

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

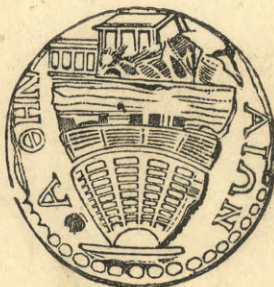
ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1863. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΕΥΧΟΣ ΙΒ'. ΔΙΚΕΜΒΡΙΟΥ.

τιμή ένιαυσία τής έφημερίδος εκ δώδεκα
τευχών προκαταβλητέα δραχμαί 20.
τοίς έταιροίς δέ τής αρχαιολ. έταιρίας 12.
μοναδικά τεύχη δέν εκποιούνται.

πάσα σχέση άφορώσα τήν αρχαιολογικήν έ-
φημερίδα, είτε προφορική είτε έγγραφος, γίνε-
ται διά του έκδότου 'Αθ. Σ. Ρουσοπούλου
τακτικού καθηγητού του πανεπιστημίου.

και τφδε κέρδει κέρδος άλλο τίκτεται.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ.

έξεδόθη τή 18 Σεπτεμβρίου.

1863.

40 ΤΤΟΔΕΜΑΙΔΟΣ
ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣΣΤΗΡΙΕΤΤΡΑΝ
ΟΚΤΑΒΙΟΣΦΑΥΛΤΕΙΝΙΑΝΟΣ
ΙΣΤΑΗ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΒΕΡ
ΕΡΜΕΙΝΗΣ) ΦΑΥ
ΖΗΣΑΣΕΡΜΟΓΕΝΟΥΦΑΥ
ΔΑΚΙΒΙΑΔΗΣΦΑΥΣΤΕΙΝΟΥΦΑΥ
(ΙΝΟΣ) ΦΑΥ
ΛΗΓΙΑΝΟΣ ΚΟΝ
ΤΙΝΟΣ

45 ΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ
ΤΤΙΚΟΣΤΡΑΤΩΝΟΣ (ΦΗΤ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ) ΗΡΕ
ΚΡΑΤΩΝ)
ΟΞΕΝΟΣ) ΘΟΡΙ
ΕΤΙΚΗΤΟΣΖΩΣΙΜΟΥ
ΟΥΑ ΕΥΤΟΡΟΣ
ΚΟΡΙΝΘΟΥΜΝΙΚΟΥ
ΡΙΑΝΙΔΟΣ
ΑΡΡΙΠΤΑΣΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥΤΑΙ
ΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ) ΙΤΑΙ
ΥΣΕΙΝΙΟΣ) ΔΑΙΔΑ
ΙΓΑΘΟΣΑΤΙΚΟΥΤΑΜ
ΥΣΤΟΔΩΡΟΣΕΙΡΗΝΑΙΟΥΚΑΜ
ΡΑΜΟΝΟΣΖΩΣΙΜΟΥΤΑΜ
ΙΝΟΦΙΛΟΣΕΥΔΙΑΝΟΥΦΗΛΙ
ΑΦΟΡΟΣΑΓΘΙΟΥΙΝΑΙ
ΟΙΝΕΙΔΟΣ

50 ΝΟΚΡΑΤΗΣΕΥΝΟΟΣΑΧΑΡ
ΝΩΝ) ΑΧΑΡ
ΚΧΙΟΣ) ΑΧΑΡ
ΦΡΑΝΩΡ) ΠΕΡΙΘΟΙ
ΑΜΑΝΔΡΟΣΣΚΡΑΤΟΥΡΗ
ΥΣΤΟΣΤΟΣΕΙΔΩΝΙΟΥ
ΣΕΙΔΩΝΙΟΣ)

55 ΚΡΟΤΙΔΟΣ
ΟΣΑΚΑΗΤΙΑΔΟΥΜΕΛΙ
ΣΙΟΣΑΚΑΚΑΗΤΙΑΔΟΥΜΕΛΙ
ΤΗΤΟΣ) ΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΟΣΤΟΛΥΚΗΤΟΥΜΕΛΙ
ΦΙΛΕΟΥΜΕΝΙ

60 ΕΡΑΕΙΑΣΑΠΕΜΟΥ
ΕΥΚΑΡΤΙΔΗΚΑΝΑΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΓΑΘΑΣΜΟΥΣΙΚΟΥ
ΑΓΑΘΟΤΟΥΣ)
ΕΥΤΥΧΟΣΕΠΙΓΟΝΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΕΥΚΑΡΤΟΥ
ΕΠΙΚΤΑΣΣΥΜΦΑ
ΕΥΤΟΡΟΣΙΝΣΙΜΟΥ
ΕΥΤΥΧΗΣΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΕΥΡΑΣΕΥΤΑ
ΕΥΕΛΤΙΣΤΟΣΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΕΡΜΙΑΣ)
ΕΡΜΙΑΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΦΙΛΟΣΕΡΑΠΤΙΔΟΣ
ΙΝΣΙΜΟΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ
ΘΡΑΣΕΑΣΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
ΜΥΡΗΝΚΑΡΕΙΝΑ
ΜΑΥΡΕΥΝΕΡΗΣ
ΜΟΥΝ-ΜΥΣΤΗΣ
ΜΥΣΤΙΚΟΣ)
ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ)
ΤΑΙΑΤΡΟΦΙΜΟΣ
ΣΕΚΟΥΝΑΟΣΕΥΦ

65 ΚΑΡΤΑΝΙΑΣΑΝΑΒΟΣ
ΕΒΙΩΝΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΜΑΞΙΜΟΣΤΡΕΒΕΔΟΣ
ΕΥΝΟΥΚΡΑΤΩΝΟΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΥΜΗΧΥΑΟΣ
ΣΥΣΤΟΚΑΤΙΚΟΥ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΖΩΣΙΜΟΥ
ΜΑΡΙΟΥΦΡΟΔΕΙΣΙΟΣ
ΔΩΡΟΣ)
ΦΕΙΔΙΑΣ)
ΑΔΕΣΙΑΝΔΡΟΣ)
ΧΤΟΡΟΣ)
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΣΕΡΜΕΙ
ΦΙΛΩΝΥΜΝΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΔΩΡΟΣ)
ΕΥΤΑΜΟΣ)
ΙΑΚΩΝ)
ΕΡΜΕΡΩΣΡΑΔΙΝΟΥ
ΕΡΜΗΚΑΤΟΛΑΩΝΙΟ
ΑΓΑΘΩΝΕΙΔΩ
ΠΙΔΑΘΕΣΕΥΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ)
ΑΝΤΙΓΟΝΟΣΑΚΑ
ΑΔΕΣΙΑΝΔΡΟΣΕΥΝ
ΚΟΥΤΥΣΤΡΕΙΣΚΟΥ
ΑΓΑΠΗΤΟΣΖΩΣΙΜ
ΣΩΣΙΒΙΟΣΒΑΣΙΛΕ
ΣΩΣΟΜΕΝΟΣ)
ΕΥΦΡΟΥΝΟΣΣΩ
ΤΕΛΩΣΖΩΣΙΜ
ΔΩΡΙΕΥΣΥΑΜ
ΕΙΤΩΝΟΣΣΩΤΥ
ΑΡΙΣΤΑΣ)
ΓΑΙΟΣΙΟΥΛΙΟΧΑ
ΛΟΥΚΙΟΣΚΟΥΑΙ
ΦΡΟΝΤΩΝΕΥΤΥΧ
ΚΕΡΕΤΩΝΑΜΕΘ
ΖΩΣΙΜΟΣΚΕΛΑΔΩ
ΚΑΒΡΕΜΩΝ
ΤΡΟΦΙΜΑΣΕΙΣΙ

70 ΕΡΑΕΙΑΣΑΠΕΜΟΥ
ΕΥΚΑΡΤΙΔΗΚΑΝΑΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΓΑΘΑΣΜΟΥΣΙΚΟΥ
ΑΓΑΘΟΤΟΥΣ)
ΕΥΤΥΧΟΣΕΠΙΓΟΝΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΕΥΚΑΡΤΟΥ
ΕΠΙΚΤΑΣΣΥΜΦΑ
ΕΥΤΟΡΟΣΙΝΣΙΜΟΥ
ΕΥΤΥΧΗΣΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΕΥΡΑΣΕΥΤΑ
ΕΥΕΛΤΙΣΤΟΣΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΕΡΜΙΑΣ)
ΕΡΜΙΑΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΦΙΛΟΣΕΡΑΠΤΙΔΟΣ
ΙΝΣΙΜΟΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ
ΘΡΑΣΕΑΣΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
ΜΥΡΗΝΚΑΡΕΙΝΑ
ΜΑΥΡΕΥΝΕΡΗΣ
ΜΟΥΝ-ΜΥΣΤΗΣ
ΜΥΣΤΙΚΟΣ)
ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ)
ΤΑΙΑΤΡΟΦΙΜΟΣ
ΣΕΚΟΥΝΑΟΣΕΥΦ

75 ΕΡΑΕΙΑΣΑΠΕΜΟΥ
ΕΥΚΑΡΤΙΔΗΚΑΝΑΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΓΑΘΑΣΜΟΥΣΙΚΟΥ
ΑΓΑΘΟΤΟΥΣ)
ΕΥΤΥΧΟΣΕΠΙΓΟΝΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΕΥΚΑΡΤΟΥ
ΕΠΙΚΤΑΣΣΥΜΦΑ
ΕΥΤΟΡΟΣΙΝΣΙΜΟΥ
ΕΥΤΥΧΗΣΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΕΥΡΑΣΕΥΤΑ
ΕΥΕΛΤΙΣΤΟΣΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΕΡΜΙΑΣ)
ΕΡΜΙΑΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΦΙΛΟΣΕΡΑΠΤΙΔΟΣ
ΙΝΣΙΜΟΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ
ΘΡΑΣΕΑΣΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
ΜΥΡΗΝΚΑΡΕΙΝΑ
ΜΑΥΡΕΥΝΕΡΗΣ
ΜΟΥΝ-ΜΥΣΤΗΣ
ΜΥΣΤΙΚΟΣ)
ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ)
ΤΑΙΑΤΡΟΦΙΜΟΣ
ΣΕΚΟΥΝΑΟΣΕΥΦ

80 ΕΡΑΕΙΑΣΑΠΕΜΟΥ
ΕΥΚΑΡΤΙΔΗΚΑΝΑΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΓΑΘΑΣΜΟΥΣΙΚΟΥ
ΑΓΑΘΟΤΟΥΣ)
ΕΥΤΥΧΟΣΕΠΙΓΟΝΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΕΥΚΑΡΤΟΥ
ΕΠΙΚΤΑΣΣΥΜΦΑ
ΕΥΤΟΡΟΣΙΝΣΙΜΟΥ
ΕΥΤΥΧΗΣΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΕΥΡΑΣΕΥΤΑ
ΕΥΕΛΤΙΣΤΟΣΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΕΡΜΙΑΣ)
ΕΡΜΙΑΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΦΙΛΟΣΕΡΑΠΤΙΔΟΣ
ΙΝΣΙΜΟΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ
ΘΡΑΣΕΑΣΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
ΜΥΡΗΝΚΑΡΕΙΝΑ
ΜΑΥΡΕΥΝΕΡΗΣ
ΜΟΥΝ-ΜΥΣΤΗΣ
ΜΥΣΤΙΚΟΣ)
ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ)
ΤΑΙΑΤΡΟΦΙΜΟΣ
ΣΕΚΟΥΝΑΟΣΕΥΦ

85 ΕΡΑΕΙΑΣΑΠΕΜΟΥ
ΕΥΚΑΡΤΙΔΗΚΑΝΑΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΓΑΘΑΣΜΟΥΣΙΚΟΥ
ΑΓΑΘΟΤΟΥΣ)
ΕΥΤΥΧΟΣΕΠΙΓΟΝΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΕΥΚΑΡΤΟΥ
ΕΠΙΚΤΑΣΣΥΜΦΑ
ΕΥΤΟΡΟΣΙΝΣΙΜΟΥ
ΕΥΤΥΧΗΣΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΕΥΡΑΣΕΥΤΑ
ΕΥΕΛΤΙΣΤΟΣΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΕΡΜΙΑΣ)
ΕΡΜΙΑΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΦΙΛΟΣΕΡΑΠΤΙΔΟΣ
ΙΝΣΙΜΟΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ
ΘΡΑΣΕΑΣΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
ΜΥΡΗΝΚΑΡΕΙΝΑ
ΜΑΥΡΕΥΝΕΡΗΣ
ΜΟΥΝ-ΜΥΣΤΗΣ
ΜΥΣΤΙΚΟΣ)
ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ)
ΤΑΙΑΤΡΟΦΙΜΟΣ
ΣΕΚΟΥΝΑΟΣΕΥΦ

90 ΕΡΑΕΙΑΣΑΠΕΜΟΥ
ΕΥΚΑΡΤΙΔΗΚΑΝΑΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΓΑΘΑΣΜΟΥΣΙΚΟΥ
ΑΓΑΘΟΤΟΥΣ)
ΕΥΤΥΧΟΣΕΠΙΓΟΝΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΕΥΚΑΡΤΟΥ
ΕΠΙΚΤΑΣΣΥΜΦΑ
ΕΥΤΟΡΟΣΙΝΣΙΜΟΥ
ΕΥΤΥΧΗΣΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΕΥΡΑΣΕΥΤΑ
ΕΥΕΛΤΙΣΤΟΣΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΕΡΜΙΑΣ)
ΕΡΜΙΑΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΦΙΛΟΣΕΡΑΠΤΙΔΟΣ
ΙΝΣΙΜΟΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ
ΘΡΑΣΕΑΣΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
ΜΥΡΗΝΚΑΡΕΙΝΑ
ΜΑΥΡΕΥΝΕΡΗΣ
ΜΟΥΝ-ΜΥΣΤΗΣ
ΜΥΣΤΙΚΟΣ)
ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ)
ΤΑΙΑΤΡΟΦΙΜΟΣ
ΣΕΚΟΥΝΑΟΣΕΥΦ

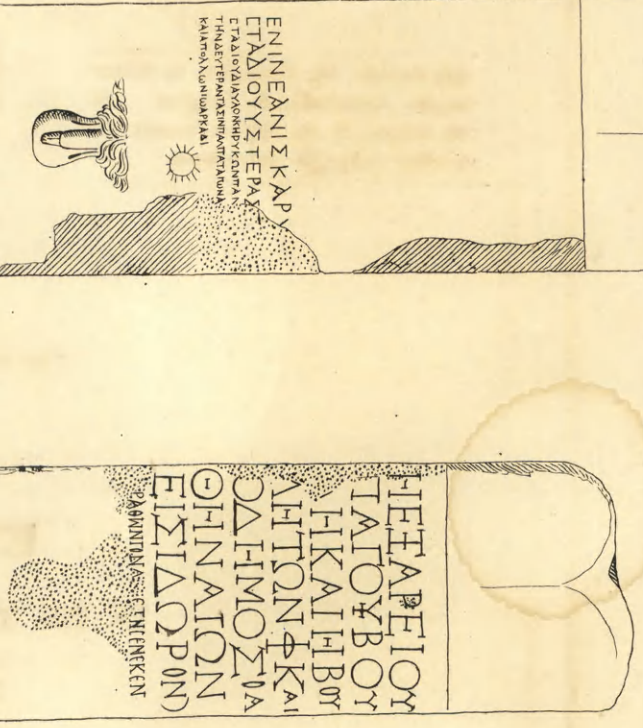
95 ΕΡΑΕΙΑΣΑΠΕΜΟΥ
ΕΥΚΑΡΤΙΔΗΚΑΝΑΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΓΑΘΑΣΜΟΥΣΙΚΟΥ
ΑΓΑΘΟΤΟΥΣ)
ΕΥΤΥΧΟΣΕΠΙΓΟΝΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΕΥΚΑΡΤΟΥ
ΕΠΙΚΤΑΣΣΥΜΦΑ
ΕΥΤΟΡΟΣΙΝΣΙΜΟΥ
ΕΥΤΥΧΗΣΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΕΥΡΑΣΕΥΤΑ
ΕΥΕΛΤΙΣΤΟΣΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΕΡΜΙΑΣ)
ΕΡΜΙΑΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΦΙΛΟΣΕΡΑΠΤΙΔΟΣ
ΙΝΣΙΜΟΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ
ΘΡΑΣΕΑΣΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
ΜΥΡΗΝΚΑΡΕΙΝΑ
ΜΑΥΡΕΥΝΕΡΗΣ
ΜΟΥΝ-ΜΥΣΤΗΣ
ΜΥΣΤΙΚΟΣ)
ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ)
ΤΑΙΑΤΡΟΦΙΜΟΣ
ΣΕΚΟΥΝΑΟΣΕΥΦ

100 ΕΡΑΕΙΑΣΑΠΕΜΟΥ
ΕΥΚΑΡΤΙΔΗΚΑΝΑΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΓΑΘΑΣΜΟΥΣΙΚΟΥ
ΑΓΑΘΟΤΟΥΣ)
ΕΥΤΥΧΟΣΕΠΙΓΟΝΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΕΥΚΑΡΤΟΥ
ΕΠΙΚΤΑΣΣΥΜΦΑ
ΕΥΤΟΡΟΣΙΝΣΙΜΟΥ
ΕΥΤΥΧΗΣΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΕΥΡΑΣΕΥΤΑ
ΕΥΕΛΤΙΣΤΟΣΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΕΡΜΙΑΣ)
ΕΡΜΙΑΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΦΙΛΟΣΕΡΑΠΤΙΔΟΣ
ΙΝΣΙΜΟΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ
ΘΡΑΣΕΑΣΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
ΜΥΡΗΝΚΑΡΕΙΝΑ
ΜΑΥΡΕΥΝΕΡΗΣ
ΜΟΥΝ-ΜΥΣΤΗΣ
ΜΥΣΤΙΚΟΣ)
ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ)
ΤΑΙΑΤΡΟΦΙΜΟΣ
ΣΕΚΟΥΝΑΟΣΕΥΦ

105 ΕΡΑΕΙΑΣΑΠΕΜΟΥ
ΕΥΚΑΡΤΙΔΗΚΑΝΑΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΓΑΘΑΣΜΟΥΣΙΚΟΥ
ΑΓΑΘΟΤΟΥΣ)
ΕΥΤΥΧΟΣΕΠΙΓΟΝΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΕΥΚΑΡΤΟΥ
ΕΠΙΚΤΑΣΣΥΜΦΑ
ΕΥΤΟΡΟΣΙΝΣΙΜΟΥ
ΕΥΤΥΧΗΣΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΕΥΡΑΣΕΥΤΑ
ΕΥΕΛΤΙΣΤΟΣΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΕΡΜΙΑΣ)
ΕΡΜΙΑΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΦΙΛΟΣΕΡΑΠΤΙΔΟΣ
ΙΝΣΙΜΟΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ
ΘΡΑΣΕΑΣΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
ΜΥΡΗΝΚΑΡΕΙΝΑ
ΜΑΥΡΕΥΝΕΡΗΣ
ΜΟΥΝ-ΜΥΣΤΗΣ
ΜΥΣΤΙΚΟΣ)
ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ)
ΤΑΙΑΤΡΟΦΙΜΟΣ
ΣΕΚΟΥΝΑΟΣΕΥΦ

110 ΕΡΑΕΙΑΣΑΠΕΜΟΥ
ΕΥΚΑΡΤΙΔΗΚΑΝΑΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΓΑΘΑΣΜΟΥΣΙΚΟΥ
ΑΓΑΘΟΤΟΥΣ)
ΕΥΤΥΧΟΣΕΠΙΓΟΝΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΕΥΚΑΡΤΟΥ
ΕΠΙΚΤΑΣΣΥΜΦΑ
ΕΥΤΟΡΟΣΙΝΣΙΜΟΥ
ΕΥΤΥΧΗΣΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΕΥΡΑΣΕΥΤΑ
ΕΥΕΛΤΙΣΤΟΣΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΕΡΜΙΑΣ)
ΕΡΜΙΑΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΦΙΛΟΣΕΡΑΠΤΙΔΟΣ
ΙΝΣΙΜΟΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ
ΘΡΑΣΕΑΣΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
ΜΥΡΗΝΚΑΡΕΙΝΑ
ΜΑΥΡΕΥΝΕΡΗΣ
ΜΟΥΝ-ΜΥΣΤΗΣ
ΜΥΣΤΙΚΟΣ)
ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ)
ΤΑΙΑΤΡΟΦΙΜΟΣ
ΣΕΚΟΥΝΑΟΣΕΥΦ

115 ΕΡΑΕΙΑΣΑΠΕΜΟΥ
ΕΥΚΑΡΤΙΔΗΚΑΝΑΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΓΑΘΑΣΜΟΥΣΙΚΟΥ
ΑΓΑΘΟΤΟΥΣ)
ΕΥΤΥΧΟΣΕΠΙΓΟΝΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΕΥΚΑΡΤΟΥ
ΕΠΙΚΤΑΣΣΥΜΦΑ
ΕΥΤΟΡΟΣΙΝΣΙΜΟΥ
ΕΥΤΥΧΗΣΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΕΥΡΑΣΕΥΤΑ
ΕΥΕΛΤΙΣΤΟΣΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΕΡΜΙΑΣ)
ΕΡΜΙΑΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΦΙΛΟΣΕΡΑΠΤΙΔΟΣ
ΙΝΣΙΜΟΣ)
ΙΝΣΙΜΟΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ
ΘΡΑΣΕΑΣΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
ΜΥΡΗΝΚΑΡΕΙΝΑ
ΜΑΥΡΕΥΝΕΡΗΣ
ΜΟΥΝ-ΜΥΣΤΗΣ
ΜΥΣΤΙΚΟΣ)
ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ)
ΤΑΙΑΤΡΟΦΙΜΟΣ
ΣΕΚΟΥΝΑΟΣΕΥΦ

ΕΙΝΟΜΕΝΕΙ
ΕΙΝΟΜΕΝΕΙ
ΕΙΝΟΜΕΝΕΙ

ΗΕΦΑΡΕΙΟΥ
ΤΑΙΟΥΒΟΥ
ΗΙΚΑΙΗΒΟΥ
ΑΗΤΟΝΦΚΑΙ
ΔΑΗΜΟΣΙΑ
ΘΗΝΑΙΩΝ
ΕΙΣΙΑΩΡΩΝ
ΠΑΜΝΙΝΑΣΤΗΝΕΚΕΝ

ΤΩΗΡΑΚΑΕΙΤΟΥΝΕΙΚΩ
ΚΑΙΤΑΔΗΚΑΙΤΑΝΚΡΑΤΩ
ΝΕΑΝΙΚΚΑΡΧΗΣΑΝΤΙΤΩΝ
ΣΥΝΕΦΗΩΝ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1862.

(τεύχος Α'—Β').

« και τῶδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίχεται ».

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ.

1863.

THE NATIONAL ARCHIVES

1980-1981

THE NATIONAL ARCHIVES

1980-1981

1980-1981

1980-1981

1980-1981

1980-1981

1980-1981

1980-1981

1980-1981

1980-1981

1980-1981

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΤΕΥΧΟΣ ΙΒ'.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ — τὰ ἐκ τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου — ἀνασκαφὴ ἐν τῇ ἀγίᾳ Τριάδι — ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ — σκευὴ δικαστικὰ — σταθμὰ — ποικίλα — πάντα ὑπὸ τοῦ ἐκδότου.

Α' ΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ.

(ὄρα πίν. Μ', ΜΑ' καὶ ΜΒ'.)

Παρέχομεν σήμερον καὶ τοὺς λοιποὺς δύο πίνακας τοῦ θεάτρου (σελ. 278 καὶ 248) παραπέμποντες πρὸς ἀκριβεστέραν μελέτην πάντων εἰς τὰ ἄλλατε ἐν τῇ παρούσῃ ἐφημερίδι περὶ τοῦ θεάτρου γεγραμμένα (σελ. 64, 94—104, 128—146, 147, 153—181, 209—220, 221—224, 249—254, 271—272, 277—279)*· συντόμως δὲ λέγομεν περὶ αὐτῶν καθόλου μὲν τάδε·

ὁ μὲν Μ' πίναξ παρέχει τὸ γενικὸν διάγραμμα τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ θεάτρου, ὁ δὲ ΜΑ' τὴν κατὰ τομὴν ἀπὸ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν, διὰ τῆς ἐνστίκτη γραμμῆς Β---Α κατὰ μέσον τοῦ Μ' πίνακος δηλωθεῖσαν, ἔποψιν τῆς ἀνασκαφῆς μετὰ τῶν ἀνταποκρινομένων ἐπὶ τοῦ Μ' πίνακος σημείων· ὁ δὲ ΜΒ' πίναξ τὴν ἄλλην τομὴν, τὴν ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, δηλωθεῖσαν ἐπὶ τοῦ Μ' πίνακος διὰ τῆς γραμμῆς Γ---Δ. ἐπὶ μέρους δὲ παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς·

α) Πίναξ Μ'.

ἐπὶ τοῦ Μ' πίνακος τὰ μὲν ἀρχαιότατα ἢ κάλλιστα τεῖχια ἐδηλώθησαν διὰ μαυροτέρου χρωματισμοῦ· τοιαῦτα εἶναι τὰ Ε—Ζ, Η, Ε', Θ—Ι, Κ, Λ, Μ—Ν, Ξ—Ο, Π, Ρ—Σ καὶ τὰ διὰ τῶν ἀριθμῶν 32—33—34, 77—78—79. τὰ δὲ μετ' ἐκείνα ἀμελέστερον ποιηθέντα δι' ἀνοικτοῦ χρώματος, οἷον ἐν Τ—Υ, Φ, Χ—Ψ, 20—21—22—23—24—25, 26, 27. 14—15—16—17—18. ἐν ἀρ. 28 φαίνονται ἔχνη θυρώματος. μεῖζι δὲ ἀνοικτότερον χρῶμα ἐδηλώθησαν τὰ ὑστατα κτίσματα, τὰ βυζαντινὰ καὶ φραγκικὰ ἢ τουρκικὰ. οἷον φ—χ—ψ, ὧν ὁμοίως δὲν διαφέρουσι πολὺ τὰ ἐν 14—18, μάλιστα δὲ καὶ κακοτεχνότερα φαίνονται, πλὴν ὅτι ἐκ μεγάλων ἀρχαίων λίθων συνετέθησαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅπως καὶ τὰ ἐν ἀρ. 29, 30, 31 καὶ 102 ὑστέρων χρόνων οἰκήματα, ἐνέχοντα καὶ φρέατα πήλινα ἢ μελιθάρια κτισμένα· χειρίστα δὲ κτίσματα καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῶν σημερινῶν πτωχῶν ἦσαν τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν

τὰ αὐτὰ ἴσως ἐδώλια, οὐδ' ἐπὶ τῶν αὐτῶν σημείων τῶν ἐδώλιων. ἐν τούτοις ὀφείλω νὰ βεβαιώσω ὅτι καὶ γὰρ κατέβαλα πολλὴν ἐπιμέλειαν εἰς τὴν καταμέτρησιν.

*) πρὸβλ. καὶ ὅσα ὁ σοφὸς W. Vischer ἔγραψεν ἐν N. Schweizer. Museum 1863, ἐκδοθέντα καὶ ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῆς ἐπιγρ. die Entdeckungen im Theater d. Dionysos zu Athen 1863. παρατηροῦμεν δὲ τῷ σοφῷ ἀνδρὶ ἐνταῦθα, ὅτι ἐν σελ. 15 δὲν εἰκοτολόγησεν ὀρθῶς, ὑποθέσας τυπογραφικὸν ἢ γραφικὸν σφάλμα ἐν τοῖς ἀριθμοῖς τῆς ἐφημ. σελ. 64. διότι ὀρθῶς κεῖνται οἱ ἀριθμοὶ ἐκεῖνοι· ἔλαθε δ' αὐτὸν ὅτι τὸ ἐδώλιον οὐχὶ ἐκ δύο, ἀλλ' ἐκ τριῶν μερῶν σύγκειται· α') τὸ ἐφ' οὗ κἀθηται ὁ θεώμενος, β') τὸ μετ' αὐτὸ ὀλίγον βαθύτερον μέρος τὸ διὰ τοὺς πόδας τῶν ὀπισθεν καθημένων, γ') τὸ μετ' αὐτὸ ἰσοῦψές τῷ α', πρὸς τῇ ῥίξῃ τοῦ ἐδώλιου. προσθέσας οὖν τὰ μέτρα τοῦ α' καὶ β', ἀφῆκε τὰ τοῦ γ', ὥστε τὸ ὅλον πλάτος φυσικὰ ἐμελλε νὰ διαφέρῃ κατὰ 0,10 περίπου, ὅσον ἦν τὸ πλάτος τοῦ γ', ὃ ἡμεῖς, ὡς εὐκόλως ἐξαγόμενον ἐκ τῶν δεδομένων δύο α'+β', ἀφαιρεθέντων ἐκ τοῦ ὅλου πλάτους τοῦ ἐδώλιου, παρελείψαμεν συντομίαις χάριν. ἔστιν οὖν τὸ μὲν ὅλον πλάτος τοῦ ἐδώλιου 0,90 ἢ 0,87 ἢ 0,88, ἢ 0,89· ἐκ δὲ τούτων τῶν ἀριθμῶν ἐὰν ἀφαιρεθῇ τὸ ἄθροισμα τοῦ α' καὶ β', ἤτοι 0,77 ἕως 0,80, μένει διὰ τὸ γ' 0,10—0,115 περίπου. οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. ἐν σελ. 134 οὐ περὶ τῶν αὐτῶν ἀριθμῶν ὁ λόγος ἐστὶ ἢ μικρὰ δὲ διαφορὰ ἦν βλέπει ἐνίοτε μεταξὺ τῶν ἐμῶν καὶ τῶν τοῦ κυρίου Στράκκου ἀριθμῶν ἔγκειται ἐν αὐτῷ τῷ ἔργῳ· διότι ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἀλλήλων ἐμετρήσαμεν οὐχὶ

τῆς ἡ, ὑπ' ἀρ. 66 ἐν τῷ πίνακι, κλίμακος τοῦ θεάτρου εὐρεθέντα, ἐν μέρει ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων θρόνων βασιζόμενα, οἷτινες ὡς θεμέλιοι λίθοι ἐχρησίμευσαν τοὺς οἰκοδομοῦσι τότε. ταῦτα δὲ νῦν κατεδαφίσθησαν τελέως διὰ τὴν κάθαρσιν τοῦ θεάτρου. (πρὸβλ. σελ. 132 τέλ.).

ἐπὶ τοῦ τειχείου T—Y τὸ μέρος α—β ὑψηλότερον ὄν ἔνε καὶ μὲ πλάκας ὑμηττείου στρωμένον. ἡ ὁμοία δὲ κατασκευὴ καὶ στρώσις κατὰ τὸ δ—ε καὶ ζ—η—θ δηλοῖ ὅτι τὸ ὄλον ὀργανικῶς συνεχίετο καὶ ἀπετέλει τὴν πρόσοψιν τῆς σκηνῆς κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ θεάτρου ἀνασκευὴν τὴν ἐπὶ τῶν βωμαϊκῶν χρόνων, καὶ, ὡς ἐγὼ πιστεύω, διὰ τῆς μεγαλοδωρίας Ἀδριανοῦ. τεκμήρια δὲ τῆς ἐπὶ Ἀδριανοῦ ἀνασκευῆς τοῦ θεάτρου παρέχει μοι καὶ ἡ διαίρεσις τοῦ κοίλου εἰς δεκατρεῖς κερκίδας, ἴσας ταῖς φυλαῖς, καὶ αἱ πολλαὶ εἰς Ἀδριανὸν ἐπιγραφαὶ (ἀρ. 184 σελ. 181), ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι ἐφ' ἐκάστης κερκίδος ἦν ἰδρυμένος ἀνδριὰς Ἀδριανοῦ ὑφ' ἐκάστης φυλῆς, καὶ ἡ ἐν τῇ γωνίᾳ 77 εὐρεθεῖσα ἐπιγραφή (ἀρ. 206). ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀντινόου (σελ. 215). αἱ προστάσεις δὲ θ, η, ζ καὶ β, δ, ε κατὰ τὰ παρασκήνια ἦσαν ἴσως οἱ ὑπὸ τοῦ Πausανίου ἐν Α', κ', 2 ἀναφερόμενοι « ἐντὸς τοῦ περιβόλου ναοὶ » τοῦ Διονύσου. ὁμοία δὲ ἦν καὶ ἡ ἀρχαία μορφή τῆς σκηνῆς, ὡς ἡ φορὰ τῶν τειχίων θ, ι, κ, λ, ε, μ, ν, ο, π δηλοῖ. ταύτην δὲ τὴν σκηνὴν ἐπηύξησε μόνον καὶ ἠυτρίπισεν, ὡς φαίνεται, ὁ Ἀδριανὸς, κοσμήσας τὸ προσκήνιον κατὰ τὴν φορὰν T—Y καὶ μὲ ἀνάγλυφα, τὰ ὅποια, ἀφοῦ ποτε κατεστράφη τὸ θέατρον, μετέθεσεν εἰς τὸ προσκήνιον τῆς σκηνῆς τοῦ Φαίδρου (πρὸβλ. σελ. 209) τούτων σώζονται τινὰ κατὰ τὴν θέσιν α—β—ε. δὲν ἀπετελείεω δὲ ὁ Ἀδριανὸς τὸ θέατρον, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ τειχείου P—Σ μαρμαρίνων μεγάλων πλακῶν τῶν ἐγκαρτίως τεθειμένων, αἱ ἔμειναν ἀκατάξεστοι. ἔχομεν λοιπὸν κατὰ τὴν γνώμην μου εἰς τὸ ἀνασκαφέν μέρος τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου λείψανα σκηνῶν τριῶν ἐποχῶν, τῆς ἀρχαίας ἐν EZΘIMN, τῆς ἐπὶ Ἀδριανοῦ ἐν PΣΩTY καὶ τῆς ἐπὶ Φαίδρου ἐν X—Ψ 13—18, 42. ἀσήμαντα ἦσαν τὰ ἀπὸ 18—19. λείψανα.

ἡ ἀριστερὰ ἢ δυσμικὴ πύραυλος ἐκαθαρίσθη ἤδη ὅλη μέχρι τῆς γωνίας 77 τοῦ περιβόλου τοῦ θεάτρου, ὅμως οὐδὲν λόγου ἄξιον ἀνεφάνη, εἰμὴ ἔνθεν καὶ ἔνθεν δύο βάσεις ἐξ ἀρχαίων λίθων ἀτέχνως ἡρμοσμένων. τούτων ἡ πρὸς τὸν δεξιὸν τοῖχον μετὰ τὴν μ ἦν πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος κλιμακωτῆ (σελ. 140). τμήμα δωρικοῦ κίονος ἐπὶ πωρῆνης κακῆς βάσεως ἰσάμενον εὐμέγεθες καὶ ὀγκωδέστερον τῶν ἐπὶ τοῦ τειχείου η—ζ καὶ δ—ε εὐρε-

θέντων (σελ. 135 μ. καὶ 140). τὸ δὲ τεῖχος 75—76—77 εὐρέθη πλήρες πρὸς τὰ κάτω, ἐξαιρουμένης τῆς γωνίας 77, ἣτις εὐρέθη κατεστραμμένη (βρα σελ. 216 ἀρχ.). τὸ πῆλινον ὑδραγωγεῖον, (βρα σελ. 130 τέλ.) οὐ ἀφῆθη τὸ μέρος α—λ καὶ ἐξῆς, χωρὶς πέραν τῆς παρόδου ὑπὸ τὰ χῶματα πλησίον τῆς γωνίας 77. ἤρχετο δὲ ἀπὸ τοῦ ἀρ. 4—42—α. πέραν τοῦ σημείου 4 δὲν τὸ εἶδα ἐγὼ ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἐλάμβανε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ 97, ὅπου εὐρέθη δεξαμενὴ ὕδατος, (στέρνα) ἀσβέστου καὶ πλίνθοις ὀπτοῖς ἐκτισμένη, οἷαι εὐρίσκονται ἐν τῇ ἀκροπόλει ἔτι καὶ νῦν. τὸ ὕψος αὐτῆς ἦν 1,90, τὸ πλάτος 1, 67. τὸ σημεῖον λ ἔνε δεξαμενὴ τοῦ ὕδατος τούτου μικρότερα διὰ βαναυσουργίαν τινὰ ποιηθεῖσα ἐν ὑστέροις χρόνοις. πρὸς τοιοῦτον δὲ σκοπὸν ἐποιήθη καὶ ἡ δεξαμενὴ φηψω, παρ' ἣ εὐρέθη ἰλὸς ὡς ἀπὸ στάκτης. περὶ τῶν βάσεων ι, κ, μ, ν, ξ, ο, π βρα σελ. 139 ἐ. ἀνάλογοι βάσεις εὐρέθησαν καὶ κατὰ τὴν ἀνατολικὴν ἢ δεξιὰν πύραυλον αἱ 35, 36, 41, 40, 39 καὶ 98· ἡ κάθαρσις ὅμως τοῦ μέρους τούτου δὲν ἐπερατώθη ἀκόμα.

ἡ ὀρχήστρα περικλείεται ὑπὸ ἔρκους μαρμαρίνου βωμαϊκῶν χρόνων, δηλωθέντος διὰ διπλῆς κυκλικῆς γραμμῆς 1—2—3—4 (πρὸβλ. σελ. 210). ἐν ἀρ. 1 λείπει μία πλάξ, ἀποθραυσθεῖσα διὰ τὸ ὑδραγωγεῖον α—λ· ὅμως ἔμεινε τεμάχιον αὐτῆς κάτω κατὰ τὴν στρώσιν τοῦ ἐδάφους, ἐξ οὗ καταδεικνύεται ὅτι τὸ ἔρκος ἦν ἐνηρμοσμένον μετὰ τοῦ προσκήνιου πρότερον. τὸ μεταξὺ 2—3 εὐρέθη ἄνευ πλακῶν. ἀρ. 54—55 δηλοῖ τὸ διατηρηθὲν μέρος τοῦ τειχείου πρὸς στήριξιν τοῦ ἔρκους ὅτε ἡ ὀρχήστρα μετεβλήθη εἰς δεξαμενὴν ὕδατος (σελ. 210). ἀρ. 5—6—7—8—9—10—11—12—13, δηλοῖ τὴν φορὰν τοῦ ἀρχαίου, τ. ἔ. τοῦ θαυμασίως ἐξεργασμένου ὑδραγωγείου ὑπὸ τὴν ὀρχήστραν· ἀρ. 6, 7, 8 τὰς κατεστραμμένας αὐτοῦ σκεπαστικὰς μαρμαρίνας πλάκας. 9, 10, 11 τὰς διασωθείσας μετὰ ἀστροειδῶν ἐν τῷ μέσῳ τρυπῶν, αἱ ὅποια εὐρέθησαν βουλωμέναι ἐκ τῶν χρόνων, πιθανῶς, ὅτε μετεβλήθη ἡ ὀρχήστρα εἰς δεξαμενὴν (σελ. 210). περὶ τὸ μέσον κυρτοῦται ὀλίγον τὸ ἔδαφος τῆς ὀρχήστρας ἵνα χύνηται τὸ νερὸν τῆς βροχῆς καὶ τὸ αἶμα τῶν μονομάχων (σελ. 210 καὶ ἐ.) διὰ τῶν εἰρημένων ὀπῶν εὐκόλως εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον. τὸ ῥομβοειδὲς σχῆμα τῆς στρώσεως ἐν τῷ μέσῳ 56, 57, 47, 58 ἐξ ὑμηττείων πλακῶν ἀποφαίνει τὴν ἐργασίαν βωμαϊκῆν ὑστερωτέραν, ἔχει δὲ καὶ διορθώσεις βαρβάρων χρόνων ἐν ἀρ. 44, 45, 46. ἀρ. 43 ἔνε ἡ θέσις τῆς θυμέλης (σελ. 132). τὸ ἡμικυκλικὸν σχῆμα 47—48 ἔνε ἐγγεγραμμένον ἐπὶ τῶν πλακῶν τῆς στρώσεως, ὡσαύτως

δὲ καὶ τὸ κυκλικὸν ἐν ἀρ. 49, ὧν τὸ μὲν ὡς σχέδιον θε-
ἀτρου ὑπέθεσα, τὸ δὲ ὡς ὠδεῖον, τὸ κυκλικόν. ἐν ἀρ. 50
ἔνε ἐγκεχαραγμένον σχέδιον πύλης ἐπὶ τοῦ ἑδάφους. με-
ταξὺ τοῦ c καὶ 42 εὐρέθη τὸ ἑδάφος χαλασμένον καὶ
τρῦπα αὐτοῦ ἱκανῶς βαθεῖα· βαθυτέρα δὲ ταύτης καὶ ἀ-
καθαριστῶν πλήρης εὐρέθη ἐν ἀρ. 14, ὅπου καὶ ἐν ἄ-
γαλμα εὐρέθη μικρὸν, ὁμοιον τῷ ἐν πίνακι κς'. 1.

ἡ διπλῆ γραμμὴ κατὰ τὰ σημεῖα a-b-c δηλοῖ τὴν
θέσιν τῶν ἀναγλύφων κατὰ τὸ προσκλήνιον μὲ διονυσια-
κὰς παραστάσεις.

ἀρ. 42 ἔνε ἡ κλίμαξ τοῦ Φαίδρου (σελ. 129 καὶ 164,
ἀρ. 164.)

ἔξω τοῦ ἔρκους 1—4 εὐρέθησαν ἐπὶ τῶν πλακῶν
ὄπαί ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τετραγωνικαί, δηλωθεῖσαι διὰ
τετραγωνικῶν στιγμῶν ἐπὶ τοῦ Μ' πίνακος. ἴσως ἔμπη-
γαν εἰς αὐτὰς δοκάρια πρὸς ἀναπέτασιν σκισμάτων ἐπὶ
τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων.

τὸ ἡμικύκλιον ρ—σ μεταξὺ τῆς ἔρκου καὶ τοῦ α' στοίχου
τῶν ἐδωλίων ἔνε τὸ τῆς προεδρίας μετὰ τῶν σωζομένων
μαρμαρίνων θρόνων, ὧν αἱ ἐπιγραφαὶ καὶ τὸ σχῆμα ἔδη-
μοσιεύθησαν ἤδη (ἐν ἀρ. 139,—144). πρὶν δὲ εἰσαχθῶ-
σιν οἱ θρόνοι, προεδρία εἶτε πρῶτον ξύλον ἦν τὸ πρῶτον
ἐδωλίον ἐκάστης κερκίδος ὀπισθεν τῶν θρόνων. οἱ ἀρ. 59,
60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72 δη-
λοῦσι τὰς μεταξὺ τῶν θρόνων διόδους καὶ τὰς δεκατέσσα-
ρας κλίμακας τοῦ κοίλου, δι' ὧν διαιρεῖται τὸ ὄλον εἰς δε-
κατρεῖς κερκίδας. τὸ ἐξάθρονον τμήμα τῶν θρόνων ρ—60
πρὸ τῆς πρώτης κερκίδος σύγκειται ἐκ δύο λίθων, ὧν
ἕκαστος ἔχει ἀνὰ τρεῖς θρόνους συνεχεῖς, οἷτινες, ὡς καὶ
οἱ διασωθέντες τρεῖς λοιποὶ ἐκ τῶν ἐξ κατὰ τὸ ἕτερον ἄ-
κρον τοῦ ἡμικυκλίου μεταξὺ 71 καὶ σ, εἰζὶ κατ' εὐθείαν,
γραμμῆν πεποιημένοι ἐνῷ οἱ λοιποὶ, στοίχοι τῶν θρό-
νων, κατὰ πεντάδας συντεθειμένοι, ἔχουσι μικρὰν καμ-
πυλότητα.

χάριν τῆς ἱστορίας καὶ τῆς σπουδῆς τοῦ θεάτρου σημειώ-
νω ἐνταῦθα τὰ ἐξῆς περὶ τῶν θρόνων τῆς προεδρίας.

Α' κερκίς.

τὸ μῆκος τῆς πρώτης ἐξάδος τῶν θρόνων κατὰ τὴν πρῶ-
την κερκίδα ἀπὸ δυσμῶν, καταμετρηθὲν ὑπ' ἐμοῦ ἀκριβῶς ἄ-
νω κατὰ τὸ μέσον τῶν ἐδρῶν, εὐρέθη μέτρα γαλλ. 3,93, τὸ
δὲ τῆς μετ' αὐτὴν 60—61 πρώτης πεντάδος 3,23. τόσον δ'
ἀκριβῶς εὐρέθη καὶ τὸ τῆς Β' πεντάδος 61—62, καὶ τὸ τῆς
Γ', 62—63, καὶ τὸ τῆς Δ', 63—64 καὶ τὸ τῆς ΣΤ', 65—66.
τὸ δὲ τῆς πέμπτης πεντάδος 64—65 ἦν 3,25.

τῆς ἐξάδος ταύτης (ρ—60) τὰς ἐπιγραφὰς ζῆτει ἐν σελ.

159 ὑπ' ἀρ. 139—144)· ὁ πρῶτος αὐτῆς θρόνος (139) εὐ-
ρέθη μὲ ἀποθεραυσμένην ἀνάκλιον, ὁ δὲ δεύτερος, γ' καὶ
δ' ἦσαν ἐντελῶς ὀλόκληροι (ἐπιγρ. ἀρ. 140, 141 καὶ 142).
μικρὰς δὲ βλάβας εἶχαν ὁ ε' καὶ ζ' θρόνος (ἀρ. ἐπιγρ. 143,
144). πάντες δὲ εἶχαν ὀπὰς κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς
ἑδρας, περὶ ὧν ἔρα τὴν γνώμην μου ἐν σελ. 101 τέλ.· κατὰ
δὲ τὴν ἀνάκλιον οὐδεὶς τῶν ἐξ τούτων θρόνων εἶχε τρύπαν.

τὰ πλάγια τῶν θρόνων τούτων κατὰ τὴν διόδον 60 πρὸς
τὴν θ' κλίμακα, ὡς καὶ τὰ αὐτόθι πλάγια τῆς ἐπομένης πεν-
τάδος ἦσαν λεῖα, τὸ δὲ πλάτος τῆς διόδου ταύτης κατὰ τὸ
μέσον μετρηθὲν ἦν 0,70.

Β' κερκίς, πεντάς πρώτη.

(ἀρ. ἐπιγρ. 145—149).

ἡ πεντάς αὕτη δὲν κεῖται εἰς τὸ αὐτὸ τόξον μὲ τὴν προ-
τέραν ἐξάδα, ἀλλ' ὀλίγον παραμέσα πρὸς τὰ ἐδώλια. σύγ-
κεται δὲ ἐκ δύο λίθων, ὧν ὁ πρῶτος ἀποτελεῖ 3 θρόνους ὁ
δὲ δεύτερος δύο· τῶν πέντε θρόνων ὁ α' καὶ θ' (ἀρ. ἐπιγρ.
145, 146) εὐρέθησαν ἐντελῶς πλήρεις, τοῦ τρίτου ἔλειπεν ὀ-
λίγον μέρος τῆς ἀνακλίσεως (ἀρ. ἐπιγρ. 147), τοῦ δ' (148)
ὀλίγον τῆς ἑδρας, τοῦ δὲ ε' (149) ὄλη ἡ ἀνάκλις. πάντες
δ' ἔχουσι τρύπας κατὰ τὴν ἑδραν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τῇ ἀνα-
κλίσει.

Γ' κερκίς, θ' πεντάς.

(ἀρ. ἐπιγρ. 150—154 ἐν σελ. 160—161).

τὰ πλάγια τῶν θρόνων τῆς 61 διόδου λεῖα, τὸ πλάτος αὐ-
τῆς 0,73. ἡ πεντάς σύγκειται ἐκ δύο λίθων, ὧν ὁ πρῶτος ἔ-
χει δύο θρόνους, ὁ δὲ δεύτερος τοὺς τρεῖς λοιπούς· τοῦ α'
καὶ θ' θρόνου (150, 151) ἔλειπε πολὺ μέρος τῆς ἀνακλίσεως,
ὁ γ' καὶ 4 ἦσαν πλήρεις, τοῦ ε' μόνον ὀλίγον μέρος τῆς ἑδρας
ἦν βεβλαμμένον. πᾶσαι αἱ ἑδραὶ εἶχαν ὀπὰς οὐχὶ δὲ καὶ αἱ
ἀνακλίσεις.

Δ' κερκίς, γ' πεντάς.

(ἀρ. ἐπιγρ. 155—159).

τὰ πλάγια τῆς 62 διόδου λεῖα, τὸ μεταξὺ διάστημα 0,72,
ἡ πεντάς τῶν θρόνων σύγκειται ἐκ δύο λίθων, ὧν ὁ πρῶτος ἔχει
τρεῖς θρόνους· τοῦ α' θρόνου ἡ ἀνάκλις ἔχει μικρὰν βλάβην
ἄνω κατὰ τὸ μέσον, ἄλλως πλήρης ὁ θρόνος οὗτος· ὄλος δὲ
πλήρης εὐρέθη ὁ θ' θρόνος, ὁ γ' εἶχε μικρὰν βλάβην, ὅπου
καὶ ὁ α', ὁ δὲ δ' περισσοτέραν αὐτόθι, τοῦ δὲ ε' ἔλειπεν ὄλη
ἡ ἀνάκλις. πάντες δὲ εἶχαν τρύπας κατὰ τὴν ἑδραν, κατὰ δὲ
τὴν ἀνάκλιον μόνος ὁ πρῶτος μικρὰν κακότεχνον εἰς τὴν δε-
ξιάν πλευράν.

Ε' κερκίς, δ' πεντάς.

(ἀρ. ἐπιγρ. 160—162, 96, 95).

τὰ πλάγια τῆς 63 διόδου λεῖα, τὸ πλάτος αὐτῆς 0,735· ὁ
πεντάθρονος στοῖχος σύγκειται ἐκ δύο λίθων, ὧν ὁ πρῶτος ἔ-
χει δύο θρόνους, ὁ δεύτερος τοὺς λοιπούς· τοῦ α' θρόνου ἔ-
λειπεν ὄλη ἡ ἀνάκλις, ὁ θ' καὶ γ' ἦσαν ὄλος πλήρεις, τοῦ δ'
ἔλειπεν ὀλίγον μέρος τῆς ἀνακλίσεως κατ' εὐθείαν σπασμένον
τοῦ δὲ ε' τὸ πλεῖστον τῆς ἀνακλίσεως δὲν ὑπῆρχε. πάντες εἶ-

χαν ὅπας κατὰ τὸ μέσον τῆς ἐμπροσθινῆς ἄκρας τῆς ἔδρας, ἀνω δὲ κατὰ τὴν ἀνάκλισιν, ὁ β', γ' καὶ δ'.

ΣΤ' κερκίς, ἐ πεντάς.

(ἐπιγρ. ἀρ. 94, 93, 92, 91, 90).

τὰ πλάγια τῆς 64 διόδου λεία, τὸ πλάτος αὐτῆς 0,745, ὁ στοῖχος σύγκειται ἐκ τριῶν λίθων, ὧν ὁ πρῶτος ἔχει δύο θρόνους, ὁ δεύτερος ἓνα καὶ ὁ τρίτος πάλιν δύο (πρβλ. σελ. 101). πάντες εἶχαν τρύπας εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς ἔδρας· κατὰ μέσην δὲ τὴν ἀνάκλισιν ἔχει ὀπὴν καλὴν ὁ γ' καὶ δ', οὗτινες ἦσαν καὶ πλήρεις τῶν λοιπῶν ἔλειπαν αἱ ἀνακλίσεις.

Ζ' κερκίς, ζ' πεντάς.

(ἐπιγρ. ἀρ. 87, 86, 85, 88, 89).

τὰ πλάγια τῶν θρόνων κατὰ τὴν 65 διόδον λεία, τὸ πλάτος τῆς διόδου 0,70. ὁ α' καὶ β' σύγκειται ἐξ ἑνὸς λίθου, ὡσπερ καὶ ὁ δ' καὶ ε' (σελ. 101) περὶ τοῦ γ' (85) ὅρα πίν. ΚΑ' καὶ σελ. 142—143 (πρβλ. σελ. 101). τρύπαν κατὰ τὴν ἔδραν δὲν ἔχει οὗτος· τῶν λοιπῶν δὲ ὁ β' καὶ δ' καὶ ε' ἔχουν καλὰς ὀπὰς κατὰ μέσην τὴν ἀνάκλισιν καὶ τὰς συνήθεις κατὰ τὴν ἔδραν. τοῦ α' λείπει μέρος τῆς ἀνακλίσεως.

Η' κερκίς, ζ' πεντάς.

(ἐπιγρ. ἀρ. 97—99).

σώζεται αὐτῆς ὁ α', β' καὶ γ' θρόνος, ὧν ὁ α' μόνος, ὁ δὲ β' καὶ γ' ἐξ ἑνὸς λίθου σύγκειται. τὰ πλάγια τῶν θρόνων κατὰ τὴν 66 διόδον δὲν εἶναι λεία ἐξεσμένα, ἀλλ' ἔχουσιν ὡς ἐξῆς· ἡ μὲν πρὸς ἀριστερὰν πλευρὰ τοῦ τελευταίου τῆς ζ' πεντάδος θρόνου ἔχει μόνον τὸ κάτω πλάγιον τῆς ἔδρας λείον, ἡ δὲ τῆς ἀνακλίσεως πλευρὰ ἴνε ὁμοία τῇ ἐν σελ. 102 ὑπ' ἀρ. 2. ὅθεν δῆλον γίνεται ὅτι ὁ θρόνος οὗτος ἦ καὶ ἄλλον εἶχε πλησίον του ἢ μετατοπίσθη ἄλλοθεν ἐνταῦθα· ἐκεῖνο δὲ μοι φαίνεται πιθανώτερον, διότι καὶ τὰ τοῦ πρὸς δεξιὰν τῆς διόδου ταύτης θρόνου πλάγια (ἀρ. 99) τραχέα ἀφείθησαν κατὰ τὸ μέσον, καὶ δὲν κεῖται οὗτος εἰς τὴν αὐτὴν εὐθεΐαν μετὰ τὰ πλάγια τῆς κλίμακας, ἀλλ' ἐνδότερον κατὰ 0,08 γαλλ. μέτρον. ὅπας ἔχουσιν κατὰ τὴν ἔδραν πάντες. τὰ πλάγια τοῦ γ' τὰ πρὸς τὴν καχότεχνον κλίμακα λεία.

ἐν τῇ θέσει δὲ τοῦ δ' καὶ ε' θρόνου καὶ τῆς 67 διόδου εὐρέθη ἡ ἐν σελ. 133 εἰρημένη καχότεχνος κλίμαξ, ἐκτεινομένη καὶ πρὸ τῆς θ' κερκίδος.

θ' κερκίς, η' πεντάς.

(ἀρ. ἐπιγρ. 126).

ταύτης ἐσώζετο μόνος ὁ τελευταῖος θρόνος, ἦτοι ὁ ε', οὗ αἱ πλευραὶ τραχεῖαι, ἡ τε δεξιὰ καὶ ἡ ἀριστερά, ἡ κατὰ τὴν 68 διόδον.

Ι' κερκίς, θ' πεντάς.

(ἐπιγρ. ἀρ. 127—131).

ἡ πλευρὰ τῆς 68 διόδου μόνον πρὸς δεξιὰν λεία· τὸ πλάτος αὐτῆς 0,81.

ἡ πεντάς τῶν θρόνων σύγκειται ἐκ τριῶν λίθων, ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἔχει δύο θρόνους, ὁ δὲ δεύτερος ἓνα, ὁ δὲ τρίτος τοὺς λοιποὺς δύο.

τὸ μῆκος τῆς πεντάδος ταύτης 3,23. τὰς ἄλλας περὶ αὐτῶν λεπτομερείας ζῆται ἐν σελ. 133.

ΙΑ' κερκίς, ι' πεντάς,

ἡς ὀλίγα ἔχνη ἐπιγραφικὰ εὐρέθησαν. ὅρα σελ. 133 τέλ. καὶ ἀρ. ἐπιγρ. 132—133.

ΙΒ' κερκίς, ια' πεντάς.

(ἐπιγρ. ἀρ. 134—135).

ταύτης εὐρέθησαν μόνον ὁ δ' καὶ ε' θρόνος, ἐξ ἑνὸς λίθου ἀποτελούμενοι. ὅρα σελ. 133 τέλ. ἔχουσι δ' ὀπὰς κατὰ τὴν ἔδραν.

ΙΓ' κερκίς,

πρὸ τῆς ὁποίας ἐκ τῶν 6 θρόνων τῶν ἀποτελούντων ἐνταῦθα τὸν στοῖχον τῆς προεδρίας, εὐρέθησαν ὁ α', β' καὶ γ', περὶ ὧν ὅρα σελ. 134 καὶ ἀρ. ἐπιγρ. 136—138. ἔχουσι δὲ καὶ οὗτοι τρύπας κατὰ τὴν ἔδραν ἕκαστος. τὸ ὅλον μῆκος αὐτῶν 1,96.

ἡ ιδ' καὶ τελευταία κλίμαξ, ἦτοι ἡ ὑπ' ἀρ. 72 κατὰ τὸ ἀριστερὸν κέρασ τοῦ κοίλου ἔχει πλάτος 0,72, ἦτοι ὀλιγώτερον τῆς ἀπέναντι κατὰ τὸ δεξιὸν κέρασ ὑπ' ἀρ. 59, ἐχούσης πλάτος 0,76. τὸ τειχίον δὲ ἐνταῦθα ὑπ' ἀρ. 73—74 ἔχει πλάτος ἴσον τοῦ ἀντικρουοῦ ὑπ' ἀρ. 75—76, ἦτοι 0,43 ἀκριβῶς.

σχεδὸν εἶπαμεν περὶ πάντων ὅσα χρησιμεύουσιν εἰς ἐρημνεΐαν τοῦ Μ' πίνακος· τὰ λοιπὰ σαφῆ καθ' αὐτά. τὸ μῆκος τοῦ δυτικοῦ περιβόλου ἀπὸ ἀρ. 77—78—79 ἴνε 58,70 (ὅρα καὶ σελ. 128 ε). τὸ μεταγενέστερον τεῖχος 84—80—81—82—83 ἐνέχει πολλὰ τμήματα ἐδωλίων τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου. 85—86—87—88 ἴνε κτίσμα ἐκ πλίνθων χαλικοδῶν μεγάλων, οἷοι καὶ ἐν τῷ 77—79 καὶ 32—33—34, ὡς βάσις ἐδωλίων (πρβλ. πίν. ΜΑ'). 92—93 καὶ 94—95 εἶναι ἐδῶλια ἐκ τοῦ φυσικοῦ βράχου λελαξευμένα. 89—90—91 εἶναι λείψανα τοῦ χορηγικοῦ θραυσταίου μνημείου. 96 ἀσβεστοποιεῖον βαρβαρικῶν χρόνων, ὅπου ἐχωνεύθησαν τὰ μαρμάρινα μνημεῖα τοῦ θεάτρου εἰς ἀσβεστήν. 99, 100 κτίσματα ἀνεξερευνητά. 101 δύο πῖθοι. τὸ κατὰ τὴν 60 κλίμακα φρέαρ ἦν ἐγκαμμένον βαθὺ ὑπὸ τὰ ἐδῶλια καὶ λιθαρίοις ἐκτισμένον, ἐχώθη δὲ ἤδη μετὰ χῶματα ὑπὸ τῶν ἐργατῶν χωρὶς νὰ ἐξερευνηθῇ μήπως λόγου τι ἄξιον ἐντὸς κρύπτει καὶ τὰ ἄλλα δὲ φρέατα, τὰ ὀπισθεν τοῦ τειχίου Ε'—Ε—Ζ, δὲν ἐξερευνηθήσαν.

ἐν τέλει σημειῶνω ὅτι πάντα ὅσα περὶ τοῦ θεάτρου καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἡγουμένοις ἔγραψα προσέρχονται ἐξ ἐμῆς αὐτοψίας καὶ ἐπιμελοῦς ἐρεύνης· μόνον τὴν προβολὴν τοῦ τειχίου Η ἐν τῷ Μ' πίνακι δὲν εἶδα ἐγὼ· παραλαβὼν δὲ τὸν ἀρχιτέκτονα κύριον Ziller εἰς εἴρεσιν αὐτῆς, οὐδέν τι πλέον ἔμαθον. κατὰ τὸ λέγειν δ' αὐτοῦ ἦν μὲν ὅτε ἐποίησε τὸ σχέδιον, ἐχώθη δ' ἔπειτα.

αὐτοῦ κατὰ τὴν διεύθυνσιν 102—Α ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία ἔκαψε τάφρον μακρὰν καὶ πλατεῖαν πρὸς εἴρεσιν τοῦ ἀρχαίου ἐδάφους. πλὴν δ' ἀσημάντων τειχιῶν, οἷον καὶ τὰ ἐν ἀρ. 402 φαινόμενον, οὐδὲν λόγου ἄξιον εὐρέθη.

ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία περιέσκαψε προσέτι καὶ τὸ σωζόμενον μέρος τοῦ ἀνατολικοῦ περιβόλου πρὸς τῇ ἀνατολικῇ γωνίᾳ τῆς ἀκροπόλεως κατὰ τὸν βράχον Ω' ἐν τῷ ΜΒ' πίνακι, ὅπου ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς εὐρέθη ἐν συνεχείᾳ τεύχος ἀρχαῖον 18, 50 γαλλ. μ., ἔπειτα δὲ κάμπτον γωνιωδῶς χωρεῖ πρὸς μεσημβρίαν εἰς μέτρα 21, 80, ὥστε εὐρέθη τεύχος τοῦ περιβόλου ἐνταῦθα ἐν συνεχείᾳ 40, 30, ἱκανὸν πρὸς εὐρεσιν καὶ συμπλήρωσιν τῆς φορᾶς τοῦ περιβόλου καὶ ἐκ τούτου τοῦ μέρους *).

ἐνταῦθα μεταξὺ τοῦ ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς τείχους καὶ τοῦ βράχου τῆς ἀκροπόλεως μένει δίοδος δέκα γαλλικῶν μέτρων. καὶ ἦν ὡς φαίνεται καὶ ἐντεῦθεν εἰσοδος εἰς τὸ θέατρον, ὡς περ καὶ ἐξ ἄλλων θεάτρων οἶδαμεν ἐνταῦθα εἰσοδούς. ἡ αὐτὴ δὲ δίοδος ἐχρησήμευ καὶ διὰ τὸν περὶ τὴν ἀκρόπολιν περίπατον, ὃν ἐγνωρίσαμεν ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 122 (ἐν πίν. ΙΗ', 1) ἐπὶ τοῦ βράχου ἐπιγραφῆς **).

Πίναξ ΜΑ'.

τὰ τοῦ ΜΑ' πίνακος γίνονται σαφῆ ἐκ τῶν ἐν τῷ Μ' πίνακι εἰρημένων. ὁ σωρὸς τῶν λίθων ἄνω τοῦ κίονος η (σελ. 135) καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ κατὰ τὴν δυσμικὴν πύραρον ἐξεβλήθη ἤδη, ὡσαύτως δὲ καὶ πολὺ μέρος τοῦ σεσημειωμένου ὡς κεχωσμένου ἐκαθαρίσθη (ὄρα σελ. 277 ἑ.). αὐτοῦ δὲ εὐρέθη μέγα χωνευτήριον χριστιανικὸν πλήρες ὕδατων, ἔνθα καὶ ὑάλινά τινα ἀγγεῖα λόγου ἄξια εὐρέθησαν καὶ στήλαι νεκρικοὶ χριστιανικοὶ καὶ ἐθνικοὶ· μικρότερον δὲ χωνευτήριον ἢ μᾶλλον τάφος χριστιανικὸς μέγας εὐρέθη καὶ κατωτέρω εὐθὺς κατὰ τὰ πρῶτα ἐδῶλια ἐν τῷ σημείῳ α' (ὄρα τὴν σημ. ἐν ἐπιγρ. 120 σελ. 145—146). τὸ σημεῖον β' σημαίνει τὴν θέσιν τοῦ ὑδραγωγείου.

Πίναξ ΜΒ'.

καὶ οὗτος ὁ πίναξ εὐεξήγητός ἐστιν ἐκ τῶν εἰρημένων ἀνωτέρω ἐπὶ τοῦ Μ' καὶ ΜΑ' πίνακος. ὁ ἀνατολικὸς βράχος Χ'—Ψ'—Ω' ἀπὸ τῶν προπόδων τοῦ Λυκαθηττοῦ καὶ ἀπὸ τῆς καλυμμένης Σχιστῆς πέτρας παρατηρούμενος φαίνεται ὡς κεφαλὴ γυναικός. ἡ γωνία Χ' τοῦ κιμωνείου τείχους ἐφθάρη ἄνωθεν δὲ ἐντὸς τοῦ τείχους ἐσχίσθη τὸ χῶμα, ὥστε, ἂν ταχέως δὲν διορθωθῆ, κινδυνεύει νὰ πέσῃ ἐκ σεισμοῦ τινος ἢ βραχδαίας βροχῆς. α, β δύο κίονες ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐφ' ὧν ἦσαν ποτε τρίποδες χορηγικοὶ· τούτων ὁ ἀνατολικώτερον ἰστάμενος ἐπὶ ἐπταπλίνθου βάσεως καὶ ὑψηλότερος ὢν τοῦ ἄλ-

*) τὸ τεῖχος τοῦτο περιέσκαψε καὶ ὁ κύριος Στράβκος, ὅμως κατ' ἐπιπολὴν μόνον, νῦν δὲ ἐχώρησεν ἡ ἀνασκαφὴ κατὰ τὸ ἀπὸ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν μέρος μέχρι τῶν θεμελίων, οὐχὶ δὲ εἰς τόσον βάθος καὶ κατὰ τὸ λοιπὸν μέρος.

**) ὁ βράχος δ' ἐκεῖνος ἐξηρουνθηθεὶς καὶ πάλιν ὑπ' ἐμοῦ μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος κυρίου Ζιλλέρου κατὰ παράκλησιν τοῦ καθηγητοῦ κυρίου Ε. Κουρτίου ἐφάνη σαφῶς ὅτι δὲν ἀπεσπασθῆ ἀπὸ τῶν ἄνωθεν κατὰ τὴν ῥίζαν τοῦ τείχους βράχων, ἀλλὰ μόνις δύο μέτρα ἐξετοπίσθη γλιστρήσας ἐκ τῆς ἀρχικῆς του θέσεως πρὸς τὰ κάτω.

λου φέρει ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς πρώτης πλίνθου, ἐκδοθεῖσαν ἐν C. I. Graec. ἀρ. 227, b καὶ add. σελ. 909, καὶ ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῷ Bullettino τῆς Ῥώμης ἔτει 1860 σελ. 95, 12. c δηλοῖ τὸ ἐπὶ τοῦ βράχου ἀνατολικώτερον τοῦ σπηλαίου ἐν τῇ θέσει του σωζόμενον μαρμαρίνον ἡλιακὸν ὠρολόγιον. οἱ δὲ ὑπὸ τὸ ὠρολόγιον τοῦτο βράχοι τῆς ἀκροπόλεως ἐπιγραφῶν εἰσι πεπληρωμένοι· ὥστε ἡ ὑπ' ἀρ. 122 ὑπὸ τοῦ κυρίου Bötticher ἀνακαλυφθεῖσα δὲν ἴνε ἡ πρώτη οὐδ' ἡ μόνη, ὡς ἐγραψάν που. ἡμεῖς δὲ πρὸ πολλῶν ἐτῶν γνωρίζοντες αὐτὰς δὲν εὐρομεν εἰσέτι καιρὸν νὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὴν ἀντιγραφὴν αὐτῶν, μηδὲ νὰ ἐξετάσωμεν μήπως ὑπότινος τῶν περιγητῶν ἐξεδόθησαν ἤδη. τοῦτο δὲ τὸ ἐνεπίγραφον μέρος τῶν βράχων ἴσως ἴνε ἡ κολουμένη κατὰ τὴν πύραρον ἐν τῷ θεάτρῳ, ἧς μνεῖα γίνεται παρὰ τῷ Ἄρποκρ. καὶ Σουῖδα ἐν λέξει κατὰ τὸ μῆ. (κατὰ Φιλόχορον ἀπόσπ. 138 παρὰ Müller Frag. hist. Gr. Τόμῳ Β', σελ. 407 a.)

αὐτὸ δὲ τὸ σπήλαιον (defg), ὃ νῦν εἰς ἐκκλησίαν μεταβλήθη, νομίζω ὅτι ἴνε μνήματα τῆς πελαγικῆς ἐποχῆς, οἷα εὐρίσκονται καὶ πρὸς τὰς δυσμικὰς ὑπωρεῖας τοῦ Μουσείου καὶ ἀλλαχοῦ· πλεῖστα δὲ καὶ κάλλιστα ἐν Ἑλλάδι ἰδὼν οἶδα ἐν Δοβρένα περὶ τὸν λόφον καὶ τὰ τεῖχη τῆς Θίσσης· αὐτοῦ δὲ κατὰ τὸ βορειοανατολικὸν μέρος πρὸς ἀριστερὰν τῆς ὁδοῦ εἶδα καὶ ὀρθίως ἐπὶ τοῦ βράχου λελαξευμένα μνήματα. τοιαῦτα δὲ μνήματα νομίζω καὶ τὰ ἐνταῦθα δύο (h, i) πρὸς ἀριστερὰν ἢ δυτικῶς τοῦ σπηλαίου καὶ οὐχὶ νόμφας δι' ἀναθηματικά ἀγάλματα. τοιοῦτον ὄρθον μνημα εὐρέθη ζωγραφισμένον καὶ ἐπὶ ἀγγεῖου ἀττικοῦ, εὐρεθέντος ἐν τοῖς θεμελίοις τῆς ἐμῆς οἰκίας, πρὸ δὲ τοῦ μνηματος κἀθηται καλὴ σφίγγ. klmn σωρὸς χωμάτων ῥιφθέντων ἐκ τῆς ἀκροπόλεως. opq μέρος τοῦ τείχους τοῦ βορείου περιβόλου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου εὐρέθησαν αὐτοῦ καὶ ἐρείπια χριστιανικά.

s ἴνε ἡ νεωστὶ κατασκευασθεῖσα κλισία τῶν ἀπομάχων πρὸς φύλαξιν τοῦ θεάτρου.

ἦν τινα δὲ γνώμην ἔχω περὶ τοῦ θεάτρου, πότε ἐκτίσθη καὶ ποῖα αὐτοῦ μέρη νομίζω ἀρχαῖα, ποῖα ὑστερώτερα κτλ., τὰς παρεξηγήσεις φοβούμενος δὲν ἐκτείνω τὴν λόγον· τὰ κυριώτερα ὅμως ἐδήλωσα ἤδη. τῆς ὀρχήστρας μόνον τὰ περὶ τὸ ὑδραγωγεῖον θεωρῶ ἀρχαῖα, ἧτοι ἀπὸ 51—52 μέχρι τῶν πρώτων ἐδωλίων, ἐξαιρουμένου τοῦ ἔρκους (1—4) καὶ τῶν θρόνων (p—o) (ὄρα σελ. 289). τὰ δὲ ἐδῶλια ἀρχαῖα μὲν νομίζω, ἀλλὰ μετακινήμενα καὶ μεταποιημένα ἐν τοῖς χρόνοις ὅτε ἐκρίθη εὐλογον νὰ ἔχῃ τὸ θέατρον 13 κερκίδας, ἴσως ταῖς 13 φυλαῖς.

τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνασκαφέντων μένουσιν ἔτι ἀνέκδοτα πολλὰ τῆς πλαστικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς λείψανα καὶ ἐπιγραφαὶ τινες μικραὶ μετὰ πολλῶν ἀποσπασμάτων καὶ τινες ἐκ χριστιανικῶν μάλιστα χρόνων νεκρικοὶ· ἔτι δὲ καὶ αἱ ἐπὶ τῶν ἐδωλίων ἐγγεγραμμένα σπουδαῖα ἐπιγραφαί, (σελ. 278), αἱ πλεῖστα ἐκ τῶν ὑστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων οὔσαι καὶ ἐκ τῆς ἐποχῆς Φαίδρου πιθανῶς, ἐν αἷς καὶ ἰέρειαι μνημονεύονται.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1863.

Ἀθ. Σ. Ρουσόπουλος.

Β' ΑΝΑΣΚΑΦΗ ΕΝ ΤΗ ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΔΙ.

ἡ ἐν τῇ ἀγίᾳ Τριάδι ἀνασκαφή (σελ. 279—284) ἔπαυσε κατὰ δυστυχίαν, ὡς καὶ ἡ ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ πρὸς πολλοῦ. ἐν τῇ ἀγίᾳ Τριάδι ἐξηκολούθησε μόνον ὁ κύριος Παντελῆς Κασσαντζῆς τὴν ἀνασκαφὴν του, ἀλλὰ κατ' ἐπιπολὴν μόνον. ἔσκαψε δηλαδὴ τάφρον κατὰ τὴν φερὰν τῶν μνημείων ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς μέχρι τῆς θέσεως, ὅπου ἄλλοτε εὐρέθη (βρα σελ. 282—283) τὸ μνημεῖον Ἀριστοναύτου, καὶ ἐξέφερον εἰς φῶς ὄλον τὸ μνημεῖον τοῦ Διονυσίου, οὗ τὸ σχῆμα ἀπεικονίσθη ἐν πίνακι ΜΔ', 3, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ὀπισθεν αὐτοῦ τετραγωνικοῦ ὑψηλοτέρου τοῦ διονυσιακοῦ, μεγάλοις λίθοις, σιδηραῖς ἀγκύλαις συνδεδεμένοις, ἐκτισμένου, καὶ πάντοθεν καλῶς ἄλλοτε ἀλειμμένου, ὡς ἔχνη βέβαια μαρτυροῦσι. ἄνω δὲ καλύπτεται ὑπὸ μιᾶς μαρμαρινῆς πλακῆς μεγάλης, κοιλότητα ἐν τῷ μέσῳ ἐχούσης. ὀπισθεν ταύτης εὐρέθη ῥιμμένος ταῦρος γενναῖος λίθου πεντελικοῦ μονοκόμματος εἰς φυσικὸν μέγεθος· λείπεται δ' αὐτοῦ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν καὶ ἡ οὐρά· ἡ δὲ κεφαλὴ, ἣς τὸ μέτωπον ἀκατάξεστον ἀφέθη, κεκλιμένη πρὸς τὸν ἐμπροσθινὸν δεξιὸν πόδα, καὶ ἡ θέσις τῶν ποδῶν καὶ τοῦ σώματος ἱκανῶς δηλοῦσι ὅτι εἰς μάχην ἦν ἔτοιμος, (πρὸς ὁμοίας ταύρων εἰκόνας ἐν Mueller—Wieseler Denkm. τόμῳ Β' πίν. XXXIII ἀρ. 382, 383), ἵστατο δὲ πιθανῶς ἐπὶ τοῦ μνημείου, τοῦ ὀπισθεν τοῦ διονυσιακοῦ σηκοῦ ἱσταμένου, συναρχειζόμενος μετὰ τοῦ Διονυσίου ἢ τοῦ ὀνόματος ἔνεκεν ἢ τῆς τέχνης ἢ καὶ ἀμφοτέρων· ὁ γὰρ ταῦρος σύμβολον ἦν τοῦ Διονύσου, ὃς καὶ Τ α ὄ ρ ο ς ἐπεκαλεῖτο καὶ ταυρόμορφος ἐπλάττετο ('Αθήν, ΙΑ', νά, σελ. 476. Gerhard Mythol. §. 450, 1a καὶ 451. 4c. Braun Mythol. §. 356, Preller Mythol. τόμ. α, σελ. 442 πρὸς 340 ἀ ἐκδ.). ὅθεν ἡ φράσις « φάνηθι Ταῦρος » ἀρ' Εὐριπ. ἐν Βαχχ. 1006 καὶ ἡ ἔτι ἀνεμνήνευτος, ὅσον ἐγὼ οἶδα, ἐν τῷ ὕμνῳ τῶν γυναικῶν τῶν Ἑλλείων (παρὰ Πλουτ. ἐν Κεφ. καταγρ. ἑλλην. λς', Ἡθικ. τόμῳ Β' σελ. 396 Hutt. ἀξίε Ταῦρε, ἄξιε Ταῦρε· βεστιν ἰκ α ν ἐ Τ α ὄ ρ ο ς, γ ε ν ν α ἰ ε Τ α ὄ ρ ο ς. αὕτη δὲ ἡ σημασία τοῦ ἄ ξ ι ο ς παραληπτέα ἐν τοῖς λεξικοῖς ἐντεῦθεν καὶ ἀπὸ τῆς καθομιλουμένης, ἐν ἣ ἡ λέξις ἄ ξ ι ο ς ταύτην μόνον τὴν σημασίαν ἐφύλαξεν. καὶ ὁ ἐν τῇ Ἀδριανοῦ στοὰ ταῦρος, ἀνάγλυφον σχεδὸν φυσικοῦ μεγέθους, τὸν Διόνυσον παρασταίνει, ὡς ἐγὼ πιστεύω.

ἔμπροσθεν τούτων εὐρέθη φρέαρ καὶ παρὰ τὸν σηκὸν Διονυσίου πρὸς δυσμὰς σχεδὸν συνεχόμενος ὁ ὁ ἐν πίνακι ΜΔ' ὑπ' ἀρ. 5 τάφος, οὗ ὀπισθεν ἡ αὐτόθι ὑπ' ἀρ. 6 στήλη ἐν τῇ θέσει τῆς ἐμπρηγμένης, καὶ ἄλλη ὁμοία αὐτόθι.

ὀλίγα βήματα δυτικώτερα εὐρέθη σκύλλος ἢ μᾶλλον σκύλλαρος μολοσσικὸς ἴσος λέοντι τὸ μέγεθος, λίθου μελαψοῦ ὕμηταιοῦ, μονοκόμματος, πλήρης, πλὴν τῶν ἄκρων αὐτίων, ἀ ἐξ ἀρχῆς δὲν ἦσαν ἐκ τοῦ αὐτοῦ λίθου πεποιημένα, καὶ μικροῦ μέρους τῆς ῥινός. ἡ ἐξεργασία αὐτοῦ ἴνε καλλίστη. τὸ μῆκος αὐτοῦ ὡς καθήται, ἀπὸ τῆς ῥινὸς μέχρι τῆς ῥίζης τῆς οὐρᾶς 1,85, ἡ περιφέρεια τοῦ λαίμου πρὸς τῇ κεφαλῇ 0,92.

μακρότερα δὲ καὶ πρὸς τὸ τέλος τοῦ λοφίσκου κατὰ τὴν νέαν πειραικὴν ὁδὸν εὐρέθη ἐν τῇ θέσει του ἐπὶ τοῦ τειχοῦ, ὃ ἐνταῦθα πολλῶν μεγαλητέροις λίθοις πεποιήται, ἀνάγλυφον νεκρικὸν πεντελικοῦ μαρμάρου ἱκανῶς βεβλαμμένον, ἐξεργασίας

οὐ κακῆς. τὸ ὕψος αὐτοῦ 1,20, τὸ πλάτος 1,62, τὸ ὄλον πλάτος 0,32, τὸ τῆς πλακῆς δὲ πλάτος ἐξ ἧς ἐξέχουσι τὰ ἀνάγλυφα 0,05. ἡ δὲ παράστασις τοιαύτη ἐν τῷ μέσῳ δύο πρεσβυτικοὶ ἄνδρες πωγωνοφόροι καὶ μαστοφόροι, παρεμφέροντες τοῖς Σαίληνοῖς τὴν ἰδέαν, καθήνται τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἐπὶ προσκεφαλαίου ἀπαλοῦ ἕκαστος ἀκουμπούντες. ὁ πρὸς δεξιάν δὲ τῷ ὄρῳντι κρατῶν ποτήριον ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἔχει ἐνώπιόν τινος τράπεζαν στρογγύλην ἐδασμάτων πλήρη, ἐν οἷς καὶ σταφυλαὶ διακρίνονται. ἔνθεν καὶ ἔνθεν κατὰ τὰ ἄκρα δύο γυναῖκες καλὰι καθήμεναι. κάτω πρὸς τοὺς πόδας ἀνὴρ πρεσβύτης πωγωνοφόρος, ἐνδεδυμένος τραχὺ καὶ χονδρὸν φόρεμα κουμπωμένον ὑπὸ τὸν λαίμον, καθήται ἐντὸς πλοίου τετρακώπου, οὗ τὸ ὀπισθεν ἦμισυ μόνον φαίνεται, ἐκτείνων τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὸν πρῶτον πρεσβύτην ὅπως λάθῃ τι παρὰ τῆς τεταμένης αὐτοῦ δεξιᾶς. ὑπὸ τὸ πλοῖον φαίνονται κύματα. εἴη δ' ἂν οὗτος ὁ Χάρων τὰ προημεῖα ζητῶν (πρὸς Müller—Wieseler Denkm. τόμ. Β' πίν. LXIX ἀρ. 871) παρὰ τοῦ πρεσβύτου· ἀλλὰ τὸ τετρακώπον, μᾶλλον δὲ ὀκτάκωπον τοῦ Χάρωνος πλοῖον ἐντεῦθεν μόνον ἐμοὶ γνωστὸν. τὰ πρόσωπα πάντων βλαμμένα ὡς καὶ αἱ χεῖρες. ὀλίγα βήματα μακρότερα πρὸς μεσημβρίαν εὐθὺς ὑπὸ τὰ πρῶτα χώματα τῆς ἐπιφανείας εὗρεν ἄλλοτε ὁ ἰδιοκτήτης Κασσαντζῆς ἀνάγλυφον νεκρικὸν ῥωμαϊκὸν, ἄνδρα στρατιώτην, δόρυ ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ σάκκον ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατοῦντα καὶ ἕφιφος ἐζωσμένον· ἐκαλεῖτο δὲ Κόϊντος Στάτιος Ρουφῖνος καὶ ἦν πραιτωριανὸς, ἀποθανὼν τὸ λή τῆς ἡλικίας καὶ ἡ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἔτος, ὡς ἡ λατινικὴ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφὴ γράφει. αὐτόθι δ' εὐρέθη καὶ ἕτερον μὲγα μνημεῖον πρὸ ἐτῶν, οὗ τὰ μάρμαρα μετεκομίσθησαν εἰς τινα ἐκκλησίαν ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κασσαντζῆ.

πάντα τὰ τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης χώματα, χωρητάσης περὶ τὰ Ἀγαθώνεια μνήματα καὶ εἰς 8 μέτρων βάθος, ἦσαν ἀμμόδη καὶ μεμιγμένα μετὰ συντριμμάτων κεράμων πάσης ἐποχῆς, μάλιστα δὲ τῆς μακεδονικῆς καὶ ῥωμαϊκῆς. τὰ πλεῖστα δὲ εὐρίσκοντο σωρηδὸν ἐστρωμμένα. καὶ ὕλινα δὲ συντρίμματα οὐκ ὀλίγα εὐρέθησαν, καὶ ὅσα πριονισμένα οὐκ ὀλίγα κ. τ. τ. μεταξὺ δὲ τῶν συντριμμάτων τούτων εὐρέθησαν πολλοὶ πῆλινοι τάφοι, οἱ μὲν εὐθὺς ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἢ δὲ καὶ βαθύτερον μέχρι 3 μέτρων, ἐν οἷς καὶ εἰς μετὰ πλίνθους ὀπτάς ζωηροῦς χρώμασι κεκοσμημένας. οἱ δὲ πολλοὶ ἦσαν κάλπαι καὶ στάμνοι ὅσα ἐνέχουσαι καὶ πλησίον αὐτῶν λείψανα ἀνθρώπων δηλοῦντα τὸν τόπον ὅπου ἐκάθισαν τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. ἐν μικροῦ παιδίου σῶμα ἦν κεκαυμένον μετὰ κλήματα, ὡς οἱ ἀνθρακες σαφῶς ἐδήλου.

ἐνταῦθα κατατάσσω καὶ τὰς αὐτόθι εὐρεθείσας ἐπιγραφάς, ἀριθμῶν ἐξῆς μόνον ὅσων παρέχω τὰ ἀπεικάσματα.

ἀρ. 343.

(βρα σελ. 283—284)

Δεξιλέως Λυσανίου Θορικός
ἐγένετο ἐπὶ Τεισάνδρῳ ἄρχοντος
ἀπέθανε ἐπ' Εὐδολίδῳ
ἐγ Κορίνθῳ τῶν πέντε ἰππέων.

ὁ ἄρχων Τείσανδρος ἀναμφιβόλως ἔνε ὁ αὐτὸς τῷ ἐκ τοῦ Διοδώρου (ΙΓ', θ' ἀρχ.) ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν ἀρχόντων (δρα τὸ παράρτημα τῆς ὑπ' ἐμοῦ μεταφρασθείσης Ἀρχαιολογίας τοῦ Βογησήνου σελ. 167 ἢ τῆς προεκδόσεως σελ. 302) παρελημμένος ἐν Ὀλυμπ. 91 ἔτει γ' = 414 π. Χ. ζητεῖται δὲ νῦν πότερον ὄρθον, τὸ τοῦ Διοδώρου ἢ τὸ τοῦ λίθου. τοῦτο θὰ ἀποφασισθῆ βεβαίως, ἀφοῦ ἀνευρεθῆ καὶ ἑτέρα τις ἐπιγραφή ἐνός τινος τῶν λοιπῶν τεσσάρων συναγωνιστῶν τοῦ Δεξιλέω. εὐθὺς πρὸς ἀριστερὰν ἢ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ μνημείου τούτου διακόπτεται τὸ ὑπ' αὐτὸ τειχίον, ἀφίνον μικρὰν διόδον, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀνασκαφέντος μέρους, καὶ ἔπειτα ἔρχεται πάλιν ἄλλο μνημεῖον εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν. καὶ ἡ καμπυλότης δὲ τοῦ ὑπὸ τὴν μαρμαρίνην ταύτην ἐνεπίγραφον βάσιν τοῦ μνημείου τειχεῖοῦ δὲν ἐκτείνεται πέραν τοῦ μνημείου· ὥστε τὸ μνημεῖον τοῦ Δεξιλέω φαίνεται ὅτι ἴστατο μόνον ἐνταῦθα, ἀνατολικώτερον δὲ πού τὰ τῶν ἄλλων τεσσάρων ἰπέων.

ἀρ. 344.

(δρα πίν. ΜΓ', 1 καὶ σελ. 280 ἐ.)

Κοράλλιον Ἀγάθωνος γυνή.

ἀρ. 345

(δρα πίν. ΜΓ. 2 καὶ σελ. 279.)

Ἀ]γάθων

Ἀ]γαθοκλέους

Ἡρακλεώτης.

Σωσικράτης

Ἀγαθοκλέους

Ἡρακλεώτης.

ἐν τῷ πίν. ὑπ' ἀρ. 3 ἔχεις, ὅλην τὴν ἐμπροσθινὴν ὄψιν τῆς στήλης, ὑπ' ἀρ. 4 τὴν τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς. τὸ ὅλον ὕψος τῆς στήλης ἀνευ τῆς βάσεως 4,05, τὰ λοιπὰ ὡς ἐν σελ. 281. τὸ δὲ τῆς σκληρᾶς πωρίνης τετραγωνικῆς αὐτῆς βάσεως ὕψος 0,49, τὸ πλάτος 1,29, τὸ πάχος ἢ βῆθος 0,97. ἔχει δὲ ἡ βῆσις καὶ τρύπας στρογγύλας, ἐμπροσθεν μὲν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τέσσαρας, δύο δὲ εἰς τὰ πλάγια ἀνά μίαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν καὶ μίαν ὀπισθεν, τετραγωνικὴν ταύτην. μεταξὺ δὲ τοῦ κάτω χεισώματος τῆς στήλης καὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς βάσεως μένει κενὸν περίξ 0,04 καὶ ἴσως εἰσεχώρει ἐνταῦθα πλάξ μαρμαρίνη, καλύπτουσα τὴν τραχεῖαν ἐπιφάνειαν τῆς βάσεως καὶ τετραπυρηνὴ πιθανῶς κατὰ τὰς ὁπὰς τῆς βάσεως, εἰς ἃς ἴσως τὰ ἐναγίσματα τοῖς νεκροῖς ἐνέβαλλον. δύο τοιαῦται, ἀλλὰ μεγαλύτεραι τετραγωνικαὶ ὅσαι εὐρίσκονται καὶ ἐμπροσθεν ἐπὶ τῆς πλίνθου τοῦ χαρωνεῖοῦ ἀναγλύφου (σελ. 295 ἐ.)

ἀρ. 346

(δρα πίν. ΜΔ'. 1)

Ἀγάθων

Ἀγαθοκλείους

Ἡρακλειώτης.

οὕτως ἔχει ἡ γ' συλλαβὴ τῆς β' καὶ γ' λέξεως τὸ ΕΙ ἀντὶ τοῦ Ε, καὶ τὸ μὲν τῆς γ' ΕΙ εὐεξήγητον τὸ τῆς δευτέρας ὁμως (ΑΓΑΘΟΚΛΕΙΟΥΣ) δυσερμήνευτον ἐνταῦθα καὶ πιθανῶς σφάλμα τοῦ χαρακτοῦ ἔνε. πρβλ. σελ. 280. τὸ σχῆμα τοῦ σηκοῦ τούτου βλέπεις ἐν πίν. ΜΔ', 2, ὡς ἦν πρὶν κατασυντριβῆ ὑπὸ τῶν ὀπισθεν πεσόντων χωμάτων. ἦν δὲ λίθου ὀμηττείου.

ἀρ. 347.

ταύτης τὸ ἀπείκασμα ζῆται ὑπὸ τὸν ΜΒ' πίνακα ἐν ἀρ. 1, τὴν δὲ ἀνάγνωσιν ἐν σελ. 283—284, ἔνθα ἡ τελευταία λέξις ἐσφαλμένος κεῖται θάνατον ἀντὶ τῆς ὄρθης θάλαμ. ο. ν. τὸ σχῆμα τοῦ σηκοῦ τούτου βλέπεις ἐν πίν. ΜΔ', 3. τὰ κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον τῆς μέσης πλευρᾶς τοῦ σηκοῦ ἐζωγραφημένα γράμματα δὲν ἔνε δυνατόν νὰ συναρμολογηθῶσιν πάντα μετὰ βεβαιότητος. μόνον ἡ λέξις ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ἐν αὐτοῖς ἔνε σαφῆς. τὸ ὕψος τοῦ σηκοῦ τούτου ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀετώματος μέχρι τῆς βάσεως 3,28, τὸ πλάτος, 1,51. πάντα αὐτοῦ τὰ μέλη ἔνε ἐκ πεντελικοῦ λίθου, πλὴν τῆς βάσεως, ἥτις ἔνε ὀμηττεῖος καὶ μονοκόμματος. ἔχει δὲ αὐτὴ ὕψος μὲν 0,40, πλάτος δὲ 1,18 καὶ βῆθος μετρητὸν ἄνωθεν 9,72. ἐπὶ δὲ τῆς ἐμπροσθεν πλευρᾶς φέρει καλοῖς γράμμασι τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα.

ἀρ. 348.

(δρα πίν. ΜΓ', 5).

σῶμα μὲν ἐνθάδε σὸν, Διονύσιε, γαῖα καλύπτει,
ψυχὴν δὲ ἀθάνατον κοινὸς ἔχει ταμίας·
σοῖς δὲ φίλοις καὶ μητρὶ κασιγνήταις τε λέλοιπας
πένθος ἀείμνηστον σῆς φιλίας φθίμενος.

5 δισοαὶ δ' αὐ πατρίδες σ', ἡ μὲν φύσει ἡ δὲ νόμοισιν,
ἔστερξαν πολλῆς εἵνεκα σωφροσύνης.

ἔνθα σημείωσαι ὅτι ἐντὶ ἐν στίχῳ 5 ἐξέθλιψε τὸ ε τοῦ δ ἐ, ἐν στίχῳ 2 ἀφῆκεν αὐτὸ ἐν τῷ κειμένῳ, ὡς καὶ ἐν στίχῳ 2 τοῦ ἐπάνω κατὰ τὸ ἀέτωμα ἐπιγράμματος (πρβλ. σελ. 283). ὑπὸ τὴν ἐνεπίγραφον βῆσιν ἦν ὁ τάφος, ἐν καθαρῆς οὐδὲν λόγου ἄξιον εὐρον ἢ ὅσα τινα καὶ φλοιοῦς ἀγῶν κοινῶν τῶν γνωρίμων δὲ τις ἐβεβαίωσε μοι ὅτι ἐν Κορίνθῳ ποτὲ ἐξήχθη ἐκ τάφου ἀρχαίου ὀλόκληρον ἀγῶν ἐντὸς ἀγγείου, δ αὐτὸς εἶδε.

ἀρ. 349.

(ἐν πίν. ΜΔ', 4).

Μινακῶ Λιθοῦς

Χρηστή.

εἴ τις ὄλωσ γέγονεν χρηστὴ γυνή, ἡδ' ἐγὼ εἶμι
πρὸς τε δικαιοσύ[νην] καὶ τοῖς ἄλλοισιν ἄπασιν.

5 οὔσα δὲ τοιαύτη χάριν οὐ δικαίαν κεκόμισμαι,
οὔτε παρ' ὧν ὤμην, οὔτε ἀπὸ δαιμονίου.
... τ. ο. σ. ἀπὸ μητρὸς ἐμῆς καὶ πατρὸς ἄπιμι.
.... πτω, ὅσας χάριτάς μοι ἀπέδωκα[ν],
..... π]αρά τῶν παιδῶν κομίσεσθαι.

ἐπὶ λευκῆς μαρμαρίνης πλακῶς, εὐρεθείσης μεταξύ τοῦ σηκοῦ Ἀγάθωνος καὶ τοῦ Διονυσίου. τὸ σωζόμενον αὐτῆς ὕψος 0,40, τὸ πλάτος 0,28, τὸ πάχος 0,04. τὰ γράμματα τοῦ ἐπιγράμματος λίαν ἀμυδρά. σ. 7 τὸ ἄ π ι μ ι τῷ ἰῶτα γέγραπται ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ, καὶ προσθετός ἐν τοῖς λεξικοῖς ὁ ποιητικὸς τύπος. σ. 8. τὸ Ω τοῦ ἀ π ἔ δ ω κ α ν λησμονηθὲν, ὡς φαίνεται, ἐνεγράφη ἔπειτα λίαν μικρὸν καὶ δυσδιάκριτον (πρβλ. ἀρ. 207, 4 τέλ.), τὸ λεκτικὸν Ν λείπει λησμονηθὲν. σ. 3 τὸ ΗΔ ἀντὶ τοῦ ἡδ' (=καὶ) μᾶλλον ἐξέλαθα ἢ ἀντὶ τοῦ ἡδ' (δεικτικοῦ)· πρβλ. Corp. I. Gr. No 5853, σ. 5—6 (τόμ. Γ', σελ. 752). σ. 6 ἐν τῷ δευτέρῳ οὔτε δὲν ἐξεθλίβη τὸ ε. (πρβλ. 348, 2 καὶ τὴν σημ. αὐτόθι)· περιεργότερα δὲ καὶ ἀξιοσημείωτος ἵνε ἡ ἐκθλιψίς τοῦ μ ο ι ἐν σ. 8, ὅπου ἀντὶ τοῦ μ' κεῖται. προσέτι σημειώσαι ὅτι μεταξὺ ἐξ ἑξαμέτρων στίχων κεῖται μέσος πεντάμετρος.

ἀρ. 350

(ἐν πίν. ΜΔ', 5)

Μηλῖς

Μιλησία

ἐπὶ σωροῦ νεκρικῆς λίθου ὀμηττείου, ἥς τὸ ὕψος 0,60, τὸ πλάτος 0,76 καὶ τὸ πάχος 0,46, κεῖται δὲ πλησίον τοῦ σηκοῦ Διονυσίου ἐπὶ πλακῶς τῆς αὐτῆς ὕλης, ἥς τὸ ὕψος 0,22, τὸ πλάτος 0,93 καὶ τὸ πάχος 0,57. οὐδὲν δ' ὑπέκρυπτεν ἡ σωρὸς, οὐδὲ κοιλότητά τινα εἶχε. περιέργων δὲ παρέχει ἡ ἐπιγραφή τόδε, ὅτι σώζονται τὰ ἔχνη τῶν ἐζωγραφημένων καλῶν γραμμάτων τῆς ἐποχῆς Ἀδριανοῦ, ἐπὶ τῶν ὑποίων ἀμελῶς ἐχάραξεν ὁ λιθοξόος ἄλλα ἄλλου ῥυθμοῦ πολλῶ ὑστερωτέρων χρόνων νομιζομένου.

ἀρ. 351

(ἐν πίν. ΜΔ' 6)

Μηλῖς

Μιλησία

ἐπὶ νεκρικῆς στρογγύλης στήλης ὀμηττείου, ὅπισθεν τῆς προτέρας ὡς 1 μέτρον, ἐμπηγμένης, ἥς ἡ διάμετρος 0,26.

πλησίον τοῦ κιονίσκου τούτου δυτικώτερα εὐρέθη καὶ ἔτερος ἐμπηγμένος ἐν τῇ θέσει τοῦ μετὰ τὴν ἐπιγραφήν.

Ἡρόδωρος

Τιμήνορος

Παιανιεύς

καὶ δύο μικρότεροι ῥιμμένοι ἐν τοῖς χώμασι πρὸ τοῦ σηκοῦ τοῦ Διονυσίου φέροντες ἐπιγραφάς, ὁ μὲν

Ἡσυχία

Ἡ' π Ἰρῶτις

ὁ δὲ

Ἀνθίς

Αἰγινήτις.

μεταξὺ δὲ τοῦ σηκοῦ τούτου καὶ τοῦ Ἀγάθωνος ἐπὶ τοῦ

τείχιου τῶν μνημείων πλάξ μικρὰ ἐν τῇ θέσει τῆς μετὰ ἐπιγραφῆν

Σφραγίς

Χρηστή.

αὐταὶ εἰσιν ἅπασαι αἱ ἀνευρεθεῖσαι ἐπιγραφαί, ἐξαιρουμένων τῶν ἐπὶ πηλίνων λαβῶν ἐξ ἀμφορέων, αἱ πολλαὶ ἦσαν ἐν αἷς καὶ μία τῶν σπανιωτάτων Παρίων, ἣν ἐχάρισα ἐγὼ τῷ μουσεῖῳ τῷ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ, καὶ μία λατινικὴ πρωτοφανῆς, φέρουσα καλοῖς γράμμασι τὴν ἐπιγραφήν

ἀρ. 352

εὐρέθη δὲ καὶ ἑτέρα λατινικὴ, ἔξωθεν ἐπὶ τοῦ στομίου πηλίνης λαγῆνου, δυσανάγνωστος, ἀμφοτέροι ὑπὸ τοῦ Ι. Παπαδάκη.

συντρίμματα τῆς πλαστικῆς μαρμάρου καὶ πήλινα οἶον κεφαλαί, χεῖρες, πόδες, κορμοὶ κτλ. εὐρέθησαν πολλά. ἐκ τῆς ἀγγειοπλαστικῆς κατήντησαν εἰς ἐμὰ τάδε· α) λύχνου τὸ ἄνω μέρος μετὰ ἀναγεγλυμένον Ἑρωτα ἀνεστραμμένην δάδα τῇ δεξιᾷ κρατοῦντα, καλλίστης ἐργασίας, ἀλλὰ ὀλίγον τριμμένος καὶ λείπουσιν αὐτοῦ οἱ πόδες. πρὸ αὐτῶν δὲ σώζεται μέρος κιβωτίου ἢ τάφου ἢ βωμοῦ, ἐφ' οὗ ἐξαπλώνεται ἡ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατερχομένη χλαμύς, ἥς τὸ ἔτερον ἄκρον ἀπαξ περὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα ἐλισσόμενον ἀνεμίζεται ὑπὸ τὴν δεξιὰν πτέρυγα, ὅπου ἵνε καὶ ἡ κεφαλὴ ἐστραμμένη· ἐν δὲ τῇ κεκαλυμμένῃ δεξιᾷ κρατεῖ τι ὀγκῶδες καὶ δυσδιάγνωστον, ἄλλως δὲ τὸ σῶμα ὅλον γυμνὸν καὶ ὅμοιον τῷ παρὰ Lessing ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας *Wie die Alten den Tod gebildet* (τόμ. Ε' σελ. 273) ἀπεικονισμένῳ, καὶ ὁμοίαν ἰδέαν ἐκφράζει, ὡς νομίζω (*).

β) ὅμοιον τμήμα κάλλιστα διασωθὲν μετρίως ὅμως ἐργασίας· νεανίας ἔφιππος τῇ δεξιᾷ μάστιγα, τῇ δ' ἀριστερᾷ τὸν χαλινὸν κρατῶν. λείπει μόνον ὁ δεξιὸς ἐμπροσθινὸς ποὺς τοῦ ἵππου.

γ) λύχνος ὀλόκληρος, οὗ μόνον ἡ ἄκρα μύξα λείπει. ἐπάνω δὲ στηθάριον μετὰ κεφαλῆς περιέργως κεκαλυμμένης τροπῶ τῶν Φρυγῶν ἢ μᾶλλον τῶν Ἀμαζόνων. τοιαύτη δὲ καὶ ἡ περὶ τὸ στήθος ἐσθῆς, πρὸ δὲ τοῦ προσώπου κεῖται ἀξίνη. ὑποκάτω τοῦ λύχνου φύλλον κισσοῦ ἐντετυπωμένον. ἡ ἐργασία μετρία ὑστερῶν χρόνων, ἡ διατήρησις καλλίστη. ἵσως ἵνε Ἀμαζῶν ἢ Ἀρτεμις (πρβλ. Müller-Wiesel. *Denkm.* II, πίν. XV, ἀρ. 178 α μετὰ τοῦ κειμένου. αὐτοῦ ἡ Ἀρτεμις ἔχει ὅμοιον πέλεκυν).

δ) κάλλιστος τύπος πήλινος, παρέχων κεφαλὴν Διονύσου

(* τὸ σύγγραμμα τοῦ Furtwaengler, *die Idee des Todes in den Mythen und Kunstdenkmalern der Griechen* (1854) δὲν ἐδυνήθη ἐνταῦθα γὰ εὐρὼ μήπως ἔχει ὁμοίαν τινα παράστασιν.

καλλίστην, πλουσίως κεκοσμημένην ταινίαις καὶ τῇ ἀφθόνῳ τριχώσει τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν γενεῶν. οἱ μύστακες μακροὶ ἤρμα ἐλισσόμενοι, τὸ γένειον διπλοῦν, ὡς παρὰ τῷ Διὶ πολλάκις εὐρηται. καθόλου δὲ εἰπεῖν ὁμοιάζει πως τῷ ἐν Mueller Denkm. τόμῳ Β' πίν. XXXI ὑπ' ἀρ. 342, ὃν τις καὶ παρ' ἡμῶν οὐκ ἀπολλοῦ χρόνου ὡς Πλάτωνα ἐξέδωκεν. ὅμως δ' ὁμοίαν τῷ ἡμετέρῳ μορφῇ τοῦ Διονύσου οὐκ εὗρον παρὰ Müller. ἡ σκληρότης τοῦ πηλοῦ τοῦ τύπου ἔνε θυμασιᾶ διότι οὐδὲ ὅξει ὄργανῳ σιδηρῷ εὐκόλως προσβάλλεται. τὸ ὕψος τοῦ τύπου 0,09, τὸ δὲ τοῦ ἐν αὐτῷ ἐγγεγλυμένου προσώπου 0,055. σαφῆ δὲ τεκμήρια δηλοῦσιν ὅτι ὁ τύπος ἦν ὠριζόμενος εἰς χύσιν χαλκίνων προσωπίδων τοῦ Διονύσου τούτου.

δ) τμήμα νηὶς πηλίνης ὁμοίας τῇ ἐν ἀκροπόλει ἄλλοτε εὐρεθείσῃ καὶ ἐκδοθείσῃ ἐν Annali dell' inst. 1861 Tav. d' agg. M, ἣν συμπληρῶναι, παρέχον τὸ μέρος τῆς πρῶρας τὸ ἀριστερὸν, ὅπου ὀφθαλμοὶ ἐγγέλυται μέγας εἰς τὸ πλάγιον. τῶν κωπηλατῶν δὲ σώζονται δύο ὁλόκληροι καὶ μέρος τοῦ τρίτου. τὸ τμήμα εὐμέγεθες καὶ ἡ ἐργασία καλὴ καὶ πολλῆς σπουδῆς ἀξία διὰ τὰ ἐπὶ τοῦ σκάφους ἐγγεγλυμένα κοσμήματα ἃ πρῶτον ἐντεθῆναι ἐγνώσθησαν, καὶ τὴν θέσιν τῶν κωπηλατῶν καὶ κωπῶν. τὸ ὕψος τοῦ τμήματος 0,81, τὸ πλάτος 0,20, τὸ πάχος 0,07. ὅτι ταῦτα εὐρέθησαν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς ἀγ. Τριάδος ἔμαθα ἐσχάτως ἀσφαλῶς παρὰ τοῦ πωλήσαντος αὐτὰ τοῖς ἀρχαιοπώλαις, παρ' ὧν ἐγὼ τὰ εἶχα ἀγορασμένα.

ε) τελευταῖον ἐν λυχνάριον καστανόχρουν, ἔχον ὑπὸ τὴν βάσιν ἐπιγραφὴν ἔκτυπον τὴν ἐξῆς:

ἀρ. 353.

(ἄρα πίν. MB', 2)

Ἄρι[σ]τοκράτο

ἀρχαῖκῶς ἀπὸ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ γεγραμμένην γραμμασί ῥωμαϊκῶν χρόνων, ὡς συνήθως λέγονται τὰ τοιαῦτα: ἕμωσ ἕμοια εἶδα καὶ ἐπὶ ἀγγείου πολλὸ ἀρχαίου ἐν Φαλήρῳ εὐρεθέντος ἐσχάτος.

Ῥουσόπουλος.

Γ' ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

α) *Εὐβοίας.*

ἐν τῷ ἡγουμένῳ τεύχει σελ. 272 καὶ ἐξῆς, ἐν πίνακι ΛΗ' καὶ ΛΘ', ἐξεδόθησαν 98 μολύβδινα ἐλάσματα ἐνεπίγραφα. εἴπαμεν δὲ ἐν σελ. 276 ὅτι εὐρέθησαν καὶ ἄλλα πολλὰ: τούτων ἑκατοντάδας τινας ἔχει ὁ κύριος Παῦλος Λάμπρου, ὃς προθύμως ἔδειξεν ἡμῖν ὅσα εἶχε πρὸ χειρὸς καὶ παρέσχεν εἰς ἀντιγραφὴν ὅσα ἐξελέξαμεν ὡς μᾶλλον περιεργα. ταῦτα βλέπετε σήμερον ἐν πίνακι ME' ἀπὸ ἀρ. 99—121. ἐν τούτων τὸ ὑπ' ἀρ. 357 (102) ἔχει καὶ τὸ ζητούμενον (σελ. 277 μ.) ἦτα, ὡς πνεῦμα δασύ. οὕτως οὖν συνεπληρώθη ἡ ἀρχαία Ἰωνικὴ ἀλφάβητος. τῶν ἄλλων ἀξιοσημείωτον ἔνε τὸ ὑπ' ἀρ. 360 (105), ἐν ᾧ τὰ δύο τελευταῖα γράμματα τοῦ πρώτου δ-

νόματος ἐγράφησαν βουστροφηδὸν ἄνω τῆς σειρᾶς τῶν ἄλλων.

ἀρ. 354 (99) Ἄν ασχετος

ἀρ. 355 (100) Β ά θυρος

ἀρ. 356 (101) Γ λα ὤκος

ἀρ. 357 (102) Ὑ πέδον

ἀρ. 358 (103) Θ ερίον

ἀρ. 359 (104) Κ λε δ μαχος
Λ ὀκ[ο]ν...

ἀρ. 360 (105) Κ λε ο γενίδες
Κ λ ο ι ε . τ ε ς

ἀρ. 361 (106) Λ ε ὄν θροτος

ἀρ. 362 (107) Λ ί θ υ ς

ἀρ. 363 (108) Λ υ σ ι κ ρ ά τ ε ς

ἀρ. 364 (109) Μ έ δ ο ν

ἀρ. 365 (110) Μ ε λ ά ν ε ς

ἀρ. 366 (111) Ν ι κ ὄ ξ ε ν ο ς

ἀρ. 367 (112) Σ α ι τ υ θ ί ο ν

ἀρ. 368 (113) (Λ ε σ σ . . ?) — σ ο κ ρ η ρ ζ

ἀρ. 369 (114) Τ ε λ ε φ ά ν ε ς

ἀρ. 370 (115) Τ ι μ ο κ ρ ά τ ε ς Ὅ

ἀρ. 371 (116) Φ ι λ α ι γ ί ρ ε ς

ἀρ. 372 (117) Φ ι λ ὀ τ ε ς (Φ ι λ ὀ τ ε ς ?)

ἀρ. 373 (118) Φ ο ι ν ι κ ά δ ε ς

ἀρ. 374 (119) Χ α ρ ο π ί ε ς Κ ε

ἀρ. 375 (120) Χ ρ ε μ ὀ λ ο ς

ἀρ. 376 (121) Κ ε δ ί δ ε ς Μ ο σ τ Μ α ρ.

β) *Αἰγίνης.*

(ἄρα πίν. ME', ἀρ. 1)

ἀρ. 377.

Ἄ θ ρ ά σ α ς

Ἰ α [ὠ

Μ ι χ α ἦ λ

Γ α θ ρ ι ἦ λ

5 Ο ὀ ρ ι ἦ λ

Ῥ α φ α ἦ λ

Ἄ [ν] α ν α ἦ λ

Π ρ ο σ ο [ρ] α [ι] ἦ λ

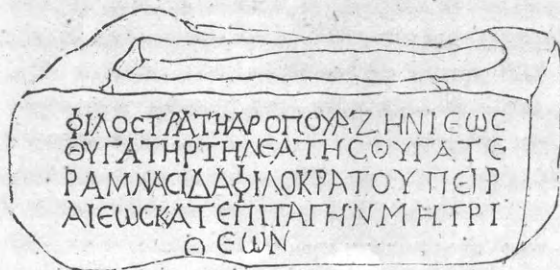
Ὑ [α β] σ α ἦ

ἐπὶ μολυβδίνου ἀβραξασικοῦ ἐλάσματος εὐρεθέντος πρὸ τινῶν δεκαετηρίδων ἐν Αἰγίνῃ καὶ νῦν ὄντος ἐν χερσὶ τοῦ κυρίου Παπαρηγοπούλου ῥωσσικοῦ προξένου ἐν Ἀθήναις. ἀξιοσημείωτος ἔνε ὁ τύπος τῆς πρώτης λέξεως Ἄ θ ρ ά σ α ς, ἀντὶ Ἄ θ ρ ά ξ α ς ἢ Ἄ θ ρ ά σ α ε καὶ ἐσφαλμένος φαίνεται διότι οὔτε ὁ ἱερός ἀριθμὸς 365 προκύπτει ἐκ τῆς προσθέσεως τῶν στοιχείων ὡς ἀριθμῶν ἐκλαμβανομένων, οὔτε αἰ γνωσταὶ

λέξεις τῆς ἀκροστιχίδος τοῦ ὀνόματος «Πατήρ (Ab), Υἱός (Ben), Πνεῦμα (Ruach), ἀνθρώπων σωτηρία ἀπὸ ξύλου. αἱ συμπληρώσεις τῶν λειπόντων ἢ ἐφαρμένων γραμμάτων εἶναι ἀσφαλεῖς· διότι πάντα τὰ ἀγγέλων ταῦτα ὀνόματα εἶναι γνωστά. βρα. Io. Macarii Abraxas. Antverp. 1657, Tab. IV ἀρ. 15, ὅπου εὐρίσκονται τὰ αὐτὰ ὀνόματα καὶ εἰκὼν τοῦ Ἀβράα· ὁμοία περίπου τῇ ἡμετέρᾳ, πλὴν ὅτι ἐκεῖ ἰσραηλοκοκέφαλος φαίνεται, ἐνῶ ὁ ἡμέτερος ἔνε κορακοκέφαλος· ὅτι δὲ καὶ ὁλος κορακόμορφος ἀπεικονίζετο ὁ Ἀβράας, ὡς ὁ Διόνυσος ταυρόμορφος (σελ. 295) βλέπεις ἐν πίν. V τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος τοῦ Μακαρίου, τὰ λοιπὰ τοῦ εἴδους τοῦ ἡμετέρου Ἀβράα κοινὰ καὶ πασίγνωστα. πρὸς Müller Denkm. I, ἀρ. 409. καὶ Prodromus iconicus de musaeo Ant. Capello. Venet. 1702 ἀρ. 14, 19, 20, 54, 57, 144, 153.

γ' Ἀττικῆς.

ἀρ. 378.

Φιλοστράτη Ἀρόπου Ἀζηνιέως
θυγάτηρ τὴν ἐα[υ]τῆς θυγατέ-
ρα Μναςίδα Φιλοκράτου Πειρ-
αιέως κατ' ἐπιταγὴν Μητρὶ
θεῶν.

ἐπὶ βάθρου μαρμάρου πεντελικῷ ἔχοντος ἄνω κοιλότητα διὰ τὴν θέσιν ἀγαματίου. τὸ ὕψος τοῦ λίθου 0,07, τὸ πλάτος 0,21, τὸ πάχος 0,15. εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ διὰ τοῦ κυρίου I. Παπαδάκη ἠγοράσθη παρ' ἐμοῦ διὰ τὸ μουσεῖον τὸ ἐν τῇ πανεπιστημίᾳ. τὸ Γ ἐν λέξει ἐαυτῆς στ. 2. ἔλειπεν ἐξ ἀρχῆς, λησμονηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐγγράψαντος τὰ γράμματα.

ἀρ. 379.

(ἐν πίν. MB' ἀρ. 3).

Χαρμίδης

Ἀσκληπιακοῦ.

ἐπὶ ἔρμου ἀκεφάλου πέτρας πεντελικῆς εὐρεθέντος ἔμπροσθεν τῆς βορείας εἰσόδου τοῦ περιβόλου τῶν ἀνακτόρων εἰς ἰκανὸν βάθος τῇ 17 Μαΐου τοῦ ἔτους τούτου, ὅτε κατεσκευάζετο ἐκεῖ ὕδραγωγεῖον βαθὺ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισιάς καὶ νῦν ἴσταται ὑπὸ τὴν ἀνατολικὴν στοᾶν τοῦ πανεπιστημίου· τὸ ὕψος αὐτοῦ 1,25, τὸ πλάτος ἄνω μὲν 0,21 κάτω δὲ 0,19, τὸ πάχος ἄνω 0,17, κάτω 0,18. πρωτοφανῆς δὲ ὁ τρόπος τῆς γραφῆς ἐπὶ ἔρμου. ἡ εὐρεσις δὲ τοῦ ἔρμου ἐν ταύτῃ τῇ θέσει δηλοῖ, ὡς νομίζω, ὅτι οὐ πολὺ ἀπέχετο τὸ Λύκειον, ὅ-

θεν μετετοπίσθη. ἴσως δὲ τὰ ἐρείπια κατὰ τὸ βόρειον μέρος τοῦ περιβόλου τῶν ἀνακτόρων εἰς τὸ αὐτὸ γυμνάσιον ἀνήκουσι. κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν, ὅπου καὶ ὁ ἔρμης, ἐν τῇ ἀνοιχθείσῃ τάφρῳ εὐρέθησαν καὶ πολλοὶ τάφοι κατὰ σειρὰν τουβολόκτιστοί τε καὶ κεράμιοι καὶ εἰς λίθινος. καὶ τὸ περιεργότερον κτίριον, μέγα μεγάλῳς τετραγωνικοῖς λίθοις ἐκτισμένον πρὸ τῆς θύρας τοῦ περιβόλου, οὗ τὸ ἐπιπροσθεῖον μέρος εἰς τὴν φορὰν τοῦ ὕδραγωγείου ἐγαλάσθη μετὰ δυσκολίας πολλῆς. ῥωμαϊκὸν δὲ ἐφάνη μοι τὸ ἔργον.

Ῥουσόπουλος.

Δ' ΣΚΕΥΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ.

ἀ πινάκιον.

ἀρ. 380.

(βρα πίν. ΜΣΤ', 1)

Γ Πεδιεὺς Θεοξέ(νου)

Ἐλευσίnius.

ἐπὶ χαλκίνου ἐλάσματος εὐρεθέντος ἐν Ἀθήναις καὶ νῦν ὄντος ἐν τῇ μουσεῖᾳ τῇ ἐν τῇ πανεπιστημίᾳ. τὸ σχῆμα αὐτοῦ καὶ τὸ μέγεθος φαίνονται ἐν τῇ ξυλογραφίᾳ, πάχος δ' ἔχει 0,002 γαλλ. μ., κατὰ τὸ μέσον δὲ ἔνε τετρασμένον εἰς δύο κομμάτια. ὅτι τὸ ἐλάσμα ταῦτα ἔνε σκευὸς δικαστικόν, τὸ καλούμενον πινάκιον ἀπλῶς, δὲν μένει ἀμφίβολον. ὁ Φώτιος ἐν λέξει (ἐκδ. G. Hermann σελ. 317) περιγράφει τὸ πρᾶγμα οὕτω· «πινάκιον, σύμβολον δικαστικόν χαλκοῦν, ἢ πύξινον, ἐν ᾧ γέγραπται τὸ ὄνομα τοῦ κρινομένου, καὶ ὁ δῆμος καὶ τὰ γράμματα ἀπὸ λ' ἕως κ' ἦσαν γὰρ δέκα φυλαί». ἐν ᾧ χωρίῳ ἡ λέξις κρινομένου διορθωτέα κρίνεται (=δικαστοῦ) καὶ διαγραπτέα ἢ μετ' αὐτὴν στιγμή, ἔτι δὲ καὶ τὸ λ τρεπτέαν εἰς Α. ἐλέγχετο δὲ τὸ πινάκιον τοῦτο καὶ σύμβολον (Πολυδ. Η', 16), μετὰ τοῦ ἐπιθέτου δικαστικὸν τοχὸν εἴτε ἡλιαστικὸν (πρὸς Franz Elem. epigr. σελ. 349) ὁ δὲ φίλος Σ. Α. Κ. ἐν τῇ ἐκτίσει τῆς ἀρχαιολ. ἐταιρίας 2 Ἰουλ. 1861 σελ. 23 ἐκάλεσεν αὐτὸ ἡλιαστικὸν γραμματεῖον, οὐκ οἶδ' ὅθεν λαθὼν. ὁμοία σύμβολα δικαστικά εὐρέθησαν καὶ ἄλλοτε ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ. τὸ ἡμέτερον φέρει ἐν ἀρχῇ τὸ γράμμα Γ, ὃ δηλοῖ ὅτι ὁ ἔχων αὐτὸ δικαστὴς ἀνῆκεν εἰς τὸ Γ δικαστήριον. παρὰ τῷ κυρίῳ Φίνλεϋ εἶδα δύο ὁμοία τῷ ἡμετέρῳ (ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ κυρίου Vischer), ὧν τὸ μὲν ὀλόκληρον φέρει τὸ γράμμα Θ, τὸ δὲ ἕτερον τμήμα μικρὸν ὄν, τὸ Α, ἀν' ἡ μνήμη δὲν μ' ἀπατᾷ. ἐν C. I. Gr. ἀρ. 207—209 εὐρίσκονται ἔτι τρία βέβαια μετὰ τῶν γραμμάτων Δ, Γ, Β, καὶ ἕτερον ἀμφίβολον, καὶ ἄλλα τρία παρὰ Rangabé, Antiquités hell. ἀρ. 1300—1302 μετὰ τῶν γραμμάτων Β, Ε, Θ πρὸς ἀριστερὰν καὶ μετὰ γοργωνεῖου πρὸς τὴν δεξιὰν ἐκάστου ἄκρον ἐντετυπωμένου, οἷον φέρουσι καὶ δύο τῶν παρὰ Boeckh. τὸ ἡμέτερον δὲ φέρει ἐφ' ἐκάστης ἄκρας ἔνθεν καὶ ἔνθεν κεφαλὴν Ἀθηνᾶς ἐντετυπωμένην ἀμυδρῶς. τὸ πρᾶγμα ἄλλως γινωστόν. (βρα τὴν ἐμὴν σημ. εἰς τὴν ἀρχαιολ. Βογοσίνου σελ. 89, καὶ ἐν τῇ προεκδ. σελ. 204).

6 ψήφος.

ἀρ. 381.

(πίν. 46. 2).

ψήφος δημοσία.

Ἐν τῶν περιεργωτάτων εὐρημάτων μὲ τὰ ὅποια ἐπλουτίσθη κατὰ τὸ ἔτος 1861 τὸ ἐνταῦθα ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον τὸ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἦσαν δύο δικαστικαὶ ψήφοι χαλκοῦ πεποιημένοι, ὧν ἡ μορφή ἦν ἄγνωστος μέχρι τοῦδε ἀμφότερα εἰσι πάντῃ ὅμοιοι, εἰσὶ δὲ δίσκοι χάλκινοι ἔχοντες ἐν τῷ μέσῳ ἄξονα, δε ἐν μὲν τῇ μιᾷ ἔνε διατετυπημένον ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ἀτρυπητός. ἐν πίνακι μς', ὑπ' ἀρ. 2 ἀπεικονίσθη ἡ μία τούτων, ἡ τετυπημένη, εἰς τὸ φυσικὸν μέγεθος κατὰ δύο προβολὰς καὶ προοπτικῶς. αὕτη ἔνε ἐντελῶς ὀλόκληρος, ἡ δὲ ἄλλη ἔπαθεν ὀλίγη βλάβη κατὰ τὸν γῦρον τοῦ κύκλου. διὰ τῆς εὐρέσεως τῶν ψήφων τούτων διωρθώθη ἡ ἐπικρατοῦσα περὶ τοῦ σχήματος αὐτῶν ἰδέα, ὅτι ἦσαν δῆθεν σφαιριδία χαλκᾶ, ὧν τὸ ἕτερον ἦν τετυπημένον, ὡς ἔγραψα καὶ τότε ἐν ἀρ. 916 τῆς ἐφημερίδος Ἀθῆναι, πρῶτος ἀναγνωρίσας αὐτὰς ὡς δικαστικὰς ψήφους καὶ δημοσιεύσας τὴν γνώμην μου (*). μετὰ εἰκόνας δὲ καὶ παρατηρήσεων ἐδημοσίευσεν αὐτὰς ἐν τῷ ἀρχαιολογικῷ Ἰνστιτούτῳ τῆς Ῥώμης (Annali 1861 σελ. 388 ἐπ.) ἐν τῷ αὐτῷ δὲ χρόνῳ καὶ ἀνεξαρτήτως ἐδημοσίευσεν αὐτὰς καὶ ὁ κύριος Κοῦρτος Βάξμουθος ἐν Βερολίῳ (Archaeol. Anzeiger 1861 σελ. 223 ἐ.)

τῆς τετυπημένης ψήφου τὸν τύπον τῆς εὐρέσεως συνέβη νὰ μάθω ἐσχάτως ἀσφαλῶς παρ' αὐτοῦ τοῦ εὐρόντος, ὅτι δὲν ἦτον ἡ ἀγία Τριάς, ὡς μέχρι τοῦδε ἐλέγετο, ἀλλ' ἡ καλουμένη Πνύξ. εὐρέθη δὲ ὀλίγα βήματα δυτικώτερα τοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Πνυκὸς βωμοῦ καὶ ὅχι εἰς πολὺ βῆθος ὑπὸ τὰ ἀνασκαφέντα χώματα. περὶ τῆς ἀτρήτου μένομεν εἰσέτι εἰς τὴν αὐτὴν ἀμφιβολίαν. πιστεύω ὅμως ὅτι καὶ αὕτη ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὐρέθη, ὑποκλαπέσα δὲ ὑπὸ τοῦ σκάπτοντος ἐργάτου ἐπωλήθη ὡς ἀπὸ Σύρου κομισθεῖσα. ἡ περιφέρεια τῆς τετυπημένης ἔνε 0,204 γαλλ. μ., ἡ διάμετρος 0,062, τὸ πάχος τοῦ κύκλου 0,001, τὸ μῆκος τοῦ ἄξονος 0,043. ἔστι δὲ κυλινδρικός, ἔχων διάμετρον πρὸς μὲν τὸ ἐνεπίγραφον μέρος τοῦ δίσκου 0,013 πρὸς δὲ τὸ ἕτερον, 0,012. τῆς πλήρους δὲ ἡ ἀτρήτου τὰ μέτρα ὀλίγον διαφέρουσιν. ἡ διάμετρος τοῦ δίσκου αὐτῆς 0,061, τὸ πάχος αὐτοῦ ἴσον τῷ τῆς ἄλλης 0,001. ἡ διάμετρος τοῦ ἄξονος αὐτῆς, ἴση ἐκατέρωθεν οὔσα, 0,01. μεταξὺ τῆς λέξεως ΨΗΦΟΣ καὶ τῆς ἐπομένης ΔΗΜΟΣΙΑ κεῖνται ἐπὶ ἑκατέρᾳ τρεῖς ἀλλεπάλληλοι σιγμαί· ἐπὶ δὲ τῆς ἀγράφου ἐπιφανείας τοῦ δίσκου φέρει ἑκατέρα σφραγίδα τετραγωνικὴν ἐντετυπωμένην μὲ ἐξέχον γράμμα, ἡ μὲν τετυπημένη τὸ Γ, ἡ δὲ ἀτρητος τὸ Κ. αἱ σφραγίδες αὗται ἀπεικονίσθησαν ἐν τῷ ξυλογραφίματι (πίν. μς', 2) πρὸς ἀριστεράν. τὰ γράμματα ταῦτα, ὡσπερ καὶ τὰ ἐπὶ τῶν πινα-

(*) ἠναγκάσθη νὰ γράψω ταῦτα διὰ τὰ ἐν Φιλίσι. τόμ. Β' σελ. 272 περὶ τούτου, ἀ σὺν τῇ ἀφελείᾳ δὲν ἐνέχουσι καὶ τὴν πρέπουσαν ἀκριβείαν.

κίων (ἀνωτέρω ἀρ. 380 σελ. 304) δηλοῦσι τὰ δικαστήρια ἀπὸ Α—Κ.

ἡ εἰσαγωγή τῶν τοιούτων χαλκῶν ψήφων ἔνε ἡ τελευταία ἐπίνοια τῶν Ἀθηναίων πρὸς ἀποφυγὴν ἀπάτης ἐν τῇ ψηφηφορίᾳ. συμπίπτει δὲ ἐν τοῖς μεταξὺ Εὐκλείδου καὶ Ἀριστοτέλους χρόνοις. τὸ σχῆμα αὐτῶν ἐλήφθη ἀπὸ τοῦ σφονδύλου τοῦ ἀτράκτου τῶν γνεβουσῶν γυναικῶν, ἔθεν καὶ σφόνδυλοι εἶτε σπόνδυλοι ἐκαλοῦντο αἱ δικαστικαὶ αὗται ψήφοι τῆς τελευταίας καὶ σφωπῆτος ἐφευρέσεως. ἕκαστον δὲ τῶν δέκα δικαστηρίων εἶχεν ἰδίας ψήφους τοιαύτας, δηλουμένας διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἀνεπιγράφου ἐπιφανείας σφραγίδων μετὰ τῶν γραμμάτων ἀπὸ Α ἕως Κ, ὡσπερ καὶ τὰ χάλκινα δικαστικὰ πινακία ὁμοίως διὰ τῶν γραμμάτων ἀπὸ Α ἕως Κ διεκρίνοντο. αἱ ψήφοι ἦσαν κτῆμα τοῦ δημοσίου, ἔθεν καὶ δημοσίαι ἐπιγράφοντο. εἰς διανομὴν δὲ αὐτῶν πρὸς τοὺς δικαστὰς ἐκλήρυντο ἐκάστοτε ἄνδρες· οὗτοι δὲ (οἱ λαχόντες ἐπὶ τὰς ψήφους. Ἀριστοτ. παρ' Ἀρποκρ. ἐν λ. τετυπημένη) μετὰ τοὺς λόγους τῶν ἀντιδίκων παρέδιδαν ἐκάστῳ τῶν δικαστῶν δύο ψήφους, μίαν τετυπημένην καὶ μίαν πλῆρη, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ βλέπουσιν οἱ ἀντίδικοι (φανερὰς ὄραν τοῖς ἀντιδίκους, ἵνα μήτε πλήρεις, μήτε πάντες τετυπημένας λαμβάνωσιν Ἀριστοτ. αὐτόθι). εἰς πίστωσιν δὲ τούτου, ἐνεφυσούσαν, νομίζω, οἱ διανεμόντες τὰς ψήφους εἰς τοὺς ἄξονας τῶν ψήφων. οὕτω δὲ ὁ τετυπημένος ἄξων ἐποίηε τὴν ὁμοίον τῷ ἀπὸ αὐλοῦ ἐξερχομένῳ, ἔθεν ἀύλισκος ἐκλήθη ὁ ἄξων τῆς τετυπημένης ψήφου, καταχρηστικῶς δὲ ἴσως καὶ ὁ τῆς ἀτρυπητοῦ. ἄλλως ἀνάγκη νὰ δεχθῶμεν τὴν ἐν Annali d' Inst. 1861 σελ. 389 ὑπ' ἐμοῦ διόρθωσιν τοῦ χωρίου τοῦ Ἀριστοτέλους. ὁ ἄξων εἶτε αὐλίσκος οὗτος εἶχε καὶ ἄλλην ἀρετὴν, διευκόλυνε δηλαδὴ τὴν ἀρίθμωσιν τῶν ψήφων εἶτε εἰς ἀριθμὸν διὰ τῶν τροπῶν γινομένην, εἶτε καὶ ἐπὶ τραπέζης τινός· διότι δὲν ἦτον δυνατόν νὰ συγκολληθῶσιν δύο ψήφοι, καὶ νὰ συμβῇ ἀπάτη περὶ τὴν ἀρίθμωσιν. ὡσαύτως δὲ καὶ κατὰ τὴν ψηφηφορίαν δὲν ἤδύνατο νὰ συμβῇ ἀπάτη καὶ ἕνεκα τῶν αὐλίσκων, ἄνευ τῶν ὁποίων ἤδύνατο νὰ συγκολληθῶσιν ἡ συγκρατηθῶσι δύο δίσκοι, καὶ ἕνεκα τῆς μορφῆς τῆς ὀπῆς τοῦ ἀμφορέως δι' ἧς ἐνεθάλλοντο αἱ ψήφοι αὗται. περὶ τούτου ἔγραψα ἤδη ἐν τῷ μ. τ. τῶν χρονικῶν τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Ῥώμης σελ. 391. ἀλλ' ὅμως, ἐπειδὴ ἐν τῷ Φιλίσι. τόμῳ Β' σελ. 273 προτείνεται τούτο ὡς ἀπορον, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐνταῦθα τὸ πρᾶγμα. ἀφοῦ ἐπενοήθησαν αἱ σπονδυλικαὶ ψήφοι ἤλλαξαν καὶ τὰ δοχεῖα αὐτῶν· εἰσῆχθησαν δηλαδὴ ἀντὶ τῶν προτέρων καδίσκων μετὰ κημῶν δύο ἀμφορεῖς, ὁ μὲν χάλκινος ὁ δὲ ξύλινος. τούτων ὁ χάλκινος, δε τῆν καὶ κύριος εἶχεν ἐπίθεμα διεκρινόμενον ἀκριβῶς ἐν σχήματι σταυροῦ, οἷον φαίνεται τὸ ἐν πίν. μς' ὑπὸ τὸ ὑπ' ἀρ. 2, ὥστε μόνον ἡ ψήφος νὰ χωρῇ ἀκριβῶς, πλαγίως ἐμβαλλομένη καὶ διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ μέσου δακτύλου κρατούμενη οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐλίσκου ὥστε καὶ φανερὰς γινομένης τῆς ψηφηφορίας νὰ μὴν ἐμπορῶσιν οἱ ἀντίδικοι νὰ καταλαμβάνωσιν ἂν τετυπημένη ἡ ἀτρητος ἦν ἡ βιωμένη ψήφος· διότι ἡ ἐν τῷ αὐλίσκῳ ὀπῆ, μικρὰ οὔσα, ὑπεκρύπτετο διὰ τῶν δακτύλων εὐκόλως. τούτο καταφαίνεται ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Ἀριστοτέλους παρὰ τῷ σχολαστῇ Ἀριστοφ.

εις Ἴππ. ς. 1150, ἔχοντος ὡς ἐξῆς: αἰστέριον δὲ (δηλαδὴ μετὰ τὸ καταργηθῆναι τὸν κήρυκα, περὶ οὗ προέγραψεν ὁ σχολιαστής) ἀμφορεύς δύο ἕσταντο ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὁ μὲν χαλκοῦς, ὁ δὲ ξύλινος· καὶ ὁ μὲν κύριος ἦν, ὁ δὲ ἄκυρος. εἶχε δὲ καὶ ὁ χαλκοῦς, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης, διερρινημένον ἐπίθεμα, εἰς δ' αὐτὴν μόνον τὴν ψῆφον καθίσθαι. ὅμοιον ἐπίθεμα εἶδα καὶ νῦν εἰς τὰς καλυμμένας κάλπας τῶν παρελάσεων ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς σταθμοῖς, εἰς αἷς ἐμβάλλουσιν οἱ διαβαίνοντες τὴν νόκτα ἀξιωματικοὶ πινάκιον χαλκινόν διὰ τῆς σταυροειδῶς διερρινημένης ἐπὶ τοῦ κλειδωμένου ἐπιθέματος τρύπας.

ὅτι δὲ ἡ μὲν τετραπλημένη ψῆφος ἴσον ἐδύνατο τῆ μελαίνῃ, ἡ δὲ ἀτρήτος, τ. ἔ. ἀτρήτος, εἴτε πλήρης ἴσον τῇ λευκῇ. δῆλον καὶ τοῖς μόνον ἐκ τῆς Βοιωτικῆς ἀρχαιολογίας μαθοῦσι τὰ τῆς δίκης τῶν Ἀθηναίων (ὄρα ἄ ἐκδ. § 152. σελ. 215, β' ἐκδ. § 134).

οὐχ ἤττον περίεργος καὶ πρωτοφανής ἔνε καὶ ἑτέρα τις ψῆφος, ἐξ ὁπτιῆς γῆς πεποιημένη καὶ εὐρεθεῖσα πρὸ ἐνὸς περὶ τοῦ ἔτους περὶ τὴν ἀγίαν Τριάδα καὶ δωρηθεῖσα τῷ μουσεῖῳ τῷ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. αὕτη φέρει ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας τοῦ δίσκου τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν, ἣν καὶ αἱ χαλκιναὶ ἔχουσι,

ἀρ. 382.

(ἐν πίν. μς', 3)

δημο[σ]ία ψῆφος·

πλὴν ὅτι ἡ τρίτη συλλαβὴ ἀνωρθογραφημένη κεῖται διὰ τοῦ Η' ἀντὶ διὰ τοῦ Ι, καὶ δῆλον ὅτι ἡ προφορά τοῦ Η' ὡς Ι ἐγένετο αἰτία τοῦ σφάλματος. ὁ χαρακτήρ δὲ τῶν γραμμάτων δὲν διαφέρει τοῦ ἐπὶ τῶν χαλκίνων, ὥσπερ καὶ τὸ σχῆμα αὐτῆς καθόλου προσόμοιον ἐστὶ τῷ τῶν χαλκίνων. ἡ μικρὰ δὲ διαφορὰ φαίνεται ἐκ τοῦ διπλοῦ αὐτῆς κατὰ προβολὴν σχήματος ἐν τῷ μς' πίνακι ὑπ' ἀρ. 3 εἰς τὸ φυσικὸν μέγεθος. εὐρέθη δὲ εἰς τρία τμήματα τεθραυσμένη. ἡ διάμετρος τοῦ δίσκου αὐτῆς 0,07, ὁ δ' ἄξων αὐτῆς διαφέρει, ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς ἀγράφου ἐπιφανείας τοῦ δίσκου πλατότερος ἐπλάσθη καὶ τοιοῦτος, ὥστε νὰ κἀθηται ἐπ' αὐτοῦ ἡ ψῆφος, ἐπὶ δὲ τῆς ἐγγεγραμμένης λεπτότερος καὶ κωνοειδής, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους· λείπει γὰρ αὐτοῦ ἡ κορυφή· ἔνε δὲ ἀτρήτος. κομψότητα δὲ οὐδεμίαν βλέπομεν ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ καὶ δῆλον ὅτι ἡ δῆμου τινὸς ψῆφος ἦν ἡ ὑστερωτέρων πτωχικῶν καὶ ἀφιλοκάλων χρόνων προῖον, ἐν ᾧ μόνον τὰ γράμματα κατὰ τὸν τύπον τῆς χαλκίνης ἐτηρήθησαν καὶ τὸ σχῆμα καθόλου.

·Ρουσόπουλος.

Ε' ΣΤΑΘΜΑ.

ὡς δεῖγμα μόνον ἐξεδώκαμεν ἐν τῷ ΜΖ' πίνακι τινὰ τῶν πολλῶν ἐν Ἀθήναις σταθμῶν ἐν τῷ μουσεῖῳ καὶ ἐν ἰδιωτικαῖς συλλογαῖς. τὰ πλεῖστα τούτων εὐρίσκονται ἐκ μολύβδου, ὀλίγα ἐκ χαλκοῦ ἢ πηλοῦ. τῶν πηλίνων ὅμως ὁ ἀριθμὸς γίνεταί μέγιστος, ἐὰν προσλάβωμεν καὶ τὰ συνήθως εὐρισκόμενα ἄσμηκ· στρογγύλα κεράμια, ἃ εἰς πλῆθος καὶ ἐν Ἀθήναις

καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος εὐρισκόμενα σταθμὰ φαίνονται εἶναι ἦσαν. ἀναμφισβητήτως ὅμως ἔχομεν ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ πανεπιστημίου δύο πηλίνας μνᾶς, ἐξαγώνους τὸ σχῆμα καὶ ὑποκόιλους μὲν ἐν τῇ μιᾷ ἐπιφανείᾳ ὑποκύρτους δὲ ἐν τῇ ἑτέρᾳ· ἐπὶ τῆς κοίλης ἐπιφανείας, τῆς μιᾶς τούτων διεσώθησαν καὶ ἔχνη γραμμάτων ἐγγεγραμμένων ὑποδηλοῦντα τὴν λέξιν ΜΝΑ. αὕτη εὐρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸ τριῶν περίπου ἑτῶν. ἡ κυρτὴ αὐτῆς ἐπιφάνεια ἔχει περίμετρον 0,305, ἡ δὲ κοίλη 0,28 διάμετρον δ' ἔχει κατὰ μὲν τὴν κυρτὴν ἐπιφάνειαν 0,09—10. κατὰ δὲ τὴν κοίλην 0,08—9. τὸ πάχος τῆς μνᾶς 0,04 τὸ δὲ βῆρος αὐτῆς ἐν ξηρᾷ κατατάσει δράμια τουρκικὰ 137.

ἀρ. 383.

(ἐν πίν. ΜΖ', 1)

μ ν ᾶ.

ἐκ μολύβδου, οὗ τὸ μὲν πάχος 0,014, τὸ δὲ μῆκος καὶ πλάτος, ἴσον δὲν ἐπὶ τῆς κάτω λεῖας καὶ ἀγράφου ἐπιφανείας, 0,058, ἐπὶ δὲ τῆς ἄνω τῆς φερουμένης περὶ τὰ γράμματα καὶ διαγωνίως ἔκτυπον δεξιῖνα, ἡ μὲν μία πλευρὰ 0,053, ἡ δὲ ἄλλη 0,054 γαλλ. μ.· τὸ βῆρος αὐτῆς κατὰ μὲν μίαν ζυγαριὰν φαρμακοποιῶ 453,2 γραμμ. γαλλ. κατ' ἄλλην δὲ, τὴν τοῦ Κρίνου, 457, εἴτε δράμια τουρκικὰ 143. ἡ μνᾶ αὕτη ἦν, πρὸ πολλῶν ἑτῶν κτῆμα τοῦ κυρίου Γλαράκη, νῦν δὲ κατήχησεν εἰς τὸ μουσεῖον τὸ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. ἡ μνᾶ αὕτη ἔνε ἀρίστα διατηρημένη. ὁμοία δὲ μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμβόλου καὶ τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς, πλὴν ὅτι ἔνε ὀλίγον μεγαλύτερα καὶ τὰ γράμματα αὐτῆς ἀπὸ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ κεῖνται, εὑρηται ἐν C. I. Graec. τόμῳ Δ', praef σελ. VIII, ἥς τὸ βῆρος ἐν ἀρ. 8533 σελ. 266, συμπίπτει μὲ τὸ τῆς ἡμετέρας κατὰ τὴν δευτέραν ζυγαριὰν, ἥτοι ἔνε 457 γρ.· ἄλλην ὁμοίαν τῇ ἡμετέρᾳ, ἀλλ' ἔχουσαν προσέτι ὡς σύμβολον καὶ τὸ πεντάλφα εἴτε πένταλφα, τὸ πεντάγραμμον δηλαδὴ εἴτε τριπλοῦν ἐκεῖνο τρίγωνον, τὸ σύμβολον τῶν Πυθαγορείων, εἶδα παρὰ Rangabé ἐν Antiqu. hell. N° 894, C, πίν. XX σελ. 539, ὅπου τὸ βῆρος αὐτῆς λέγει ἴσον 145 1/2 δράμ. συνήθ. (τ. ἔ. τουρκ.).

ἀρ. 384.

(ὄρα πίν. ΜΖ', 2)

καὶ τοῦτο μολύβδινον, κτῆμα τοῦ μουσείου, πολὺ βεβλαμμένον ἢ μᾶλλον κτυπημένον. ἄνω ἐντὸς κοίλου τετραγώνου ἔκτυπος ἀμφορεύς, εἰς δὲ τὰς τέσσαρας γωνίας φαίνονται ἔχνη γραμμάτων. τὸ μῆκος αὐτοῦ 0,048, ὅσον καὶ τὸ πλάτος. τὸ βῆρος 281 γραμμ. ἡ κατὰ τὴν τοῦ Κρίνου ζυγαριὰν 283. πλησιάζει λοιπὸν νὰ ἦνε δύο τρίτα τῆς ἀττικῆς μνᾶς, ἐχούσης βῆρος (κατὰ Hultsch Gr.—roem. Metrol. 1862 σελ. 107) 436,6 γαλλ. γραμμ. ἢ ἡμισὺ ἐμπορικῆς μνᾶς, ἐχούσης (κατὰ τὸν αὐτὸν συγγραφέα αὐτόθι σελ. 108) 602 γραμμ.

ἀρ. 385.

(ἐν πίν. ΜΖ', 3)

Τ]ΡΙΤΗ

ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ, ἐμὸν ἐν Ἀθήναις πρὸς βορρᾶν τοῦ παλατίου εὑρημα, οὗ τὸ βῆρος 300,075 γαλλ. γραμμ. ἢ 96

δράμ. τουρκ. των περίε τοῦ ἀμφορέως γραμμάτων ἀναμφισβήτητά εἰσι τὰ τρία τελευταῖα μόνον· ὅθεν ἀμφίβολος ἡ συμπλήρωσις αὐτῶν. φανερόν ὅμως ἵνε ὅτι τὸ βᾶρος αὐτοῦ ἵνε δύο τρίτα μνᾶς, ἐχούσης ὀλοκλήρου βᾶρος 450,1125 γαλλ. γραμμ. ἢ 144 δράμια τουρκικὰ καὶ συνήθη παρ' ἡμῶν. συμπίπτει λοιπὸν ἡ παροῦσα μνᾶ μὲ τὴν ἀνωτέρω ὑπ' ἀρ. 383 (ἐν πίν. ΜΣΤ', 1).

ἀρ. 386.

(ἐν πίν. ΜΖ', 4)

ΤΡΙ

ΤΗ

Ὁμοιον τῷ ἀνωτέρῳ μολύβδινον, κτῆμα τοῦ μουσείου, εὑρεθὲν ἐντὸς τάφου. ὄρα τῆς παρούσης ἐφημ. σελ. 39. 10 καὶ σελ. 89 τέλ., ἐνθα ἐγὼ μὲν ἀνέγνωσα ΗΜΙΤΡΙΤΟΝ, ὁ δὲ κ. Περβάνογλου ΗΜ ΤΡΙ. νῦν δὲ ἐπέχω διὰ τὸ μὴ εἶναι σαφῆ πάντα τὰ γράμματα. τὸ βᾶρος αὐτοῦ 325 γαλλ. γραμμ. καὶ ὄγλον ὅτι τρία τεταρτημόρια τῆς ἀττικῆς μνᾶς ἵνε, ἐχούσης ὀλοκλήρου 432,32 γαλλ. γραμμ., ἤτοι ἰσοστάθμου σχεδὸν τῆ τοῦ Hulstsch σελ. 107 καὶ 307. Α., ἐχούσης 436,6 γαλλ. γραμμ. καὶ τῆ ἡμετέρας ὑπ' ἀρ. 383 (ἐν πίν. ΜΖ' 1).

ἀρ. 387.

(πίν. ΜΖ', 5)

ΗΜΙΤΡΙΤΟΝ

τὸ ἡμίτριτον τοῦτο ἵνε τὸ ἐν σελ. 40 ἐπ. 10) μνημονευθὲν, οὗ ἡ ἔκδοσις ἀνεβλήθη μέχρι τοῦδε. τὸ πρωτότυπον ἐφάνη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1857 καὶ ἠφανίσθη εὐθὺς ἐντεῦθεν. Ὁμοιον εὑρήται ἐν τῷ μουσεῖῳ τῶν Παρισίων ἐκδοθὲν καὶ ἐν Corp. inser. Graec. τόμῳ Δ' σελ. 266 ὑπ' ἀρ. 8535. τοῦτο ἔχει βᾶρος 156,80 γραμμ. καὶ ἐρμηνεύεται ὡς ἕκτον μέρος μνᾶς, ἧς τὸ βᾶρος θὰ ἦτον 940,80 γραμμ. (est sexta pars minae—ut mina fuerit 940,80 gr.). τὸ δ' ἡμέτερον σταθμίον ἰσοβαρὲς σχεδὸν τούτῳ γίνεται, ἴσον ὄν 160 γαλλ. γραμμ., καὶ ἐὰν θεωρηθῆ ὡς ἡμισυ τρίτου μνᾶς, εἴτε ὡς ἕκτον μνᾶς, τότε ἡ μνᾶ αὐτοῦ ἦν βεβαίως 960 γραμμ. γαλλ. ἀλλ' ἴσως ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία δὲν ἵνε ὀρθή. ὁ τόπος ὅμως καὶ νῦν δὲν μοι συγχωρεῖ νὰ ἐκθέσω τὰ εἰκότα περὶ τοῦ πράγματος.

ἀρ. 388.

(ἐν πίν. ΜΖ', 6)

ΕΤ

κτῆμα τοῦ μουσείου, φέρον μονόγραμμα ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας, δ ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ ἀναγινωσκόμενον παρέχει τὴν πρώτην συλλαβὴν τῆς λέξεως τέταρτον, πιστομένης καὶ ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ μολύβδου· διότι ζυγίζει 128,2 γαλλ. γραμμ. ἢ κατὰ ἄλλον σταθμὸν 130 γραμμ., ἢ δρᾶμ. τουρκ. 40 $\frac{1}{8}$. τοῦτου λοιπὸν ἡ μνᾶ ὀλοκλήρος θὰ ἐζύγιζε 512,8 γραμμ. ἢ 520, εἴτε 160 $\frac{1}{4}$ δρᾶμ. τουρκ. τὸ πλάτος τῆς μιᾶς αὐτοῦ πλευρᾶς 0,034, τὸ τῆς ἄλλης 0,030, τὸ δ' ὕψος 0,012. ἵνε δὲ καὶ τοῦτο μολύβδινον, ὡς καὶ τὰ ἀνωτέρω πάντα.

ἀρ. 389.

(ἐν πίν. ΜΖ', 7)

ΟΜΕΔ

οὕτως ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ ἀνωθεν ἀναγινώσκω τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ μολύβδινου· τούτου σήκωματος, οὗ ὅμοια εἶδα καὶ ἄλλα δύο ἐν ἐν τῷ μουσεῖῳ καὶ ἕτερον παρ' ἀρχαιοκαπήλων· τὸ παρὸν ἵνε κτῆμα ἐμὸν εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις πρὸ 3—4 ἐτῶν. τὸ Ε καὶ Μ κεῖνται ἐντὸς τοῦ κοίλου τοῦ ἡμισελήνου καὶ συνεχονται ὡς μονόγραμμα ἢ κάτω κεραία τοῦ Ε μετὰ τοῦ δεξιοῦ σκέλους τοῦ Μ. ἐπὶ τοῦ πρωτοτύπου φαίνονται καὶ ἴχνη τῆς ἄνω κεραίας τοῦ Ε. ἡ λέξις δ η μ ο πρέπει νὰ συμπληρωθῆ δ η μ ὀ σ ι ο ν κατὰ τὴν γνώμην μου καὶ ἐνταῦθα καὶ ὅπερ ἀλλαχοῦ ἐπὶ τοιούτων σήκωμάτων καὶ μέτρων ἀπαντᾶται, οὐχὶ δ ἡ μ ο ὡς ὁ Rangabé ἐν Antiqu. hell. II σελ. 589 ἀναγινώσκει τὸ ΔΕΜΟ ἐν τῷ σήκωματι τῶν μετρονόμων, ὅπου, οὐδὲ τὸ Μ κεῖται ἀνάποδα (renversé), ἀλλὰ μᾶλλον ἡ λέξις ὅλη κυκλικῶς περὶ τὸ σήκωμα ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ. ἡ λέξις ΔΗΜΟΣΙΟΝ ὀλοκλήρος κεῖται γεγραμμένη καὶ ἐπὶ ἀγγείου ἐμοῦ κυλινδρικοῦ εὑρεθέντος ἐν Ἀθήναις καὶ φέροντος δύο σφραγίδας καὶ ἄλλα περιεργα, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι ἦν ἡ μονὰς τῶν ὑγρῶν μέτρων, τοῦτο θὰ ἐκδοθῆ ἄλλοτε. τὸ παρὸν σήκωμα ἰσοβαρεῖ μὲ 18 $\frac{1}{4}$ προπερικλείους ἀττικὰς ἀργυρᾶς δραχμᾶς 0,03 ἢ μία αὐτοῦ πλευρᾶ, 0,032 ἢ ἄλλη τὸ πάχος 0,009.

ἀρ. 390.

(ἐν πίν. ΜΖ', 8)

Η

ἡ Ζ κεῖται ἐγγεγραμμένον ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας τοῦ μολύβδινου τούτου σταθμοῦ τοῦ μουσείου, ἴσου ὄντος γαλλ. γραμ. 30,69, ἢ δρᾶμ. τουρκ. 9 $\frac{1}{8}$. ἢ μία αὐτοῦ πλευρᾶ 0,025, ἢ ἄλλη 0,024, τὸ πάχος 0,005.

ἀρ. 391.

(πίν. ΜΖ', 8)

ΔΔ

τὸ ἐγγεγραμμένον μονόγραμμα τοῦ μολύβδινου τούτου σταθμοῦ τοῦ μουσείου ἐνέχει δύο δέλτα, ὧν τὸ δευτερον περιέχει καὶ ἄλφα ἴσως μετὰ ταῦ. τὸ διπλοῦν δέλτα ἴσως δηλοῖ δραχμᾶς εἴκοσι· διότι ἰσοβαρεῖ σωστὰ σωστὰ μὲ εἴκοσι προπερικλείους ἀττικὰς ἀργυρᾶς δραχμᾶς ἢ μὲ 79 γαλλ. γραμμ., ἢ μὲ 24 $\frac{1}{8}$ δρᾶμ. τουρκ. τὸ πάχος αὐτοῦ 0,011—13, τὸ μήκος τῆς μιᾶς πλευρᾶς 0,028, τῆς ἄλλης 0,022 γαλλ. μ.

ἀρ. 392.

(ἐν πίν. ΜΖ', 10)

ΠΙΠ

κτῆμα τοῦ μουσείου μολύβδινον, ἔχον ἐντὸς κοίλου τετραγώνου τὸ γράμμα Π καὶ ἐντὸς αὐτοῦ Ι, μετὰ δὲ τὸ Π κεῖται τρῦπα ὡς διὰ βελόνης ἐμπροηθεῖσα στρογγύλη ἀρχαία καὶ μετ' αὐτὴν τρις τὸ Ι συνδεδεμένον. ἴσως σημαίνει ὀκτώ ἢ, ἂν συμπεριληφθῆ καὶ τὸ ὑπὸ τὸ Π ὄν Ι, ἐννέα δραχμᾶς· διότι καὶ μὲ τό-

σας περίπου ίσοβαρεί, ὄν 35,69 γαλλ. γραμμ., ἢ 11 $\frac{1}{2}$ δραμ. τουρκ. ἢ μία αὐτοῦ πλευρὰ 0,014, ἢ ἄλλη 0,012, τὸ πάχος 0,007.

τὰ ἐξῆς ἀπὸ ἀρ. 11—15 ἐν τῷ ΜΖ' πίνακι δὲν ἔχουσι σύμβολα οὐδὲ γράμματα. τὸ ὑπ' ἀρ. 11 ζυγίζει 7,5 γραμμ. ἢ 2 $\frac{3}{8}$ δραμ. τουρκ., ἵνε τετραγωνικόν, ἔχον πάχος 0,003, πλάτος δὲ ἑκατέρω πλευρὰ 0,015. ἰσοβαρεῖ δὲ καὶ μὲ 2 προπερικλείους δραχμ. καὶ ἵνε μολύβδινον ἔμδν κτῆμα.

ἀρ. 12. ὀμαλὸν τετραγ. μολύβδ. κτῆμα τοῦ μουσείου, ἔχον ὕψος 0,007 καὶ πλάτος ἑκατέρω πλευρὰ 0,015, βάρος δὲ 16,31 γραμμ. ἢ 5 $\frac{1}{8}$ δραμ. τουρκ. ἢ 4 δραχμ. ἀττ..

ἀρ. 13. ὁμοιον τοῦ μουσείου. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,003, τὸ πλάτος τῆς μιᾶς πλευρᾶς 0,014, τῆς ἄλλης 0,013. τὸ βάρος αὐτοῦ 5,92 γραμμ. ἢ 1 $\frac{3}{8}$ δραμ. τουρκ..

ἀρ. 14. μολύβδ. ἔμδν, οὗ τὸ βάρος 15,4 (ἢ 15,41) γραμμ..

ἀρ. 15. χαλκινὸν ἔμδν κτῆμα καλῆς διατηρήσεως. τὸ σχῆμα σχεδὸν κυβικόν· ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἔχει δύο γραμμὰς ἐγκεχαράγμενας, δηλοῦσας ὅτι δίδραχμον ἵνε. τὸ πάχος αὐτοῦ 0,007 τὸ πλάτος τῆς μιᾶς πλευρᾶς 0,011, τῆς ἄλλης 0,010. τὸ βάρος 8, (ἢ 8,07 ἢ 7,882) γραμμ. ἢ 2 $\frac{3}{8}$ δραμ. τουρκ.· ἔχω δὲ καὶ ἕτερον χαλκινὸν ὁμοιον μικρότερον, οὗ τὸ βάρος 1,31 γραμμ..

τελευταῖον σημειῶνω ὅτι ἡ τουρκικὴ ὀκὰ δύνανται γραμμ. γαλλ. 1280. καὶ ὅτι τὰ αὐτὰ πράγματα ζυγίζων εἰς τρεῖς διαφόρους παρισιανὰς ζυγαριάς ἀκριβεῖς νομιζομένας δὲν εὗρισκα συμφωνίαν. οὐδὲν παράδοξον λοιπὸν ἂν καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα σταθμὰ εὐρίσκομεν διαφωνίας, καὶ μάλιστα ἀφοῦ καὶ ὁ χρόνος αὐτῶν δύσκολον καὶ σχεδὸν ἀδύνατον νὰ διακριθῆ ἀκριβῶς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Σεπτ. 1863.

Ἀθ. Σ. Ρουσόπουλος.

ς' ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

α) ἐπιγραφαί.

1) Ἐρετρίας.

ἐν Ἐρετρίᾳ τῆς Εὐβοίας (ἐντὸς τῶν νέων Ψαρῶν) ἀνευρέθη νεώσι ἐπιγραφή ἀπαράλλακτος οὕσα μὲ τὴν ἐν Corp. I. Gr. ὑπ' ἀρ. 2144, b ἐν τόμῳ Β' σελ. 1018, πλὴν ὅτι ἐκείνη μὲν ἐκ δεκαῆς σίγων ἀπαρτίζεται, ἡ δὲ ἡμετέρα ἐκ δεκατεσσάρων. ἐκ τούτου δὲ εἰκάζω ὅτι ἄλλη ἦν ἡ πέτρα τοῦ Ross καὶ ἄλλη ἡ ἰδική μας. τὸ ἀντίγραφον τῆς παρούσης ἐκόμισέ μοι ὁ ἀρχιτέκτων κύριος Ziller, ἐπισκεφθεὶς τὴν προπαρελθοῦσαν ἐβδομάδα τὴν Ἐρετρίαν. ἀπὸ μνήμης δὲ λέγει ὅτι ἡ πλάξ ἦν φαῖδν μάρμαρον τετραγώνων ἔχον ὕψος 0,45—50, πλάτος ἕως 0,35 καὶ πάχος 0,05 περίπου. τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ὁμοια τοῖς τῆς εἰρημένης ἐν C. I. Gr. καὶ τοῖς ἐν πίν. 1Ζ' τῆς παρούσης ἐφημερίδος.

Θ ε ο ι.

Ἐλπίνης εἶπεν· ἐπειδὴ
Φανοκλῆς Φανιάδου Πτε-
λεάσιος ἀν[ή]ρ ἀγαθός ἐστι

5 Περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἐρετριέ-
ων, ἐπαινέσα[ι α]ὐτὸν καὶ εἶ-
ναι πρόξενον καὶ εὐεργέ-
την καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόνους.

ἀναγράφαι δὲ καὶ ἐν στήλε[ι]
10 λιθίνῃ τὴν προξενίαν καὶ στή-
σαι ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱε-
ρῶι καὶ εἶναι αὐτοῖς πρόσοδον

πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆ-
μον πρώτῳ μετὰ τὰ ἱερά.

σημ. τὸ παρὸν ἀντίγραφον βεβαιῶναι τὴν ὁρθότητα τῆς γραφῆς ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ ἄλλου ἐν C. I. G. 2144, b ἐν σ. 16 ἐν λέξει πρώτῳ, ἦν ὁ ἐκδότης ἐκεῖ διώρθωσεν ἐν τῷ μικροῖς γράμμασι δοθέντι κειμένῳ πρῶτῳ ΤΟΙΣ· διότι σαφῶς κείται καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἀπογράφῳ ἐν στίχῳ 14 ἡ αὐτὴ λέξις πρώτῳ, καὶ δῆλον ἐντεῦθεν ὅτι μόνῳ τῷ Φανοκλεῖ ἔδωκαν τὴν τιμὴν ταύτην οὐχὶ δὲ καὶ τοῖς ἐκγόνοις.

2) Κύπρου.

ἡ πόλις Σώδαμον Σωδάμ[ου]
τὸν φιλόπατριν τὸν γυμ[να-
σι]αρχήσαντα καὶ ἀγορ[ανο-
μήσαντα καὶ τὸ θέατρον
κατασκευάσαντα ἐκ θ[ε-
μελίων καὶ τὰ ἐν αὐ[τῷ]
ἰδί[οις] ἀναλώμ[ασιν].

καὶ τὴν παροῦσαν ἐπιγραφὴν ἄνευ ὁμοιώματος δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἄνευ ἀριθμοῦ ἐξεδώκαμεν· διότι μετὰ τοῦ καλοῦ ἐκμάγματος δὲν ἐστάλη ἡμῖν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ λίθου παρὰ τοῦ προθύμου φίλου τῆς ἐφημερίδος κυρίου Δ. Πιερίδου. φαίνεται δὲ ὅτι ἐπὶ βάθρου γέγραπται. τὰ δὲ γράμματα αὐτῆς ἀγκυλωτὰ καὶ ὅμοια τοῖς ἐν πίν. ΔΖ' τῆς παρούσης ἐφημερίδος. μετὰ τῶν ἐκ Κύπρου ἐπιγραφῶν ἐν Corp. I. Graec. τόμῳ Β' δὲν εὐρίσκειται ἡ παρούσα καὶ ἴσως τὸ πρῶτον ἡ-δὴ ἐκδίδεται. ὁ κύριος Πιερίδης σημειώνει περὶ αὐτῆς τάδε· «εὐρέθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς Λάρνακα (τὸ ἀρχαῖον Κίτιον) κατὰ τὴν ἐνορίαν Χρυσοπολίτισης, ὀλίγα βήματα πρὸς δυσμὰς τοῦ παρὰ τὴν λίμνην κειμένου λοφίσκου· κτισθεῖσα δὲ ἀκολούθως παρὰ τοῦ ἐρόντος αὐτῆν ἐυλοργοῦ Γρηγορίου εἰς εὐτελεῖς τοίχιον τῆς οἰκίας του, ἀνεκαλύφθη παρ' ἐμοῦ ἐσχάτως καὶ μένει εἰσέτι ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ κατὰ τὸ Σταυροδρόμιον. γέγραπται ἐπὶ λίθου μαρμαρώδους βαθυχρόου, ὕψος μὲν ἔχοντος 0,26, πλάτος δὲ 0,44 καὶ πάχος 0,40. σπουδαιότερα ἵνε ἄλλη ἐκ Κύπρου ἀνέκδοτος ἐπιγραφή, ἦν παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς περιμένομεν, ἧς ἡ ἀρχή· «Σοαντείων ὁ θί-
ασος τῆς Ἀρτέμιδος.»

β) ἀνασκαφαί.

αἱ ἀνασκαφαί ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδι ἐπανελήφθησαν τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα δαπάνῃ τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως, ἧτις ἀπεφάσιζε νὰ μεταβάλλῃ τὸν τριγωνικὸν ἑκείνῳ λόφῳ εἰς πλατεῖαν τῶν εὐεργετῶν. αἱ ἀνασκαφαὶ χωροῦσιν εὐτυχῶς, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ δυσμῶν. μετὰ τῆς νέας πειρατικῆς ὁδοῦ καὶ τοῦ χαρωνείου μνημείου εὐρέθη βάσις τετραγωνικῆ ἐκ μεγάλων λίθων, λεῖψανον, ὡς φαίνεται, μεγάλου νεκρικοῦ μνημείου. αὐτοῦ πλησίον εὐρέθη καὶ φρέαρ καὶ ὑδρία μαρμαρινὴ εὐμεγέθης ἀκέφαλος καὶ ἄπους, καὶ τάφος κτιστὸς ἐνέχων ὀστᾶ καὶ ἀγγεῖα πήλινα καὶ χαλκᾶ ὀλίγου λόγου ἀξία καὶ ἄλλοι τρεῖς τάφοι ἀσήμαντοι καὶ τειχία κακὰ. εἶτι εὐρέθη καὶ μαρμαρινὴ γλαυξ οὐ πλήρης καὶ κάλπη λιθίνῃ πλησίον τοῦ χαρωνείου ἀναγλύφου, ἔξωθεν γύψῳ κεχρισμένη περὶ τὴν ἀρμογὴν τοῦ στομίου καὶ τοῦ στρογγύλου ἐπιθέματος, ἐνέχουσα ὀστᾶ καὶ στεφάνου πέταλα χρυσαῖα καὶ ἐν χρυσοῦν ἔλασμα ὁμοιον τοῖς ἐν σελ. 40, 11 εἰρημένοις. ἔξωθεν δὲ περὶ τὴν κάλπην ἔκειτο ξίφος τεθραυσμένον εἰς τρία, λίαν σκουριασμένον. καὶ ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ ἐπανελήφθησαν αἱ ἐργασίαι ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας.

τῶν ἰδιωτικῶν ἀνασκαφῶν χάριν οἰκοδομῆς οἰκιῶν ἀξία λόγου ἵνε ἡ τοῦ κυρίου Σταμπολοπούλου εἰς τὸ βόρειον μέ-

ρος τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου ὀλίγον μακρότερα τοῦ καταστήματος τῆς τραπέζης. αὐτοῦ εὐρέθησαν τάφοι πολλοὶ μάλιστα πῆλινοι μετὰ λιθίνων στηλῶν καὶ κιονίσκων ἐνεπιγράφων, αἱ ἐδωρήθησαν παρὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆ μουσεῖου τῶ ἐν τῆ πανεπιστημείῳ. φέρουσι δὲ τὰς ἐξῆς ἐπιγραφάς:

1	2	3
Πυθίων	Μύστης	...ος Εὐδράμονος
Μάτριδος	Ἄραψ.	Ἄλωπεκῆθεν.
Βυζάντιος.		Μενεστράτη Εὐφάνους
		Ἄλωπεκῆθεν.
4	5	6
Ζώπορα	Ἄνδρων	Ἄφρο]δισία
Ναυπακτία.	χρηστός.	χα]ῖρε.
7	8	9.
ἽΟνησίμη	Μενεστράτη	Εὐθυδίκη
ἽΗρακλεῶτις.	Σωστράτου	ἽΙερέα.
	γυνή.	
10	11	12
ἽΗράκων	Εὐγένεια	Παρμενίων
Κασιοδώρου	ἽΗράκωντος	χρηστός.
ἽΑντιογεύ(sic)	θυγάτηρ.	
13	14	15
ἽΑρτέμων	Πλουτάρχη	Μουσαῖ(sic)
Μενεκράτου	ἽΑρτέμωνος	χρητός.(sic)
Συνάδης.(sic)	γυνή.	
16		

Νίκημα
Νανίου Σιαμάχου (sic)
ἽΑντιοχέως
θυγάτηρ.

εὐρέθη δὲ καὶ σορὸς λίαν μεγάλη λίθου κογχυλιάτου καὶ κάλπη ὁσαῦ ἐνέχουσα λιθίνη μικρὰ μετὰ ἐπιθήματος. λαβαὶ δὲ ἐνεπίγραφοι εὐρέθησαν πλείους καὶ ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ. ἀξιοσημείωτον δὲ διὰ τὴν τοπογραφίαν Ἀθηνῶν κρίνω, ὅτι ὁ τόπος οὗτος ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς τραπέζης καὶ ἐξῆς πρὸς βορρᾶν εὐρέθη πλήρης τάφων μετὰ νεκρικῶν στηλῶν καὶ ἀναγλύφων.

γ) νομίσματα

εὐρίσκονται ὁσημέραι πανταχοῦ τῆς ἽΕλλάδος πολλὰ καὶ μεταβαίνουσιν εἰς τὸ ἐμπόριον. ἐσχάτως ἀνεκαλύφθησαν καὶ τῆς Τύρου νομίσματα, ὧν εἶδα οὐκ ὀλίγα, πάντα χάλκινα μικρὰ, φέροντα ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας κεφαλῆν γυναικῶς, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης φοίνικα καὶ ἐπιγραφὴν ΤΙ ἢ ΤΙΡ ἢ ΤΙΡΥΝ. τὰ ἐν πίνακι ΜΒ' ὑπ' ἀρ. 3—6 ἐκδοθέντα εἰσὶ κτῆμα τοῦ κυρίου Γεωργίου Κασσιμάτη Κουμούλου, εὐρεθέντα ἐν Κυθήροις πάντα χάλκινα.

ἀρ. 393.

(ἐν πίν. ΜΒ', 3)

ΥΡΝΗΩΝ

τούτου ὁ τύπος ἦν γνωστὸς τοῖς νομισματολόγοις μετὰ ἐπιγραφῆς ΠΥΡΝΗΩΝ ἢ ΓΥΡΝΗΩΝ καὶ ἀπεδίδετο τὸ νόμισμα εἰς τὴν Πύρνον τῆς Καρίας.

ἀλλ' ἐνῆ μέχρι τοῦδε ἦν ἀμφίβολον τὸ πρῶτον γράμμα τῆς λέξεως, ἀν ἦεν Π ἢ Γ, τὸ παρὸν νόμισμα ἐτι μᾶλλον δυσκολεῖ τὸ πρᾶγμα· διότι δὲν ἔχει ἐν ἀρχῇ οὐδέτερον τῶν γραμμάτων τούτων, οὐδὲ ὅλως ἔχνος γράμματος ἐν τῆ κενῇ ἐν ἀρχῇ τόπῳ, ἀλλ' ἀπλῶς ΥΡΝΗΩΝ. ἦεν δὲ τὸ νόμισμα καλῶς διατετηρημένον· σταθμὸς αὐτοῦ 3,61 γραμμ. ἐπὶ τῇ ὑποθέσει

δὲ ὅτι καὶ ἐν τῇ παρόντι νομίσει λείπει κατὰ σφάλμα τοῦ χαρακτοῦ τὸ ἀρχικὸν γράμμα, νομίζω ὅτι Γ πρέπει νὰ ἦτο καὶ οὐχὶ Π, καὶ ὅτι τὰ νομίσματα ταῦτα πρέπει νὰ ἀποδοθῶσιν μᾶλλον εἰς τὸ Γρύνειον (Ξενοφ. ἽΕλλην. Γ', ἀ, 6) εἴτε Γρύνιον, πολίχνιον τῶν Μυριναίων, ὅπου (κατὰ Στράβ. ἽΙΓ'. σελ. 622. πρβλ. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει, σελ. 213 Mein., ἽΑθῆν. Δ', 32, Gerhard Mythol. §. 306, 5a 308. 3e.) καὶ ἽΙερὸν ἦν ἽΑπόλλωνος Γρυνείου (εἴτε Γρυνέως) καὶ μαντεῖον ἀρχαῖον καὶ ναὸς πολυτελής. τὸ ἐθνικὸν τῆς πόλεως ταύτης εἶχαμεν ἀνωτέρω ἐν ἀρ. 221, 12 σελ. 253 Γρυνεῖης, (ἀπὸ τῆς εὐθείας Γρύνεια παρ' ἽΗροδ. Α'. ρμβ'). Στέφ. δὲ ὁ Βυζ. ἐν Γρύνοι τὸ λέγει «Γρυνεὺς καὶ Γρυνηῖς τὸ θηλυκόν», ὅθεν εὐεξήγητος γίνεται καὶ ὁ ἐπὶ τῶν νομισμάτων τύπος Γυρνήων.

ἀρ. 394.

(ἐν πίν. ΜΒ', 4)

Α ΚΡΥΝ

καὶ τούτου τοῦ χαλκίμου νομίσματος ὅτε τύπος καὶ ὁ τόπος γνωστὰ ἦσαν· ἔχει ὁμοίως τούτο τὸδε τὸ περιεργον, ὅτι ἽΕλληνικοῖς γράμμασι παρέχει τὴν ρίζαν τῆς πόλεως διὰ τοῦ Υ, συμφώνως τῇ λατινικῇ ὀνόματι BRUNTUSIUM, ἦτοι Βρυν—, ἐνῆ οἱ ἐξ ἽΕλλήνων συγγραφέων γνωστοὶ τύποι τοῦ ὀνόματος εἶναι Βρεντέσιον, Βρεντήσιον, Βρενδέσιον (Pape-Benseler ἐν λέξει), καὶ ὅτι ἐν ἀρχῇ κατὰ σφάλμα ἀντὶ τοῦ Β μᾶλλον Κ φαίνεται ὅτι κείται. ἐτι δὲ ὑπάρχει πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸ μόνον γράμμα Α. τὸ βᾶρος τοῦ νομίσματος 6,935 γραμμ.

ἀρ. 395.

(ἐν πίν. ΜΒ', 5)

Α

τὸ νόμισμα τούτο κατὰ μὲν τὰς πληροφορίας τοῦ κυρίου του ἦεν εἰσέτι ἀνεξιχνίαστον, ὁ δὲ κύριος Παῦλος Λάμπρου ἐρωτηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ ἔγραψέ μοι τάδε· «ἐπειδὴ εἰς τὸ ἐμπροσθεν, ὡς φαίνεται ἐν τῇ ἀπεικονίσει, τὸ νόμισμα εἶναι κακῶς διατετηρημένον, εἰκάζω ὅτι ἡ κεφαλὴ ἀντὶ Παλλάδος εἶναι τοῦ ἽΑπόλλωνος καὶ ὅτι τὸ νόμισμα ἀνήκει εἰς Ἀπολλωνίαν τῆς Κρήτης»· ὁ σταθμὸς αὐτοῦ 2,13 γραμμ.

ἀρ. 396.

(πίν. ΜΒ', 6)

ΦΚΝΙ

ἦτοι Φ. Κνιδίων, γνωστὸν ἄλλως νόμισμα, ἔχον ἴδιον τὸ ἐν ἀρχῇ μόνον γράμμα Φ. τὸ βᾶρος αὐτοῦ 1,225. ἐν τέλει σημειῶω ὅτι τὰ νομίσματα ταῦτα δὲν ἐζύγισα ἐγὼ, ἀλλ' ὁ ἰδιοκτήτης αὐτῶν ἐν τῇ ζυγαρίᾳ τοῦ πανεπιστημίου.

δ) μολυβδίδες

εἴτε μολυβδαιναί, ἦγουν μολύβδινα σφενδόνης βέλη ἀμυγδαλοειδῆ, εὐρίσκονται πολλὰ καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ. ἐν πίνακι ΜΒ' ὑπ' ἀρ. 7—12 ἔχεις εἰς τὸ φυσικὸν μέγεθος τὰ ἀπεικάσματα ἐξ μολυβδίδων εὐρεθεισῶν ἐν Κυθήροις καὶ τοῖς παρακειμένοις νησιδίοις, κτημάτων τοῦ κυρίου Γ. Κασσιμάτη Κουμούλου. αὐτὰ φέρουσιν ἐκτύπους τὰς ἐξῆς ἐπιγραφάς.

ἀρ. 397.

(ἐν πίν. ΜΒ', 7)

πόδας (?)

χορ (?)

βουτροφιδὸν γεγραμμένα. ἐδήλουν δ' ἴσως τὰ γράμματα πόσους πόδας ἔχωρει ἡ τοιαύτη μολυβδὶς καὶ ἦεν ἀξία τῆς ἐπιστάσις Σεμπέρου, ὃς ἴδιαν πραγματεῖαν ἐδημοσίευσεν ἐν

Φρανκφούρτη 1859 Ueber die bleiernen Geschoesse der Alten, εν η αρχαιολογικόν μὲν μηδὲν θὰ εὑρησ, εἰμὴ τέσσαρα σχήματα μολυβδίδων καὶ τούτων ἀνεπιγράφων, τῆς ὕψηλῆς δὲ μηχανικῆς καὶ μαθηματικῆς θεωρίας σφὰς οὐκ ὀλίγας περὶ τε τῆς μορφῆς αὐτῶν καὶ τῆς ὀρυμῆς καὶ τῶν τοιούτων, ἀ μόνους τοῖς ἀκριοῖς μαθηματικοῖς καταληπτά.

ἀρ. 398

(πίν. MB', 8)

Β α σ ι λ έ ω ς.

ἀρ. 399

(πίν. MB', 9)

Φ α ι ω ν ι δ ο.

ἤτοι Φαιωνίδου (κτῆμα δήπου καὶ βολή).

ἀρ. 400

(πίν. MB', 10)

Α ἰ γ ι α ι. (ἢ Ἐπαι.)

ἀρ. 401

(πίν. MB', 11)

Α ἰ ν ι ς,

δ κύριον ὄνομα φαίνεται ἄγνωστον, ἀν δὲν ἴνε ἐπιτετημένον.

ἀρ. 402

(πίν. MB', 12)

Β α σ ι λ έ ω ς.

καὶ τὸ ἡμέτερον μουσεῖον ἐνταῦθα τὸ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἔχει οὐκ ὀλίγας μολυβδίδας, ἐν αἷς καὶ αἱ ἐξῆς ἐνεπιγράφοι: 1) ΔΕΞΑΙ. τὸ σχῆμα αὐτῆς ἡμικυκλικόν, οἷον οὐκ ἔχει ὁ Σέμπερος, τὸ μήκος 0,05, ἡ περιφέρεια 0,065. τῶν ἄλλων δ' αἱ μορφαὶ καὶ τὰ μεγέθη κοινά. 2) ΑΜΥΝΤΑ καὶ ἐπὶ τῆς ἐτέρας ἐπιφανείας λόγχη. 3) ΔΥΟΝΥΣΙΟΣ. 4) Α, μονόγραμμα καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους κεραυνὸς ὡς σύμβολον. 5) ΚΛΕΟΝΙΚΟΥ. 6) καὶ παρ' ἐμοὶ δὲ κεῖται ἐν μετ' ἐπιγραφῆς ΠοθονΙΚΟΥ, ὡς ἀναγινώσκω διότι τὰ πρῶτα γράμματα δὲν διασώθησαν καλῶς· ἴσως δὲ καὶ ΚΛΕΟΝΙΚΟΥ λέγουσιν, ἀφοῦ καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος καὶ ὁ χαρακτήρ τῶν γραμμάτων ὁμοίος ἐστὶ τῷ ὑπ' ἀρ. 5. ἐπειδὴ δὲ περὶ σφενδονῶν ἐνταῦθα ὁ λόγος ἀξίαν γραφῆς κρίνω τὴν ἐξῆς εἰδῆσαν ὅτι οἱ χωρικοὶ τῶν Ναζίων καὶ ἰδίως οἱ ποιμένες ἔτι καὶ νῦν μεταχειρίζονται τὴν σφενδόνην ὡς ὄπλον καὶ καταβάλλουσι δι' αὐτῆς λαγούς καὶ αἰγάγρους, ὡς λέγεται ἐν ἄλλαχού τῆς Ἑλλάδος μόνον ὡς παιγνίδιον τῶν παιδῶν ἴνε γωσστή ἢ σφενδόνη.

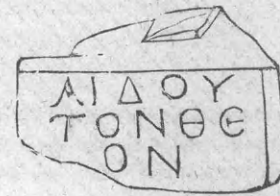
ε) ἐνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ ὑπ' ἀρ. 1 ἀετώματος ἐν πίνακι MB' κεῖνται κατὰ τὸ φυσικὸν μέγεθος δύο κοσμήματα πῆλινα, ὁποῖα συνήθως εὐρίσκονται ἐν τοῖς τάφοις τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας. τὸ πρὸς δεξιάν, ἤτοι ὁ ἀστερίσκος, εὐρέθη ἐν Ἀθήναις ἐντὸς τάφου καὶ ἔχει τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν κεχρυσωμένην, ὑπὸ τὸ χρύσωμα δὲ κεῖται στρώμα λευκὸν γύψινον. τοιοῦτον δὲ λεύκωμα μόνον διασώζεται καὶ ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀριστερὰν ἀρχιτεκτονικοῦ κοσμήματος. τὸ πάχος αὐτῶν 0,002 περίπου· ἐνίοτε εὐρίσκονται καὶ μὲ ἀναγλύρους μορφὰς τὰ τοιαῦτα πῆλινα σωματῖα, ἀνθρώπων καὶ ζώων, οἷον χροετριῶν, γρυπῶν κ. τ. κ. καὶ ἴσως ἐχρησίμευσαν πρὸς διακόσμησιν τῶν τάφων ἐσωτερικῶς, κολλώμενα εἰς τὰς πλευράς αὐτῶν ἢ ἐπὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ξυλίνων νεκροθήκων· ὅτι δὲ ἐντὸς τῆς λιθίνης σαρῆ καὶ ἐν ξυλίνῃ νεκροθήκῃ ἐνετίθετο ὁ νεκρὸς ἔχομεν ἀποδείξεις ἐκ τῶν ἐν ἀγία Τριάδι ἀνασκαφῶν, ξύλα σσηπῶτα εὐρόντες ἐντὸς τῶν σαρκοφάγων καὶ ἐκ τῆς ἀνασκαφῆς τάφου ὀπισθεν τοῦ Μουσείου ἐσχάτως, ὅπου καὶ τεθραυσμένα ἀγγεῖα εὐρέθησαν ἀρίστης ἐργασίας. ἐν τούτων παρέχει νεκρὰν γυναῖκα καλῶς ἄμυκτι καὶ τῷ λοιπῷ κόσμῳ κεκοσμημένην, ἀνάσκελα ἐπὶ τοῦ φρετέρου κειμένην, καὶ περὶ αὐτὴν γυναῖκας

θρηνοῦσας, ὧν ἡ μὲν ἔχει μέχρι τοῦ τραχήλου κεκομμένης τὰς λυτὰς τρίχας, ἡ δὲ κόπτεται ἐξελευσῶσα αὐτὰς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ἄλλα ὅμοια καὶ εἰς θρήνον πρέποντα ποιοῦσιν. ἀλλὰ περὶ ἀγγείων, ὧν πλεῖστα καὶ περιεργότατα εἶδα καὶ ἐνταῦθα εὐρεθέντα καὶ ἐκ τῶν νήσων καὶ ἐκ Κορίνθου, ὁ τόπος δὲν συγχωρεῖ νὰ γράψωμεν πλέον· διότι ὑπερεπληρώθη τὸ τεῦχος τοῦτο, ὃ σχεδὸν ὅλον ὑπεράριθμον ἀποβαίνει, ἐὰν ὑπολογισθῶσιν καὶ τὰ ἐν τῷ κειμένῳ ξυλογραφήματα ὡς πίνακες.

ὡς ἐν ἐπιλόγῃ δὲ ἐκφράζω τὰς εὐχαριστήσεις μου εἰς τοὺς συνυπελαφρύναντάς με ἐν τῷ ἔργῳ κυρίως, Πιττάκην, Κουμανοῦδην, Περθάνογλου, Σμετέλον καὶ Καστόρχην, καὶ παρακαλῶ πάντας, ἀν μέλλῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἢ παροῦσα ἐφημερίῃ νὰ ἀναθέσωσιν εἰς ἄλλον τὴν τιμὴν τῆς διευθύνσεως. τὸ ἔργον ἔχει βεβαίως πολλὰς ἐλλείψεις καὶ καθόλου ἐξεταζόμενον καὶ ἐπὶ μέρους, μάλιστα ὅσον ἀνήκει εἰς ἐμὲ· ἀλλ' ἄς μοι συγχωρηθῇ νὰ δηλώσω τοῖς Ἑλλησι καὶ δύο αὐτοῦ ἀρετὰς. ἡ μία τούτων (ἢ τοῖς ἐν Εὐρώπῃ σοφοῖς δὲν ἔμεινε κεκρυμμένη) ἴνε τὰ ἀκριβῆ τῶν ἐπιγραφῶν κείμενα, ὧν τὰ πλεῖστα, ὡς καὶ πάντα σχεδὸν τὰ ἐν τῷ παρόντι τεύχει ἀπεικόνισεν προθύμως ὁ φίλος Ι. Παπαδάκης· ἡ δ' ἑτέρα, ὅτι, καίπερ ἀφορμῶν δοθεισῶν, ἐτήρησα τὸ σύγγραμμα καθαρὸν ὕδρευων, πρᾶγμα πρωτοφανὲς ἐν Ἑλλάδι, ὡς νομίζω, καὶ οὐ βράδιον παρ' ἡμῖν διὰ τὴν πλεονάζουσαν κακοήθειαν.

ὡς κατακεῖται δὲ τοῦ ἔργου παρέχω ἐνταῦθα μίαν ἀκόμα πρωτοφανῆ ἐπιγραφὴν, εὐρεθεῖσαν ἐσχάτως ἐν Ἀθήναις καὶ ἀγορασθεῖσαν ὑπ' ἐμοῦ. κεῖται δὲ ἐπὶ βάρθρου τριγωνικοῦ (ἢ μᾶλλον ἐξαγώνου) ἐκ πεντελικῆς πέτρας. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,08, τὸ πλάτος 0,15, τὸ πάχος 0,11. ἄνω δὲ διασώζονται ἔχνη στήλης ἐρμού ὀργανικῶς συνεχομένης.

ἀρ. 403

αἰδοῦ
τὸν θε-
όν.

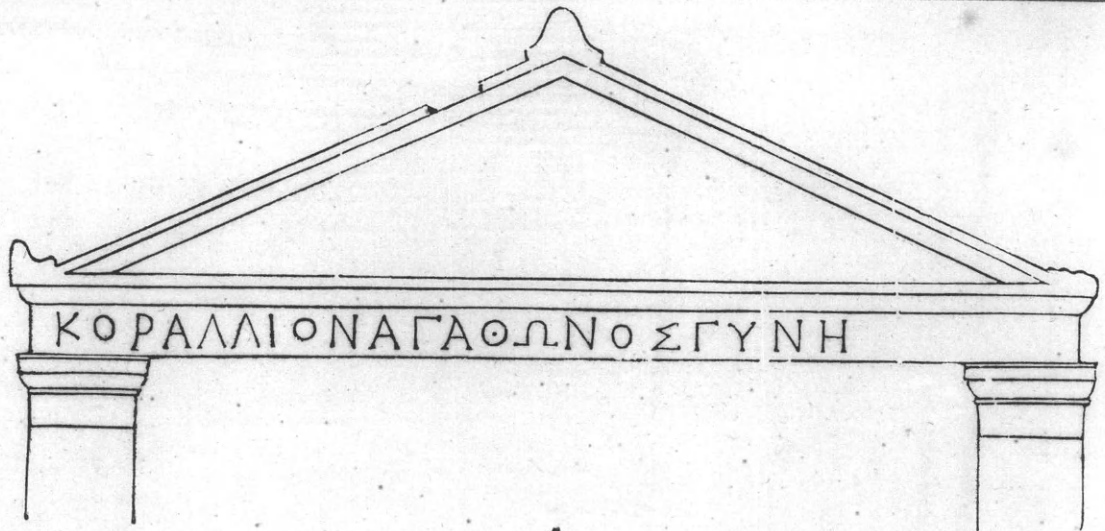
Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Σεπτ. 1863.

Ἀθανάσιος Σ. Ρουσόπουλος.

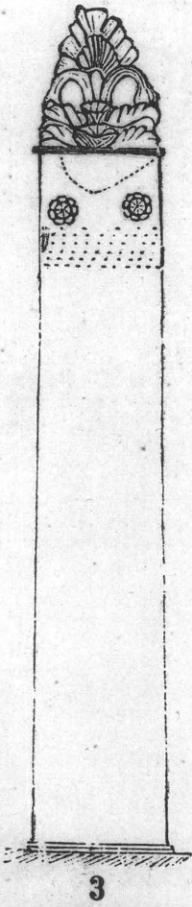
ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

σελ.	ἀρ.	214	στ.	3	γράφε	Εὐτοχίδου
"	228	"	"	188	"	Τροφιμᾶς
"	231	"	"	8	"	Ἐνεκεν
"	253	"	"	14	"	Καρπάθου
"	"	"	"	22	"	Λίνδου
"	276	"	"	335	"	Φανόπολις
"	280	"	"	28	"	ΑΓΑΘΟΚΛΕΙΟΥΣ
"	281	"	"	42	"	4,05
"	282	"	"	9	"	οἱ ἄρμοι
"	"	"	"	17	"	οἱ ἄματα
"	"	"	"	19	"	ἑστρα μ μ ἐνή
"	284	"	"	5	"	ΘΑΛ ΑΜΟΝ
"	"	"	"	7	"	θάλαμον
"	286	στήψ	7	κάτωθεν	γράφε	ὁ στέρων
"	287	"	3	ἄνωθεν	"	τοῖς
"	"	"	28	"	"	μετέθεσεν
"	288	"	10	"	"	ὄπτα τς
"	289	"	23	"	"	ἐδωλίω ν
"	293	"	6	κάτωθεν	"	ἐξ ερευνηθείς
"	295	"	14	"	διάγραφον	τὸ ἕτερον ὁ
"	298	"	15	ἄνωθεν	"	τὸ περιττόν ν
"	299	"	20	"	γράφε	σ ο ρῶ
"	"	"	24	"	"	σ ο ρῶ
σελ.	301	στ.	15	κάτωθεν	γρ.	ἐσχάτως (εἰς τινα ἀντίτυπα.)
ἐν τέλει τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ παρόντος τεύχους γρ. 28 ἀντὶ 18 καὶ ἐν μέσῳ 1862 ἀντὶ 1863.						

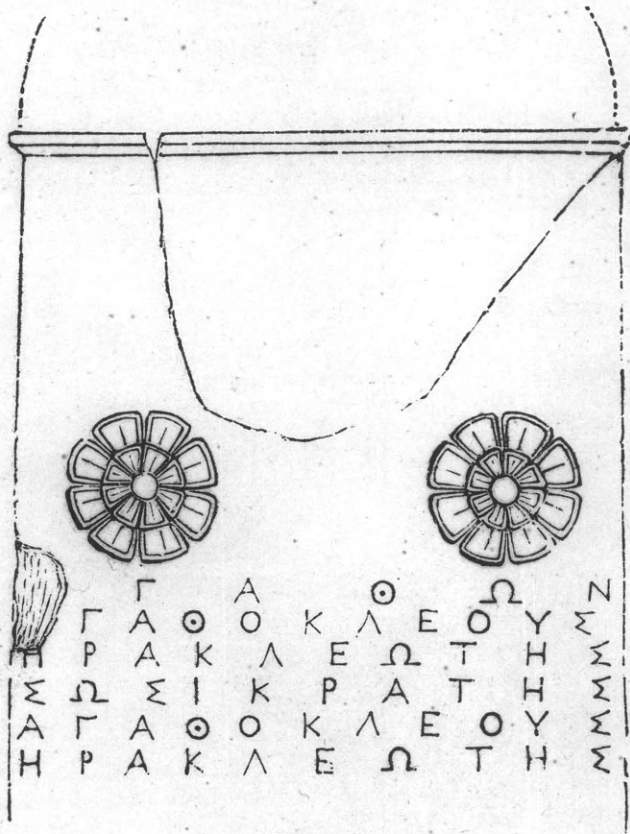
ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ.

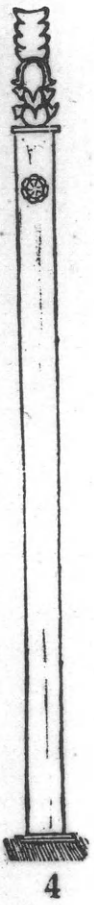
1

3

2

4

ΣΩΜΑ ΜΕΝ ΕΝΘΑ ΔΕ ΣΟΝ ΔΙΟΝΥΣΙ ΕΓΑΙΑΚΑ ΛΥΠΤΕΙ
 ΨΥΧΗΝ ΔΕ ΑΘΑΝΑΤΟΝ ΚΟΙΝΟΣ ΕΧΕΙ ΤΑΜΙΑΣ
 ΞΟΙΣ ΔΕ ΦΙΛΟΙΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΙΚΑΣΙ ΓΝΗΤΑΙΣ ΤΕ ΛΕΛΟΙΡΑΣ
 ΠΕΝΘΟΣ ΑΕΙ ΜΝΗΣΤΟΝ ΣΗΣ ΦΙΛΙΑΣ ΦΘΙΜΕΝΟΣ
 ΔΙΣΙΣ ΑΙΔΑΥΡΑΤΡΙΔΕΣ ΧΗΜΕΝΦΥΣΕΙ ΗΔΕ ΝΟΜΟΙΣΙΝ
 ΕΣΤΕΡΕ ΠΑΝ ΠΟΛΛΗΣ ΕΙΝΕ ΚΑΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣ

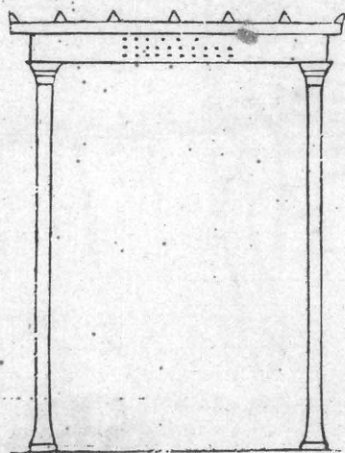
5

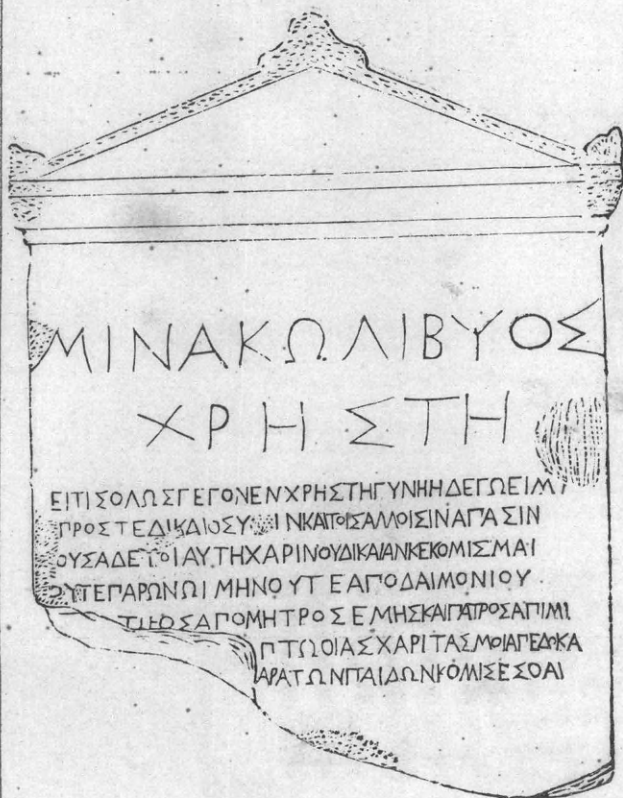
5

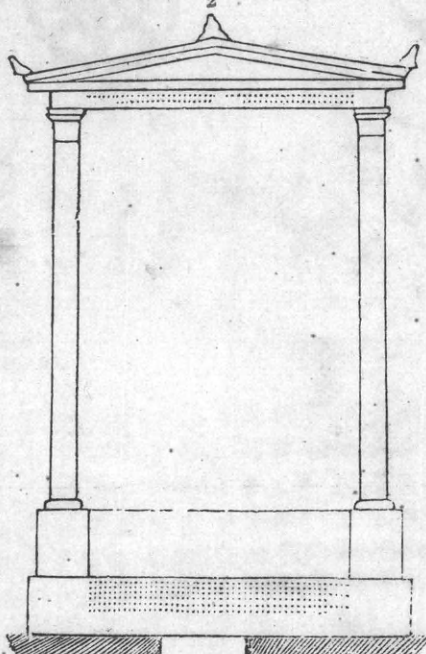
6

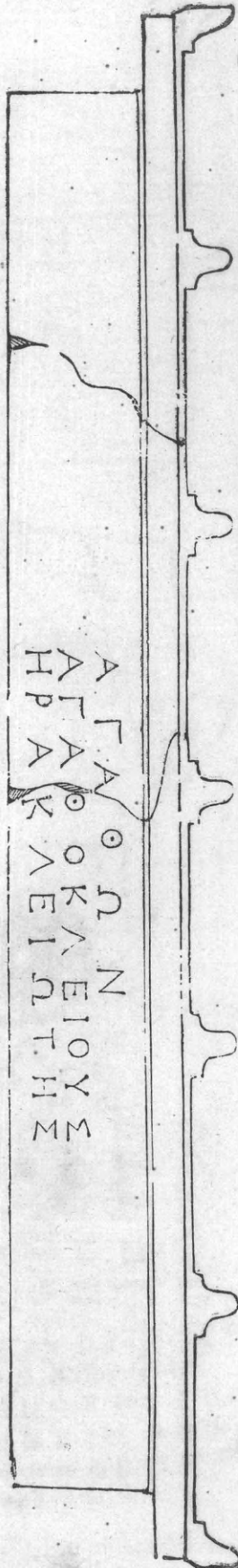
2

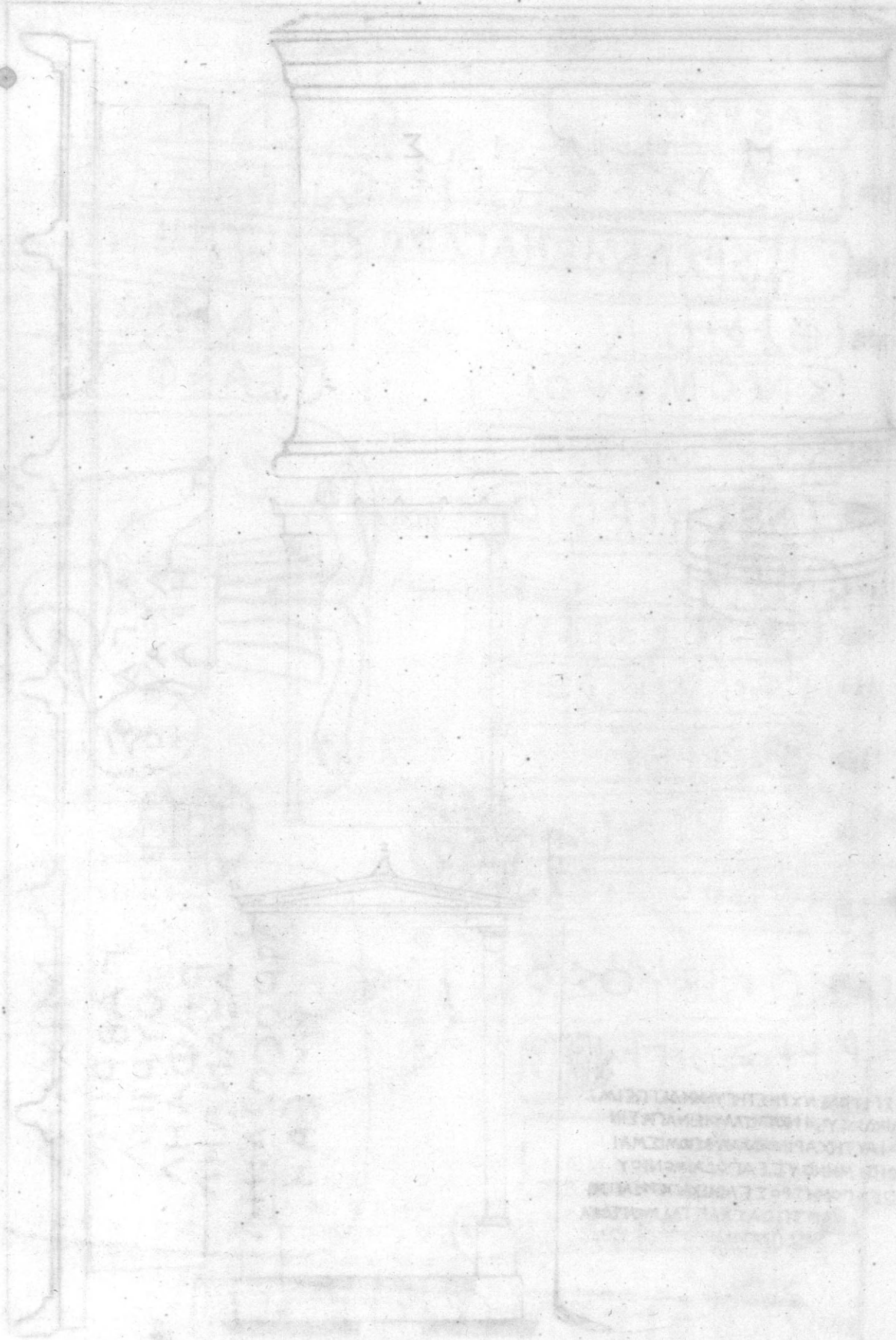

4

3

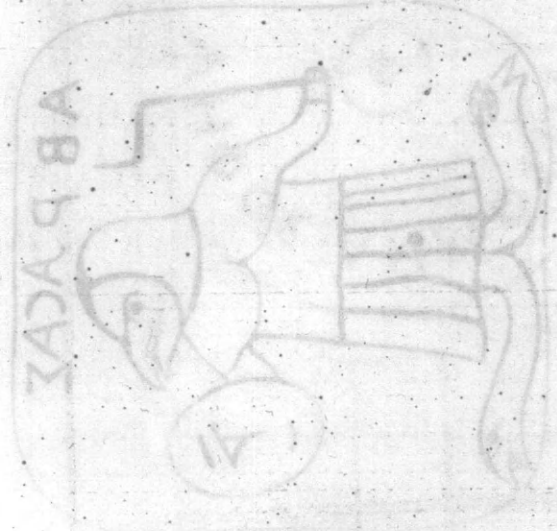

99	ΑΝΑΣΣΕΤΟΙ	ΜΕΔΩΝ	109
100	ΒΑΒΥΡΟΣ	ΜΕΝΑΜΕΣ	110
101	ΓΛΑΥΚΟΣ	ΜΕΚΙΟΝΕΜΟΣ	111
102	ΗΥΠΕΔΩΝ	ΣΑΙΤΥΒΙΩΝ	112
103	ΘΕΡΙΩΝ	ΛΕΣΩΔΑΜΟΤΣ	113
	ΚΡΕΟΜΑΥΟΣ	ΤΕΛΕΦΑΝΕΣ	114
104	ΛΥΚ		
106	ΛΕΟΝΒΡΩΤΟΣ		
107	ΛΙΒΥΣ		
108	ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ		
116	ΔΙΝΔΙΓΙΡΕΣ		
117	ΔΙΝΤΕΣ		
118	ΔΙΝΙΚΑΔΕΣ		
119	ΒΑΡΟΠΙΕΣ ΚΕ		
120	ΒΡΕΜΥΛΟΣ		
121	ΚΕΔΙΔΕΣ ΜΟΣ		
	ΜΑΡ		
115	ΤΙΜΟΚΡΑΤΕΣΟ		
105	ΚΛΕΟΓΕΝΩΣ ΚΑΓΙΕ ΤΕΣ		

100
110
111
112
113
114

MEBOP
MEDANES
MIRKONOS
MAYNOR
MADAMOS
TELEPHONES

ABOCADH
AVANAHV
BAPHAHV
OYBIHV
L
MIXAHV

KVE OLEMPH KVOIE IER

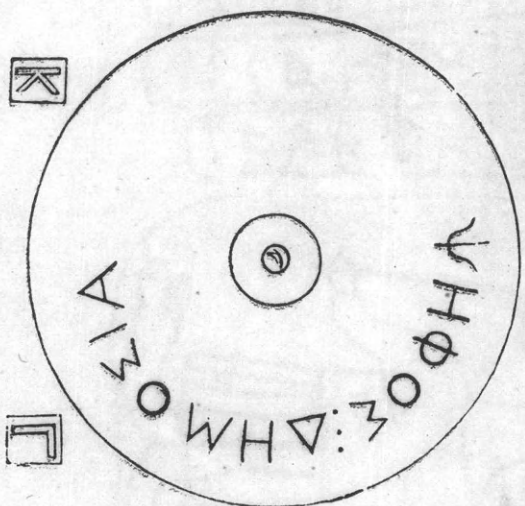
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120

BABAROS
LVAVKOS
HVI EDON
SERION
KROMARKOS
VE ONBRODIO
MIRKONOS
MAYNOR
MADAMOS
TELEPHONES
MIRKONOS
MAYNOR
MADAMOS
TELEPHONES
KVE OLEMPH KVOIE IER

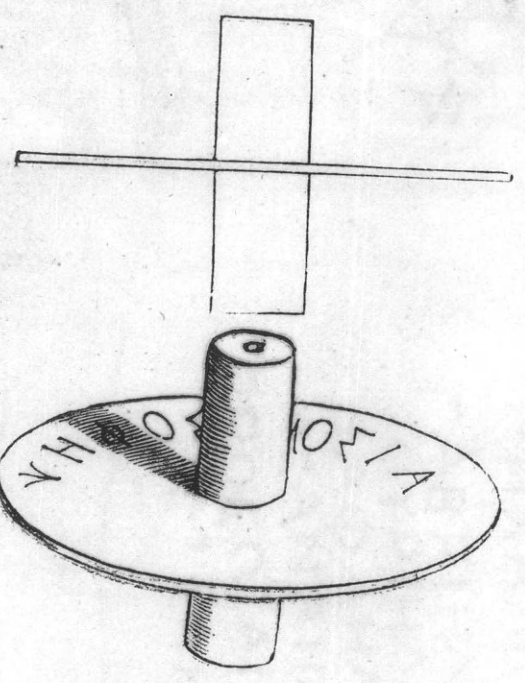
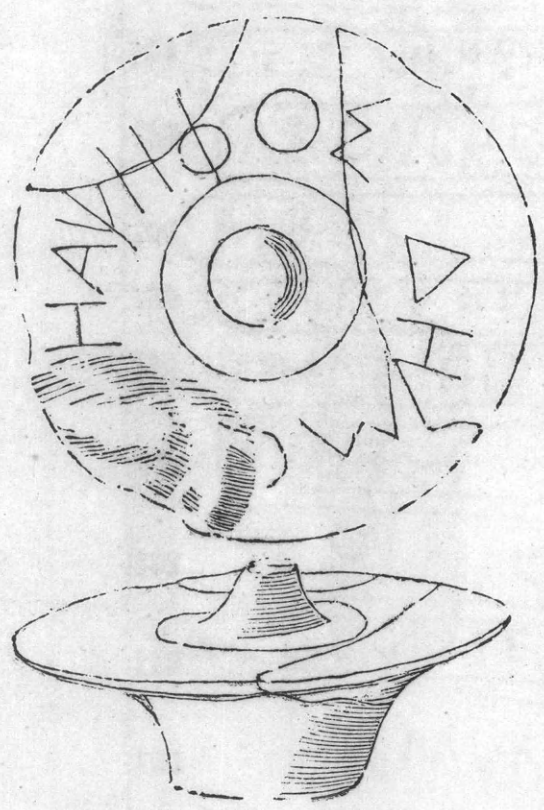
1

Γ Π Ε Δ Ι Ε Υ Σ : Θ Ε Ο Ξ Ε
 Ε Λ Ε Υ Σ Ι Ν Ι Ο Σ

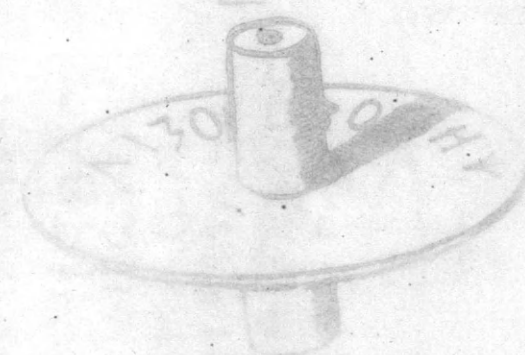
2

3

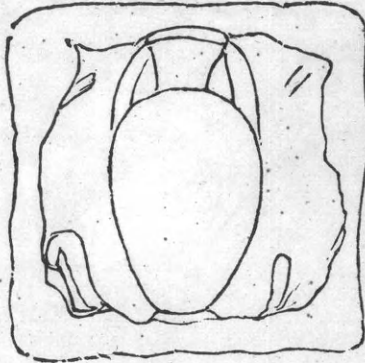
THE EYE OF THE

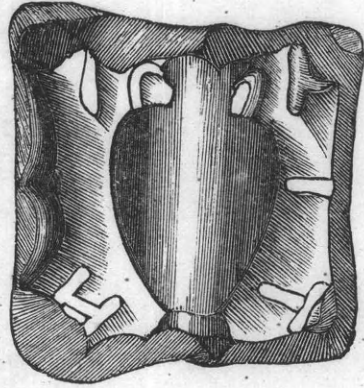
1

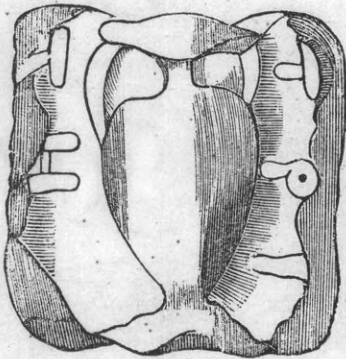
2

3

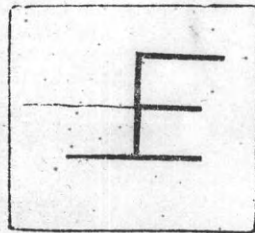
4

5

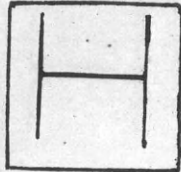
6

7

8

9

10

11

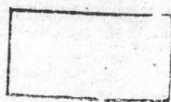
12

13

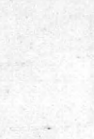
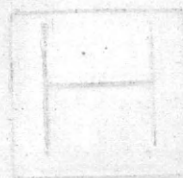
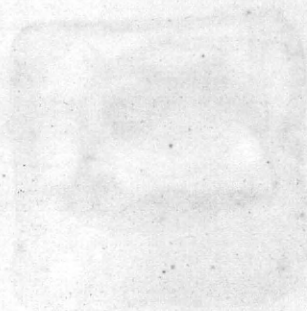
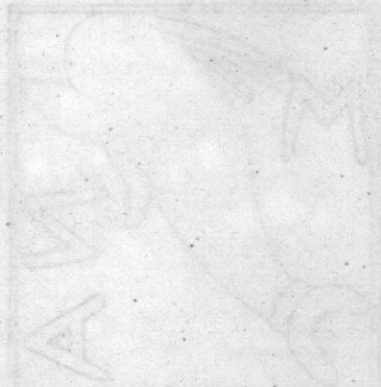
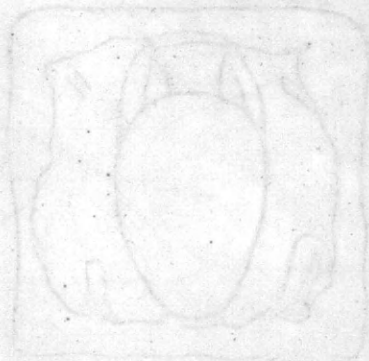
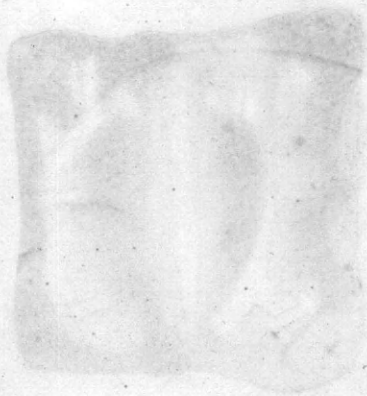

14

15

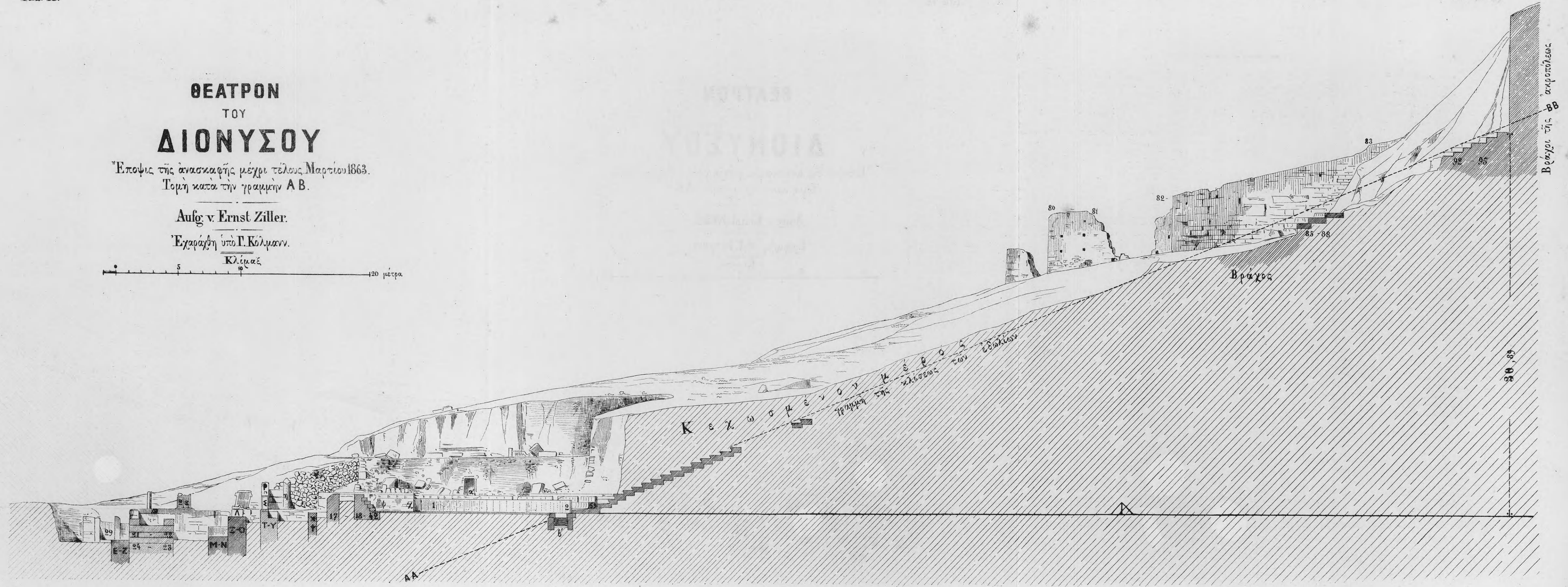
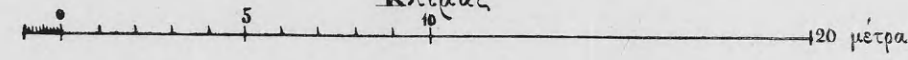
ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

Ἐπιφάνεια τῆς ἀνασκαφῆς μέχρι τέλους Μαρτίου 1863.
Τομή κατὰ τὴν γραμμὴν ΑΒ.

Aufg. v. Ernst Ziller.

Ἐχαράχθη ὑπὸ Γ. Κόλμανν.

Κλίμαξ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

Ἐπιπέδι τῆς ἀνασκαφῆς μέχρι τέλους Μαρτίου 1863.

Τομὴ κατὰ τὴν γραμμὴν Γ Δ.

Aufg. v. Ernst Ziller.

Ἐχαραχθὴν ὑπὸ Π.Κ.δ.μ.αν.

ΚΑΙΜΑΣ.

